Pasiune, gelozie, trădare, răzbunare și scandal!

FETE ȘI RELE

VOLUMUL 1

Rebecca CHANCE

Supermodelul Amber Peters, o femeie de o frumusețe răpitoare, ar fi putut avea lumea la picioare. Dar dependența ei secretă a condus-o pe o cale periculoasă – și i-a scos în cale un dușman de moarte.

Skye Ellwood, o dansatoare exotică, își dorește cu disperare să scape de viața nebunească pe care o duce, dar nu știe cum – până când un client îi face o propunere pe care nu o poate refuza.

În urma unui ultimatum din partea logodnicei sale, starul de filme Joe Jeffreys, un bărbat care reprezintă visul oricărei femei, acceptă să se internezze într-o clinică de reabilitare ca să scape de dependența de sex – și să-și salveze imaginea de bărbat perfect.

Răsfățata fiică a unei legende rock, Petal Gold este convinsă că îi este dat să fie o vedetă de renume, așa că nu ezită să calce în picioare pe oricine are impresia că îi stă în cale.

Pasiune, gelozie, trădare, răzbunare și scandal – în timpul celor treizeci de zile petrecute la clinica de reabilitare Cascabel, viețile lui Amber, Skye, Joe și Petal vor fi transformate pentru totdeauna. Dar pentru unul dintre ei miza este extrem de importantă... iar situația, extrem de periculoasă.

Rebecca Chance este în prezent una dintre cele mai apreciate scriitoare din Marea Britanie, iar cărțile sale se bucură de un succes deosebit mai ales în Statele Unite, ajungând în topurile de vânzări din *New York Times*.

Află mai mult pe
www.litzbook.ro

Lira

prolog

Amber înota într-o mare de votcă în care pluteau insule de Vicodin, pastile albe, mari și ovale, ca niște bărci gonflabile. Pastilele arătau minunat de departe, dar când se apropie, acestea se dovedi dure și alunecoase; mâinile îi alunecau de câte ori încerca să urce pe ele. Avea în gură un gust metalic și uscat, ca de plumb. Purta o cămașă de noapte din mătase, pe care votca i-o lipise de corp. Poate participa la o ședință foto sub apă? Lui Amber îi plăceau foarte mult ședințele foto sub apă; senzația lipsei de greutate, felul în care părul se întindea în spatele ei, seninătatea de a fi complet cufundată. Nu-și dorea să mai revină niciodată la suprafață.

Dar în acel moment nu se simțea câtuși de puțin senină.

Începu să se zvârcolească panicată, încercând să înoate la suprafață, să respire. Votca era densă și vâscoasă, trăgând-o în jos. Amber încerca să o dea la o parte cu mâinile, înotând într-un stil bras urât și stângaci ce ar fi făcut să fie dată afară imediat de la o sesiune foto sub apă. Încercă disperată să deschidă ochii; pleoapele îi erau grele de parcă ar fi purtat zece perechi de gene false. Își întoarse capul, scuturându-se de votcă, reușind să-și ridice puțin fața, să-și dezlipească o idee pleoapele, deși genele i se păreau lipite între ele.

Lumină. Lumina zilei. Nu era apă. Era ceva moale în jurul ei. Mătase pe corpul ei: cămașa ei de noapte La Perla, de culoarea piersicii. Față de pernă din mătase; întotdeauna dormea pe fețe de pernă din mătase, pentru a evita apariția ridurilor. Și o cuvertură peste ea. Nu doar una. Cuverturi, pături, suficiente straturi cât să ajungă pentru o iarnă în Alaska. Sau nu pături – cărți, poate. Obiecte solide și colțuroase, grele.

Cărți? De ce avea o mulțime de cărți împrăștiate peste picioarele ei?

Se trase din nou pe perne, cu pleoapele tremurându-i și părul încâlcit în jurul feței. Pielea îi era lipicioasă de sudoare. Cuvertura întinsă peste ea mirosea a votcă; reuși să scoată o mână de sub straturi și o împinse la o parte, șocată de cât era de umedă. O sticlă se rostogoli pe pat și căzu pe podea, lângă ea, cu o bubuitură.

Și cineva râse. O femeie, aflată aproape de ea, râse.

Amber își simțea capul plin cu vată. Vată îmbibată în votcă. Mâna îi bâjbâi prin jur, prinzând orice reușea să ajungă, căutând frenetic indicii pentru ceea ce i se întâmpla. Paginile lucioase ale unei reviste i se mototoliră în palmă și o trase spre ea, lungind gâtul pentru a vedea ce era.

Ea însăși. Ea însăși în *Interview*, purtând o rochie mulată din fâșii elastice Hervé Léger și pantofi Galliano cu barete înfășurate în jurul gleznei.

Închise palma peste colțul unei cărți și o trase sub ochi. O retrospectivă Helmut Newton, deschisă la un pictorial pe două pagini cu ea la șaisprezece ani, stând cu picioarele desfăcute, fotografiată de jos astfel încât părea înaltă de trei metri, o frumoasă amazoană într-un costum de baie negru cu centură și afișând o expresie posacă pentru a ascunde teroarea pe care o simțise pe tot parcursul sesiunii foto.

Următorul obiect pe care îl atinseră degetele ei fu un flacon de Vicodin, galben transparent cu un capac alb de plastic. În acel moment Amber începu cu adevărat să intre în panică – își dădu seama că flaconul era gol. Și ce căuta flaconul de Vicodin prin preajma ei? Se lăsase! Nu mai luase pastile de mai bine de o lună!

Răsucindu-se, zvârcolindu-se ca un pește în plasă, sufocată de grămezile de țesături și de hârtie, reuși chinuit să se ridice suficient de mult în capul oaselor cât să-și poată vedea patul. Era acoperit cu fotografii cu ea. Pagini rupte din reviste. Portofoliul ei de model cu fotografii de prezentare. Instantanee de la sesiunile ei fotografice. Cataloage Victoria's Secret – o mulțime

de cataloage VS. Albume cartonate uriașe; nici nu era de mirare că se simțea sufocată sub ele. Reviste din perioada ei de glorie, unele aproape la fel de grele precum cărțile: exemplare din *Vogue*, și *Harper's*, și *Vanity Fair* din întreaga lume, reclame și pictoriale. Chipul frumos al lui Amber, trupul ei sculptural, vânzând ceasuri de mână și diamante, și pantofi, și parfum, și poșete, și lenjerie.

Apoi ceva din cealaltă parte a încăperii îi captă atenția, ceva nepotrivit, ceva ce nu ar fi trebuit să se afle acolo: fu nevoită să ridice privirea. Deși își simțea capul de parcă ar fi cântărit vreo douăzeci de kilograme, iar vederea îi era atât de încețoșată încât pe retină îi dansau pete albe, reuși să-și dea puțin capul pe spate, holbându-se îngrozită la peretele alb din fața ei, pe care era mâzgălit, cu ceva ce aducea a ruj maro-închis: „NU MAI SUNT FRUMOASĂ".

Femeia care stătea lângă ea întinse o mână și o împinse pe Amber înapoi în poziție culcată.

– Întoarce-te la somn, spuse ea, ținând-o pe Amber țintuită sub degetele ce o apăsau pe frunte. Nu încerca să te miști. Întoarce-te doar la somn.

Amber mișcă buzele, dar nu scoase nici un sunet.

– Ajută-mă, rosti ea cu disperare. Te rog, ajută-mă...

Fiindcă dacă făcea ceea ce îi spunea femeia și leșina, știa că nu avea să se mai trezească vreodată.

Partea întâi

Amber

Amber Peters era obişnuită să fie cea mai frumoasă femeie din încăpere. Chiar dacă erau şi alte modele de faţă – dacă făcea plajă pe puntea unui iaht ancorat lângă ţărmul insulei Capri, de exemplu, sau la un dineu organizat pentru colecţiile din Paris – tot Amber era cea spre care se îndreptau toate privirile, pline de invidie sau de dorinţă. Frumuseţea ei nu era în acel moment la modă: nu primise niciodată un contract pentru ediţia franceză a revistei *Vogue*, care prefera pentru pictoriale modele cu membrele palide şi subţiri, cu ochi mari ca de gâză şi clavicule ieşite în evidenţă, fete care se contorsionau în poziţii ciudate pentru a arăta ca nişte păpuşi stricate. Deşi era pe jumătate englezoaică, pe jumătate slovacă prin naştere, frumuseţea lui Amber reprezenta visul american; în fotografii apărea fie râzând, dezvăluindu-şi dinţii perfecţi, fie îmbufnată, aruncând o privire posacă peste un umăr bronzat şi lucios. Cu ochii ei verzi migdalaţi, picioarele nesfârşite şi coama de păr castaniu-roşcat, Amber întruchipa idealul la care şi-ar fi dorit să ajungă orice femeie şi genul de fată pe care orice bărbat şi-ar fi dorit-o alături.

Încă de la paisprezece ani Amber îşi câştigase existenţa ca întruchipare a frumuseţii perfecte. Practicase ritualurile de îngrijire atât de mult încât deveniseră la fel de firesti pentru ea precum respiraţia. În acel moment, ca întotdeauna, era desăvârşită: dinţii îi erau perfecţi şi perlaţi, pielea netedă, strălucitoare şi uşor bronzată, ochii încadraţi de gene dese vopsite, iar părul i se revărsa pe spate în valuri de bucle aranjate lejer.

Şi era de-abia ora micului dejun.

– Nimeni de-aici nu-şi poate desprinde privirile de pe tine, scumpo, îi spuse Tony radios, zâmbindu-i mândru. Arăţi uluitor.

Într-adevăr, fiecare cap din luxosul salon pentru micul dejun al hotelului Bovey Castle se întoarse dinspre ea imediat ce Amber aruncă o privire în jur, semn perfect clar că toţi ceilalţi oaspeţi se holbaseră la ea; era deja atât de obişnuită cu această atitudine încât i se părea firească. Chelneriţa, punând pe masă ceaşca de cappuccino a lui Amber, roşi şi îşi feri privirea, copleşită.

– Nu mă potrivesc aici, spuse Amber jenată.

Toţi clienţii erau îmbrăcaţi în pantaloni de reiat şi pulovere, ţinută potrivită pentru zona rurală a Angliei; nu era nici un bogătaş printre ei.

– Ştiu! Dar, uite, nici eu nu mă potrivesc aici, spuse Tony vesel. Asta e atmosfera englezească de altădată, iubito. Nu-i grozavă? Îşi încreţi fruntea. Nu-ţi place? Se aplecă peste masă şi o luă de mână. Ştiu că nu e ca unul dintre locurile obişnuite în care te duc, dar ai salonul de relaxare şi înfrumuseţare, nu? Şi piscina?

– Da! Sunt bine, spuse Amber, zâmbindu-i şi ea. Atâta că mă simt prea bătătoare la ochi.

Coborî privirea spre blugii ei crem mulaţi, băgaţi în cizme de velur până la genunchi, tricoul de mătase, şi jerseul bleumarin de mătase şi caşmir legat în jurul taliei. Haine ce i se mulau pe corp, scoţând în evidenţă trupul ei lung şi zvelt, sânii ridicaţi şi rotunzi. O ţinută perfectă pentru L.A. sau Monaco, dar nu pentru un domeniu de vânătoare din inima comitatului Devonshire.

– Chiar suntem bătători la ochi, păpuşă, remarcă Tony. Eu sunt din Houston, Texas. Acolo sunt genul de oameni cărora le plac lucrurile mari şi strălucitoare. Iar tu eşti un supermodel internaţional – însăşi esenţa a ceva cu totul remarcabil!

Rânji larg, dinţii lui fiind un superb exemplu al măiestriei stomatologice americane.

Amber dădu să răspundă, dar în schimb ţipă speriată când o pasăre enormă ateriză pe pervazul ferestrei plumbuite de lângă scaunul ei. Era cât un câine mic, cu ochii uriaşi şi galbeni, zgâindu-se direct la ea prin geam.

– O, Doamne! se panică Amber.

– E bufniţa uriaşă! Grozav! spuse Tony bucuros. Mai ţii minte, de pe hol?

Amber îl privi cu o expresie goală.

– Scumpo, ai nevoie de mai multă cafea, spuse el, făcându-i semn chelneriţei. Ţii minte, pe hol, nu demult, am trecut pe lângă tipul cu bufniţa uriaşă? Cel cu un labrador negru întins la picioarele lui? Care mă duce în dimineaţa asta la o partidă de vânătoare cu şoimi?

„Tocmai am trecut pe lângă o bufniţă uriaşă", îşi spuse Amber, uluită, „şi nu îmi mai amintesc?"

Bufniţa o fixa în continuare cu privirea. Amber era nespus de recunoscătoare că panourile de sticlă plumbuită le despărţeau. Pasărea ţopăi de pe o labă enormă cu gheare pe cealaltă, chiţăind agitată. Tony întinse mâna şi bătu în geam, iar bufniţa, surprinsă, deschise aripile, ce se întindeau pe cel puţin un metru douăzeci, şi se îndepărtă în zbor.

– Ai speriat-o, spuse Amber tristă, dar Tony se ridica deja grăbit de la masă, aruncându-şi şervetul de pânză.

– Grozav, înseamnă că vânătoarea cu şoimi a început deja. Merg afară să mă uit, chicoti el bucuros. Apoi mă aşteaptă pescuitul la muscă pe lac. Vai, abia aştept să prind ceva pentru cina noastră! Se aplecă să o sărute. Distracţie plăcută la salon, iubito. Să te întorci în cameră pe la patru, bine? Voi arde de nerăbdare să-i dau bice până atunci.

Amber aprobă din cap, iar el ieşi în fugă din salonul pentru micul dejun, cu aproape un cap mai înalt decât majoritatea englezilor de acolo şi cu o înfăţişare mult mai sănătoasă. Cu fălcile pătrăţoase şi o claie deasă şi frumoasă de păr, Tony avea aspectul tipic, neutru, al bărbatului american. Nu era arătos, dar putea părea astfel în Anglia fiindcă era atât de mare şi de sănătos graţie dietei bogate în proteine alcătuită din lapte, carne de vită şi ouă, rezervată dragilor de băieţi din Texas.

Băgând mâna în poşetă, un Vuitton de care era aproape nedespărţită datorită conţinutului său preţios, Amber îşi scoase sticluţa de pastile.

– Vai de mine, ce de pastile! spuse chelneriţa pe negândite, punând pe masă un singur ou ochi fiert în apă, aşezat pe pâine de secară, şi cea de-a doua porţie de cappuccino.

– Vitamine, spuse Amber zâmbindu-i, şi îşi trecu unghia cu manichiură franţuzească sub o pastilă albă şi mare de formă ovală, scoţând-o.

„Asta ar trebui să mă ajute", îşi spuse.

Şi, indiferent dacă acest lucru se datora „vitaminei" sau măştii de faţă Fruit Active Glow aplicată în salonul Elemis, urmată de masajul cu adevărat superb Aroma Stone şi sesiunea de manichiură-pedichiură, Amber se simţea minunat, întinsă în cada cu hidromasaj de la spa, câteva ore mai târziu, privind visătoare cerul. Pentru ea acest lucru însemna că simţea prea puţin, de fapt, era suspendată cu totul într-un nor confuz de fericire ce se înfăşura în jurul ei şi o izola de lumea de afară, exact ca bulele din cada cu hidromasaj.

Luminile de sub apă proiectau o strălucire stranie, ca dintr-o altă lume, în jurul ei; fuseseră roşii când era pornită cada, dar Amber ceruse să fie înlocuite cu altele albastre, iar angajatele salonului se grăbiseră să-i facă pe plac. Roşul era o culoare mult prea intensă. Roşul era culoarea pasiunii şi a focului; îţi stârnea agitaţia; în vreme ce albastrul era rece şi limpede, culoarea cerului şi a mării. Albastrul te curăţa şi te purifica.

Piscina se dovedi a fi tot albastră, placată cu un mozaic de faianţă cobalt cu accente albe-argintii strălucitoare. În capătul îndepărtat se afla o cadă jacuzzi, în care stătu înconjurată din nou de un nor de bule, plimbându-şi privirea peste mlaştinile îndepărtate din Devon, peste pantele line ale dealurilor, verde-deschis şi cenuşiu. Norii pluteau încet pe cerul metalic întunecat. Era hipnotizant. În cele din urmă se ridică din apă, surprinzându-şi reflexia în oglinzi, costumul de baie alb croşetat Shoshanna profilându-se palid pe fundalul pielii ei uşor bronzate. Încăperea era tapetată cu romburi uriaşe din sticlă în stil Art Déco, iar în capătul îndepărtat se afla un set de oglinzi dispuse radial, şlefuite argintiu; dacă

se apleca în direcţia potrivită, putea să dispară complet printre romburile de sticlă tăiată.

Se înfăşură într-un prosop mare alb şi moale, aşezându-se pe una dintre canapelele aranjate în semicerc în zona piscinei înconjurate de pereţi de sticlă, privind afară terenurile hotelului Bovey Castle, la terasele de piatră ce coborau spre pajiştile şi terenul de golf din depărtare. Era un cămin rural perfect englezesc. Amber plutea deja pe propriile bule invizibile, iar privirile furişe pe care i le arunca toată lumea, speculaţiile lor şoptite despre cine era – actriţă? model? persoană de vază? toate trei? – se pierdeau în ceaţa de un albastru palid ce o înconjura.

Dincolo de pereţii curbaţi de sticlă se afla o potecă pietruită pe care treceau oameni, oprindu-se lângă micul heleşteu cu fântâna sa de piatră gri-deschis ce reprezenta o nimfă şi zână, cu apa scurgându-se domol din mâinile nimfei. Dar apoi priveau prin sticlă şi o vedeau pe Amber, poleită de soare, cu membrele lungi şi perfecte în culoarea palidă a argilei arse, cu turbanul alb din prosop înfăşurat în jurul capului care îi scotea în evidenţă ochii verzi migdalaţi şi pometii imposibil de înalţi, şi rămâneau şocaţi, zgâindu-se lacom la ea înainte de a-şi recăpăta bunele maniere şi a se întoarce plini de regret. Amber era în prea mare măsură o creatură exotică pentru a nu fi vreodată o raritate şi o minunaţie în zona rurală a Angliei.

Într-un sfârşit, Amber se îmbrăcă şi traversă terenurile, întorcându-se în bungalow-ul de piatră în care erau cazaţi ea şi Tony peste weekend. Construit din granit şi stejar local, acesta avea trei dormitoare, fiecare cu baie proprie, o bucătărie şi un living cu un şemineu în centru şi un tavan boltit din stejar, de trei etaje înălţime. Era mult mai mare decât aveau nevoie şi de un lux uluitor. Amber aprinse focul, deschise uşile de sticlă ale livingului, mai luă o doză de vitamine şi se ghemui pe banca de lemn de pe terasă, fumând o ţigară şi privind în jos coasta dealului, printre copaci până la lacul din depărtare. Zona împădurită era presărată cu narcise şi brânduşe, galben-deschis şi alb, şi violet.

În cele din urmă se ridică şi urcă scările până la dormitorul principal, bogat mobilat şi cu podeaua acoperită de covoare roşii. Era ora trei şi uitase complet să mănânce ceva de prânz; pe de altă parte, acela era unul dintre efectele secundare utile ale „vitaminelor" ei. Îşi puse în priză uscătorul de păr şi ondulatorul, se aşeză în faţa mesei de toaletă cu oglindă în stil Art Déco şi îşi petrecu patruzeci de minute sculptându-şi părul în valuri generoase, revărsate în cascadă, şi încă douăzeci machiindu-şi faţa, curbându-şi genele, aplicându-şi luciu pe buze, presărând o pudră iluminatoare strălucitoare pe conturul pometilor, scoţându-şi de deplin în evidenţă frumuseţea. Îşi dădu întregul corp cu Lancôme Star Bronzer, aplicându-l atent până când pielea ei începu să lucească într-un auriu palid, şi îmbrăcă un set delicat de sutien şi bikini din mătase albastru-deschis, trăgându-şi până sus pe coapse ciorapi cu bandă asortaţi şi netezind elasticul învelit în catifea.

Se duse în baie, aflată sub streaşină. Când sosiseră cu o seară înainte, Tony oftase încântat la vederea căzii uriaşe, suficient de mare cât să-i permită chiar şi unui texan să se întindă în ea, şi a duşului la fel de uriaş. Pereţii erau tapetaţi cu un model în dungi alb-negru, ca de zebră, iar pe peretele din spate era montată o oglindă înaltă, în care Amber se studie acum.

Acesta era unul dintre momentele care îi făceau cea mai mare plăcere. Îmbrăcată în lenjerie rafinată, aranjată la perfecţie, poză în câteva poziţii în faţa oglinzii, dându-şi capul pe spate şi zâmbindu-şi. Era ceva ce bărbaţii nu înţelegeau, satisfacţia resimţită de o femeie atunci când toată munca ei dădea roade – dietele, exerciţiile fizice, ritualurile de înfrumuseţare, banii cheltuiţi pe tratamente cosmetice, construcţia elaborată şi detaliată a absolut celei mai bune imagini posibile a propriei persoane pe care să o poată prezenta lumii.

– Iubito! M-am întors! chiui Tony, intrând în bungalow cu o explozie de energie ce o făcu să tresară.

Ieşi din baie pentru a-l întâmpina; Tony urcă scările în fugă, cu obrajii coloraţi de strălucirea soarelui şi cu ochii licărindu-i de încântare.

– Am prins un iepure, plus doi păstrăvi! spuse el triumfător. Am angajat un bucătar particular de la hotel să vină diseară şi să ne pregătească cina aici, la cabană! Romantic, nu? Şi o să mâncăm ceea ce am prins pentru noi, e grozav! Uau. Ajunse la capătul scărilor şi se lăsă pătruns de frumuseţea ei. Arăţi incredibil. Mă excită fantastic doar să te privesc!

Amber zâmbi fericită, aşezându-se pe patul mare şi luxos acoperit cu o cuvertură roşie şi perne asortate de velur.

– Trebuie să mă spăl înainte să te pot atinge măcar! se scuză Tony. Probabil put a peşte. Lasă-mă să fac un duş şi vin imediat lângă tine...

Dădu buzna în sala de baie uriaşă, înjurând când capul i se lovi de tavanul susţinut cu grinzi, şi porni duşul. Amber ascultă ropotul apei, sunetul fericit produs de Tony fredonând în vreme ce se săpunea conştiincios, şi lipăitul picioarelor lui goale pe podea când ieşi din nou, dezbrăcat, cu mădularul ridicându-se la vederea ei şi cu un rânjet larg şi stupid lăţindu-i-se pe faţă.

– Vai, mamă, spuse el bucuros, ce weekend am... Unde e DVD player-ul?

– O, am uitat complet, spuse Amber ruşinată, privind în jur.

– Nu-ţi face griji, scumpo.

Tony îl scoase din valiza lui şi îl aşeză pe masa de toaletă cu oglindă, deschizând ecranul, introducând DVD-ul, aranjând totul astfel încât să poată vedea bine. Apoi apăsă butonul de rulare, iar DVD-ul porni zbârnâind, emiţând muzică fierbinte din difuzoare.

Amber întoarse capul pentru a vedea ecranul. Era un DVD filmat de echipa revistei *Sports Illustrated* în timpul sesiunii foto pentru faimosul lor număr dedicat costumelor de baie, cel care putea deschide drumul succesului pentru modelele necunoscute şi să confirme definitiv succesul celor recunoscute deja.

Trebuia să fii sănătoasă, voluptuoasă şi sexy pentru a apărea în *Sports Illustrated*; nu erau acceptate modelele slăbănoage din lumea modei de lux. Iar când Amber apăru pe ecran, cu trupul de clepsidră scos în evidenţă de un costum de baie roz-deschis decupat, ridicându-şi ambele mâini pentru a-şi da la o parte părul, străbătând o plajă nisipoasă, cu strălucirea soarelui ce apunea în spatele ei, Tony gemu zgomotos, trădându-şi excitarea.

– Vino încoace, spuse el, trăgând-o în poala lui, sărutând-o fierbinte, cu mâinile alergându-i printre bucle le ei şi cu mădularul întărindu-se tot mai mult lipit de coapsa ei. Doamne, eşti atât de sexy...

Îi împinse uşor bretelele sutienului de mătase de pe umeri, coborând cu săruturi pe pielea ei aurie, cu gura fierbinte şi umedă, cu mâinile colindându-i pe tot corpul, mângâindu-i sânii, sărutându-i sfârcurile, lăsând-o uşor pe spate până ajunse întinsă pe pat şi îşi ridică şoldurile ca el să-i poată scoată bikinii de mătase. Gura lui se aruncă între picioarele ei, făcând-o să geamă şi ea, şi îşi strecură limba în ea, lingând-o, făcând-o din ce în ce mai udă, până când ajunse să gâfâie, frecându-se de el, în timp ce mâinile lui mari pe şoldurile ei o trăgeau spre gura lui.

– Eşti atât de al naibii de frumoasă! gâfâi Tony, urcându-se deasupra ei, întinzându-se după un prezervativ, poziţionându-şi mădularul şi conducându-l în ea, cu picioarele ei înfăşurate în jurul lui. O, Doamne, e atât de al naibii de grozav...

Capul lui Amber se lăsă pe spate în vreme ce Tony se împingea în ea, iar părul i se revărsă peste marginea patului. Dacă şi-ar fi dat şi mai mult capul pe spate ar fi putut să vadă şi ceea ce privea el atât de lacom: pe ea însăşi. Întinsă pe o dună de nisip, zâmbind seducător peste umăr, arcuindu-se pentru a-şi face talia să pară şi mai subţire, cu fundul scos în afară şi mai sexy. O excita şi pe ea, deşi nu conştientizase acest lucru înainte ca Tony să-i propună ideea. Întreaga ei viaţă se baza pe eforturile ei de a arăta perfectă, sexy, dezirabilă, iar aici avea dovada supremă a acestui lucru; un bărbat care îi iubea atât

de mult frumuseţea încât îşi dorea mai multe versiuni ale ei în acelaşi timp. Dacă ar fi putut să se înconjoare cu ecrane pe care să fie proiectate imagini cu Amber pe plajă în costumul ei de baie, ar fi făcut-o.

„Nu ar trebui să-i sugerez asta", îşi spuse ea, zâmbind fără să vrea. „E suficient de nebun cât să o facă..."

Ridică privirea spre Tony în vreme ce acesta i-o trăgea, cu mâinile alunecându-i în sus şi-n jos pe picioarele ei îmbrăcate în ciorapi, dar cu privirea aţintită lacom asupra imaginii ei de pe ecran. Ştia că îşi imagina toţi ceilalţi bărbaţi care priviseră filmarea şi îşi băgaseră mâna în chiloţi pentru a-şi mângâia mădularele în erecţie, prefăcându-se că se aflau chiar în spatele camerei, pe punctul de a se apropia de ea, văzând-o pe Amber zâmbindu-le, apoi dându-şi jos bretelele costumului de pe umeri şi întinzându-se în nisip ca ei să poată face sex cu ea; fiecare prefăcându-se că el era bărbatul pe care ea îl dorea, cel spre care îşi flutura pe spate părul şi căruia îi trimitea bezele.

Ştia că gândul la cât de mulţi alţi bărbaţi o doreau era de departe cel mai puternic motiv pentru care Tony era atât de excitat de ea, şi înţelegea de ce. Era exact ceea ce vindea ea, în fond. Dorinţă. Acel DVD nu reprezenta pentru Tony doar un mijloc de a vedea mai multe imagini cu Amber. Rolul său era de a întări excitaţia fierbinte stârnită de gândul că Tony era exact în poziţia la care tânjeau aproape toţi bărbaţii şi destul de multe femei. Era fantezia lui supremă.

– Ţi-o trag... gemu el. Te fac să termini...

De fapt, nu era aşa, dar Amber îşi strecură mâna între picioare pentru a se ocupa singură de ea, cambrându-se când degetele ei mângâiară clitorisul, excitată suficient de penetrările lui Tony, care se împungea în ea cu forţă, astfel încât ajunse la orgasm aproape imediat; un ţipăt îi scăpă de pe buze când atinse punctul culminant, frecându-se de el.

– O da – uite cum termini, eşti atât de nenorocit de frumoasă... gemu Tony.

În încăpere se aflau trei versiuni ale lui Amber. Amber cea de pe ecran, ieşind acum din mare, cu apa sărată alunecând de pe pielea ei perfectă şi abdomenul neted, zâmbindu-i seducător. Amber cea reflectată în oglinda mesei de toaletă, cu părul răsfirat pe cuvertura roşie, cu picioarele îmbrăcate în ciorapi transparenţi albastru-deschis înfăşurate în jurul taliei lui. Şi Amber cea de sub el, cu trupul zgâlţâit de orgasm, cu buzele lucind roz deschise, gâfâind, cu ochii închişi, pierdută în propriul ei climax. Îşi împleti degetele în părul ei, trăgându-i capul în sus până îi văzu chipul la fel de clar cum o vedea pe ecran, incapabil să mai amâne finalul.

– E cea mai tare tăvăleală de până acum! ţipă Tony, cuprins de spasme puternice în interiorul ei.

Amber îl simţi terminând, şi se crispă imediat, dar Tony era întotdeauna atent, şi imediat ce îşi recăpătă suflul se retrase din ea, ţinând prezervativul când îl scoase. Nimeni nu îşi dorea ca Amber să rămână gravidă. Tony aruncă prezervativul pe noptieră şi se prăbuşi peste ea, mormăind în părul ei:

– Scumpo, eşti o partidă foarte sexy.

– Încerc, spuse ea somnoroasă, cuprinsă deja de visare.

– Din prima clipă în care am văzut acel DVD – Tony ridică o clipă capul, cât să mai arunce o ultimă privire satisfăcută imaginii de pe ecran a femeii cu care tocmai făcuse sex – am ştiut că trebuie să fiu cu tine. Mai ţii minte când te-am întrebat dacă te-ar deranja să mă uit la el? Eram un ghem de emoţii. Nu mi-a venit să cred când ai spus că eşti de acord.

Amber ridică din umeri sub el, plutind pe o mare albastră şi răcoroasă:

– Tot eu sunt, murmură ea.

– Ba bine că nu! Îşi sprijini capul între sânii ei. E timpul pentru somn, spuse el satisfăcut. Apoi vom merge la bar – trebuie să mă laud cu tine aranjată ca la carte – şi poţi să mai bei unul dintre acele cocktailuri mov ciudate care ţi-a plăcut azi-noapte.

– Parma Violet, spuse ea ameţită.

– Apoi ne vom întoarce şi vom lua cina în faţa focului. Mamă, e cel mai bun weekend de până acum!

Petal

– Nu ştii cine sunt? întrebă Petal poruncitoare.

Uşierul o măsură de sus în jos, răsfoind paginile cu numele de pe lista de VIP-uri, aşteptând ca ea să-şi anunţe numele, dar Petal se mulţumi să stea în faţa lui, cu mâinile cu unghii albastre sprijinite în şold, cu bretonul atârnându-i în ochi, bluza şifonată căzându-i de pe umăr, cerceii lungi din chihlimbar tremurând în vântul nopţii. Uşierul trebuia să-şi dea seama singur, nu avea de gând să-l ajute.

– E Petal Gold! îi şuieră reprezentata PR.

– Deci trebuie să fie la G, nu?

Uşierul răsfoi lista spre început.

– E Petal Gold! Nici nu are nevoie să fie pe listă! Las-o doar să intre!

Când uşierul se grăbi să desprindă cordonul de catifea roşie, reprezentanta PR trimise un „Scuze" mut în direcţia lui Petal şi a grupului ei de prieteni.

Petal îi zâmbi graţios când intrară, iar cea mai bună prietenă a lui Petal, Tasmeen, îi spuse răstit uşierului:

– Ar trebui să citeşti revista *Heat*, omule! Eşti cam ignorant!

– Ce e, vreo cântăreaţă sau ceva de genul ăsta? o întrebă uşierul pe reprezentata PR când acestea trecură.

– Are o linie proprie de poşete sau ceva de genul ăsta – scrie o rubrică pentru *Downtown* – şi e fiica lui Gold, idiotule! îi aruncă reprezentanta PR.

– O, la naiba! Scuze, spuse el vinovat, privind-o din spate pe Petal şi încercând să vadă o asemănare între ea şi extrem de celebrul ei tată.

Cu pielea ei palidă şi părul roşcat, tuns într-un bob asimetric, cu ochii încărcaţi de creion dermatograf albastru-închis şi buzele mate cu ruj roz, Petal arăta ca o grămadă de alte fete slabe şi posace din Londra din

cartierul Camden. Ținuta comună era alcătuită din tricouri cu dungi, straturi viu colorate – ca și cum și-ar fi cules doar câteva haine la întâmplare de pe podeaua dormitorului – cizme pleoștite și păr ciufulit artistic.

Dar motivul pentru care Petal arăta ca toate celelalte fete era că acestea o copiau frenetic; era suficient ca Petal să apară fotografiată în *Grazia* sau *Heat* îmbrăcată cu orice, și o gloată de adolescente luau cu asalt centrele comerciale locale, căutând versiuni ieftine ale bluzei ei sau blugilor, sau poșetei.

– Am văzut-o prin reviste, acum că mă gândesc mai bine, recunoscu ușierul. Dar părul ei e altfel...

– Ești concediat, spuse sec reprezentata PR.

– Dumnezeule, ce aiurea a fost tipul ăla! îi spuse Tasmeen lui Petal.

– Știu. Complet ignorant. Adică, ce caută ca ușier? Ar trebui să fie, nu știu, angajat la transportul în comun londonez sau așa ceva...

Fetele începură să chicotească, croindu-și drum spre zona rezervată VIP-urilor unde, din fericire, bodyguardul era mai la curent cu cele mai recente fete la modă din Londra.

– În regulă, Petal, spuse acesta, făcându-i semn ei și grupului ce o însoțea – Tasmeen, stilistul ei, J.C., și iubitul lui J.C., Rudy – să urce scările, intrând în colțul aglomerat, ușor mirositor, dar foarte apreciat al clubului rezervat VIP-urilor.

– Îmi urăsc numele, oftă Petal.

– Glumești! exclamă Rudy. Ești atât de norocoasă că ai un nume dintr-un singur cuvânt! Ești ca Cher! Sau Britney! Sau Liza!

– Numele ei întreg este Petal Serenity Dream Gold, turui Tasmeen.

– Tas!

Petal îi dădu un cot furios lui Tasmeen, profund jenată.

– Serenity Dream? spuse Rudy imediat. Ce îndrăzneț. Iar părinții tăi nici măcar nu erau hipioți, nu?

– Am nevoie de ceva de băut, zise Petal, schimbând subiectul. J.C.? Scoase niște bani din micuța poșetă atârnată de încheietura mâinii. Adu-le tu, bine?

– Doamne, locul ăsta e cam murdar, nu? Și miroase! se plânse Rudy, încrețindu-și nasul drăgălaș.

– E foarte exclusivist, îl mustră Tasmeen.

Rudy privi în jur, aranjându-și tricoul într-o culoare fluorescentă peste blugii strâmți și tăiați. Se aflau mai aproape de tavan în această zonă mai înaltă, ceea ce însemna că circula mai puțin aer decât dedesubt, iar micul club din Hoxton plin până la refuz, cu pereții săi zugrăviți în negru și capitonat cu plastic spart mirosea a sudoare și parfum, și a produse de coafat, și ocazional a țigară fumată pe ascuns. Dar în cea mai mare parte mirosea a sudoare. Pereții erau perlați de transpirație.

– Sincer, spuse Rudy pe un ton indiferent, în ziua de azi poți face *orice* exclusivist, nu?

– Cum zici tu, îi răspunse Petal ridicând din umeri. Cântă KillBuzz. E un număr secret. Ceea ce face ca ăsta să fie cel mai tare local din Londra.

– Scuze, spuse el împăciuitor, când J.C. se întoarse, ținând în mâini sticle înguste verzi de bere. Îmi place mult cum îți arată părul, apropo.

Petal se înmuie.

– J.C. l-a aranjat. Ridică o mână și-și ciufuli bretonul. Este chiar foarte tare. Cu cât e mai ciufulit, cu atât arată mai bine.

– Spală-l și cu asta, basta, dragă, spuse J.C., întinzându-i o sticlă de Stela. Ascultă, vreau să te fac blondă săptămâna viitoare. Presa va înnebuni. Un blond foarte galben, intens.

– Serios? spuse Petal nesigură. Îmi place roșcatul...

– Trebuie să-ți schimbi în permanență aspectul! insistă J.C. Doar așa vor dori în permanență să-ți facă fotografii! Îi rânji lui Rudy. Ea e muza mea, spuse. Cu pielea ei minunată, albă și groasă, poți să-i faci orice culoare vrei. E ca o pânză uluitoare.

– Bleah! Piele groasă! Ce dracu', J.C.? se plânse Petal, luând o dușcă de bere. În plus, muzele n-ar trebui să facă ceva?

– Mă refeream groasă ca o cremă, spuse J.C. rapid. O cremă consistentă.

– Miam, delicios, spuse Rudy, intrându-și în rol. Atât de plăcut de lins!

Tasmeen îi aruncă lui Petal o privire care spunea: „Îți vine să crezi ce tâmpit?" Petal râni, înghițindu-și berea. Tas era în permanență pusă pe critică. Avea un temperament agresiv și o atitudine neclintită și neștirbită de „du-te dracului". Era unul dintre lucrurile pe care Petal le aprecia cel mai mult la Tas: spunea întotdeauna ce-i trecea prin cap, nu se gudura niciodată pe lângă ea fiindcă tatăl lui Petal era o legendă a muzicii rock, atât de faimos încât era cunoscut doar după numele de familie.

Petal crescuse prin preajma vedetelor de film, a legendelor rock și a unor adevărați membri ai regalității și, deși tatăl ei adoptase un stil de viață Zen în ultimii ani, își amintea cât se poate de clar petrecerile sălbatice de la începutul adolescenței ei. Văzuse prea mulți oameni celebri din lumea întreagă morți de beți și purtându-se urât pentru a mai nutri prea mult respect pentru oricine. Când aveai zece ani și priveai cu ochi mari, de la fereastra ta, o cântăreață superbă, faimoasă pentru mariajul ei perfect cu o vedetă de cinema și pentru dieta ei macrobiotică extrem de sănătoasă, îmbătându-se, despuindu-se de haine, sărind în piscină goală, făcându-i avansuri unei membre a unei trupe de fete, apoi vomitând pe ea însăși, efectul te cam convingea să nu mai crezi niciodată nimic din ceea ce-ți spunea lumea. În copilărie auzise de atâtea ori replica „fă ce-ți spun eu, nu ce fac eu" încât devenise un fel de mantra a tatălui ei.

Asta până când el adoptase budismul Zen și o mantra reală, desigur.

– Ești cam naspa, știi? îi spuse Tas lui Rudy, care se zbârli la ea.

– N-o lăsa să te afecteze, Rudy, spuse J.C., trecându-și brațul pe după talia îngustă a iubitului său.

Erau amândoi slabi, așa cum impunea moda, cu blugii strâmți căzându-le de pe șoldurile înguste. J.C., după cum i se cuvenea unui stilist ambițios, își decolorase părul, își vopsise vârfurile într-un verde palid și se răsese într-un stil care, dacă era aranjat corect, conferea feței sale prietenoase și rotunde un aspect pătrățos ce îi lipsea în mod natural. Rimelul și un strat de luciu de buze se adăugau imaginii ultramoderne pe care încerca asiduu s-o cultive; ar fi dat orice să fi avut o față posacă și osoasă în locul pometilor dolofani de care nu reușea să scape, oricât de mult ar fi ținut dietă.

– E rea, se smiorcăi Rudy, băndu-și berea.

Rudy arăta ca toți ceilalți băieți cu care se cuplase J.C. de-a lungul anilor: foarte spilcuit, cu piele albă netedă și ochi mari și întunecați, cu gene excesiv de dese. Stătea îmbufnat, cu o expresie drăgălașă de resentiment.

– O, e clar o instigatoare, spuse J.C. Îi place să pună gaz pe focul oricui.

– Eu doar spun ceea ce gândesc, spuse Tas, ridicând din umeri.

„Nu-și cere iertare niciodată", își zise Petal. „Îmi place asta la ea."

Lui Petal îi plăcea și faptul că Tas era mai degrabă rotunjoară, iar acest lucru nu părea s-o deranjeze deloc. Petal era atât de obsedată, se ambiționa atât de mult să fie slabă – nu prea costelivă, desigur, altfel publicațiile de scandal ar fi pretins că suferă de vreo tulburare alimentară. Dar dacă erai prea slabă erai fotografiată oricum, în schimb dacă erai prea grasă te alegeai cu o fotografie în rubrica „Cine a mâncat toate prăjiturile" a vreunei fițuici de bârfe, apoi nu mai erai niciodată băgată în seamă. Trebuia să fii suficient de slabă cât să încapi în hainele pregătite pentru ședințele foto de modă, să porți hainele minuscule ale unor designeri de ultimă oră când mergeai la petreceri, ca a doua zi să apari sub titlul „Petal Gold, purtând impecabil o fustă mini elastică în culori electrice, creație a lui Christopher Kane,

la petrecerea de lansare a noii colecții Chanel de bijuterii pentru telefonul mobil!"

Tot ceea ce conta era apariția în presă. Acesta era singurul lucru pe care îl învățase cu adevărat de la mama și tatăl ei. Dacă nu ți se rezerva spațiu în ziare, era ca și cum ai fi fost mort.

– Au început! țipă Tas, croindu-și drum spre balcon, de unde se putea vedea fără probleme micuța scenă.

Acesta era un număr secret, desigur, așa cum erau toate cele mai bune, având pe lista de invitați cei mai tineri și mai la modă formatori de opinie din Londra: DJ, modele, jurnaliști din domeniul muzicii și celebrități precum Petal, faimoasă exclusiv pentru faptul că se îmbrăca excelent, petrecea din plin și se lăsa fotografiată la lansarea celor mai în vogă produse din săptămâna respectivă. KillBuzz, trupa care dădea spectacol în seara aceea, era o descoperire recentă din Newcastle, patru tipi grozavi ale căror piese despre ieșirile stropite din belșug cu alcool și tentativele de agățat reprezentau, după părerea casei lor de producție, imnurile noii generații de tineri care frecventau cluburile.

– Tipul e OK! îi strigă Tas lui Petal peste tumultul publicului când băieții, cu capetele plecate și părul căzându-le în ochi, se lansară în interpretarea primului lor single, *Cară-te dacă nu știi de glumă*.

Petal privi în direcția indicată de Tas și își dădu ochii peste cap.

– Iar un baterist, Tas!

– Tu n-ai probleme, țipă Tas drept răspuns. Tu îl poți avea pe oricare vrei! Eu trebuie să-mi cunosc limitele!

Petal nu putea nega adevărul a ceea ce spunea Tas, cu sinceritatea ei brutală obișnuită. În lumea normală, a „civililor", băieților normali le plăceau în general fetele care arătau, ei bine, normal, cu ceva mai multă carne pe oase decât Petal. Fete cu țâțe și funduri, fete cu rotunjimi sexy, fete care comandau desert când le scoteai la cină.

Dar în Lumea Celebrităților totul era cu fundul în sus. Cu cât erai mai slabă, cu atât mai bine. Fiindcă,

de regulă, cu cât erai mai slabă cu atât arătai mai bine în fotografii. Trebuia să slăbești cel puțin cele cinci kilograme pe care le adăuga aparatul foto, plus alte câteva. Tas avea curaj să frecventeze cercurile lui Petal unde silueta ei de mărimea patruzeci și doi o făcea să semene, prin comparație, cu un elefant. Tas atrăgea multe priviri, cu trăsăturile ei pronunțate, părul negru des și pielea de un cafeniu-roșcat intens, dar era nevoită să facă față numeroaselor replici sarcastice din partea unor fete cu picioarele subțiri ca niște sârme și clavicule atât de proeminente încât ai fi putut agăța cercei de ele.

– E sexy, recunoscu Petal, aruncându-i o privire bateristului, cu părul aranjat în stil afro și tatuaje. Dar mie îmi place acela.

Arătă spre basist, un băiat cu o față posomorâtă, buze pline, pomeți lați și ochi cenușii cu pleoape grele ce îi dădeau un aer de desfrânare. Aruncându-i o privire piezișă lui Tas, Petal zâmbi cu o expresie de obrăznicie deplină și extremă. De regulă, nu zâmbea prea mult; era aiurea, iar oamenii nu voiau să te vadă astfel. Voiau să fii plictisită, capricioasă, indignată, adică așa cum își închipuiau ei că trebuie să arate și să se comporte adolescenții. Petal avea acum douăzeci de ani, ieșise din adolescență. Însă instantaneele în care poza posacă în fața cluburilor de noapte, cu o țigară în mână, reprezentantă a tineretului modern, erau cele pe care le vânau paparazzii.

Dar atunci când totuși zâmbea, Petal se însuflețea, devenind din drăguță de-a dreptul fascinantă. Două gropițe identice apăreau de ambele părți ale gurii ei, ca niște zâmbete suplimentare minuscule; Petal le detesta, dar erau fermecătoare. În ochi i se aprindea o luminiță, dinții albi uniformi îi străluceau (doar cel mai bun dentist îi era rezervat unicei fiice a lui Gold). Întregul chip i se lumina. Arăta poznașă și obraznică, și efectiv încântătoare.

– Va fi al meu, îi țipă în ureche lui Tas. El, eu, în spatele unui taxi negru. În noaptea asta.

– Grozav. Iar eu îl voi avea pe baterist. Batem palma?

– Batem palma.

Scuipară în palmă și își strânseră mâna, după cum era codul lor.

– Îi dăm bătaie la maximum, spuse Petal, aplecându-se mult peste balustrada balconului și fluierând suficient de tare încât, cum prima piesă se apropia de final, solistul să ridice ochii, înălțând capul spre sunetul pătrunzător. Nu tu! strigă Petal îndrăzneață. Tu!

Și arătă spre basist.

– Eu sunt Petal, spuse ea patruzeci de minute mai târziu, instalându-se în poala victimei alese. Iar tu ești al naibii de sexy.

Acesta roși puternic.

– Ăă, bună, spuse el jenat. Eu sunt Dan Drummond. Te cunosc cumva? Îmi pari oarecum cunoscută...

– Mă ocup cu multe, zise Petal ridicând din umeri, detestând să fie nevoită să-și prezinte și numele de familie și să vadă recunoașterea licărind în privirile oamenilor când aducea vorba de faimosul ei tată. Am văzut spectacolul tău de azi. Ai fost genial.

– Da? Grozav! Am avut doar câteva spectacole în Londra. Aveam un morcov cât casa înainte de concert. Noi toți.

– Ei bine, nu s-a văzut.

Băiatul se prefăcu a-și șterge fruntea în semn de ușurare.

– E multă presiune, știi? Suntem doar o mână de băieți din nord-estul Angliei. Nu am făcut prea multe încă, doar am scris niște piese și ne-a remarcat un căutător de talente care ne-a văzut o dată în orașul nostru de baștină. Iar acum am ajuns într-o companie atât de selectă. E cam prea mult, uneori.

Petal se lăsă pe spate pe genunchiul lui, lăsându-l s-o privească pe îndelete. Își dădea seama că, deși încerca să pară relaxat, nu era deloc obișnuit ca fete ca ea să i se așeze în poală și să-i spună că-l plac; pomeții lui osoși erau încă roz, și turuia neîncetat, cuprins de jenă și de încântare.

– Poate ai nevoie de cineva care să te țină puțin de mână, îi spuse ea, ridicând privirea spre el de sub

bretonul des. Să te călăuzească prin lumea nebună și sălbatică a vieții de noapte din Londra.

– E foarte drăguț din partea ta să te oferi, Petal, spuse el, părând încă puțin surprins.

– Sunt într-adevăr drăguță, consimți Petal. Dan, nu?

El aprobă din cap. Petal îi simțea mirosul transpirației, apărută recent după ce se zvârcolise pe scenă ca un diavol furtunos, cu părul încă umed de la ea. Tricoul i se mulase pe trunchi și, deși era un băiat de vreo douăzeci și ceva de ani cu o siluetă tipic zveltă, brațele îi erau frumos definite, cu venele ca niște sfori groase profilându-se de-a lungul bicepșilor săi.

– Miroși bine, spuse ea.

– Ei, pe dracu' – sunt transpirat. Își dădu părul pe spate. Tu ești atât de drăguță, uite ce bluziță ai și toate alea. Nu ar trebui să stai atât de aproape de mine, o să te murdărești toată.

Vorbea serios. Era chiar dulce.

– Îmi place. Petal se apropie de el până când gura ei aproape o atinse pe a lui. Ți-am spus, cred că ești sexy. Îl sărută, atingându-și doar pentru o clipă gura rujată cu roz de a lui. Ține minte, Dan, ești vedetă rock acum. E normal să fii transpirat când cobori de pe scenă. Este sexy. Îl sărută din nou. Le face pe toate fetele să te placă. Un ultim sărut, tot ușor ca un fulg.

Dan Drummond căscă ochi mari, cu gura deschisă a șoc și uluire.

– Nu-ți face griji, toarse Petal poznașă. N-am să te plesnesc dacă încerci să mă săruți și tu.

– Ești fantastică, spuse el, regăsindu-și în sfârșit glasul.

– Chiar sunt! Se ridică brusc exact când Dan se apleca spre ea să o sărute, derutându-l complet, exact cum plănuise; apoi se întinse după mâna lui și îl trase și pe el în picioare. Vrei să vii cu mine la toaletă?

– N-am primit niciodată o invitație mai atrăgătoare, spuse el adorator, ieșind după ea din vestiarul aglomerat al trupei, însoțit de încurajările zgomotoase ale colegilor din KillBuzz.

Tas îl ţintuise deja pe baterist cu spatele la perete, apăsându-şi pieptul generos de el, şi îl ţinea acolo, vrăjit, în vreme ce el încerca din răsputeri să nu se zgâiască prea făţiş în decolteul ei. Tas purta întotdeauna bluze decoltate care să-i pună în evidenţă sânii, iar în seara aceea dantela fucsia a sutienului ei apărea luminoasă pe pielea ei întunecată, realizând un contrast uluitor; Tas chicotea cu el, străduindu-se între timp să-şi împingă pieptul în sus ca pe un raft.

Auzind strigătele de încurajare, aruncă o privire peste umăr, văzu că Petal îşi agăţase victima, şi îi aruncă pe furiş o ocheadă înainte de a se întoarce la propria ei victimă.

– Deci, ăă, ce căutăm la baie? întrebă Dan în vreme ce străbătură împreună coridorul. Ai să-mi oferi un oral sau aşa ceva?

– Poftim? Petal îi dădu drumul la mână şi îşi înfipse palmele pe şolduri, furioasă. Îţi închipui că sunt vreo nenorocită de fană?

– Nu... scuze... n-am vrut să... Îşi plecă fruntea, nefericit. Pur şi simplu nu prea am făcut dintr-astea, ştii? Adică nu era nimic de capul nostru acum câteva săptămâni, doar câţiva flăcăi care cântau prin barurile din oraş. Toată povestea asta mă depăşeşte cu mult, scumpo. Îmi pare sincer rău!

Petal se înmuie, fiindcă băiatul regreta sincer şi fiindcă de aproape era şi mai arătos decât îl văzuse pe scenă. Dar se încăpăţână să stea acolo, făcându-l să sufere.

– Petal! Îmi pare rău, sincer! Se aruncă la pământ şi se prefăcu a săruta vârfurile ghetelor ei uzate, cizme de cowboy în stil retro. Iartă-mă, te rog. Îndură-te de un biet băiat de la ţară care nu cunoaşte obiceiurile din marile oraşe!

– Ridică-te, idiotule! spuse ea, ajutându-l să se ridice în picioare. Deci – eşti prieten cu prafurile, Dan?

– Poftim? replică el, nedumerit pentru o clipă. A, da! Nu mi le permit, de obicei, recunoscu el. Băgăm cretă la greu. E mai ieftin, ştii.

– Ai să-ţi permiţi de-acum încolo, îl asigură Petal, împingând uşa spre toaleta unisex. Acum că eşti vedetă rock.

– Mai spune-mi asta, scumpo, spuse Dan fericit. Mă excită foarte tare.

J.C. şi Rudy erau deja în baie, pregătindu-şi marfa pe blatul vechi şi ciobit al chiuvetei. Petal li se alătură, scoţându-şi propria rezervă, ţinută într-o tabacheră de argint, din poşeta ei Gucci. J.C. şi Rudy aveau o sticlă de votcă Absolut Pear, şi sorbiră fiecare prelung din ea după ce pregătiră câteva liniuţe ordonate şi late, iar Rudy, folosind camera de pe telefon, surprinse câteva instantanee care îi făcură să râdă isteric. Era o toaletă mizerabilă, aflată în spatele scenei, cu vopseaua neagră de pe pereţi crăpată şi cojită, cu uşile roşii ale separeurilor îngropate sub graffiti, cu podeaua din plastic lipicioasă de la bere şi Dumnezeu ştie ce altceva: locul perfect pentru o vedetă rock aflată la început de drum şi o tipă mondenă din oraş pe punctul de a se deda unei sesiuni fierbinţi.

Cocaina o stârnea întotdeauna pe Petal. Intrară şi ieşiră şi alţi oameni, se trasără şi alte liniuţe, iar după o jumătate de oră de votcă şi de prafuri, era mai mult decât pregătită să rămână singură cu Dan. Prinzându-l de braţ, îl trase într-un separeu şi închise uşa trântind-o, sub strigătele aprobatoare ale lui J.C. şi Rudy, şi ale solistului trupei KillBuzz. Dan învăţa repede, sau poate cocaina avea exact acelaşi efect asupra lui; îşi coborî limba pe gura ei imediat ce se închise uşa, sărutând-o cu forţă şi adânc, frecându-şi trupul înalt şi zvelt de al ei, făcând-o să geamă de excitare şi dorinţă.

Petal se întinse şi îl prinse de fese, apăsându-i sexul peste al ei, tocurile cizmelor ei de cowboy înălţând-o exact atât cât să se poată strecura unde voia să ajungă, simţindu-i erecţia imediată prin blugii lui strâmţi.

– Doamne, ce bine e, murmură ea cu gura lipită de a lui. Săruţi excelent.

– Iar tu eşti sălbatică, spuse Dan, muşcând-o de gât. Eşti oare cea mai rapidă fată din Londra? Eşti ca o grozăvie de fulger.

– Dacă nu sunt eu aia – Petal îşi trecu mâinile pe sub tricoul lui, prinzându-l de catarama curelei şi trăgându-l şi mai aproape –, atunci nu ştiu cine ar putea fi.

– La naiba, mă înnebuneşti, gemu el, strecurându-şi mâinile sub fusta ei. Porţi măcar chiloţei? Ce poartă fetele sălbatice pe fundul lor?

– Asta doar eu ştiu...

– Iar eu am să aflu!

Îşi băgă degetele mari sub banda elastică a ciorapilor ei. Era deja udă, complet excitată de el, de mirosul transpiraţiei lui – nu se punea problema de loţiune după ras pentru un puşti independent din Newcastle, nimic în afară de el, mirosul pătrunzător al excitării lui amestecându-se cu cel al propriei sale excitări – de mâinile lui pe ea, de cât de mult se implicase, urmându-i exemplul şi abandonându-se pe deplin experienţei. Băieţii erau toţi la fel: îţi stăteau prin preajmă, temându-se să nu fie respinşi, aşteptând semnalul că erai de acord să-i dea bătaie, dar după ce le dădeai verde nu mai ştiau cum să te dezbrace mai repede de chiloţi.

– Nu poţi să mi-o tragi aici în toaletă, spuse ea, lăsându-şi mâinile să-i alunece în jurul taliei, făcându-l să geamă. Nu când e toată lumea afară.

– Nu, spuse el, cu ochii verzi strălucindu-i şi rânjind larg. Am de gând să-ţi mănânc păsărica. Mă gândesc că măcar atât pot face ca să-mi cer iertare că te-am tratat ca pe-o fană. Am de gând să mă pun în genunchi şi să mă ocup de tine cum scrie la carte. Ce zici?

Petal era practic udă leoarcă de excitare şi nerăbdare.

– Fantastic, rosti ea tărăgănat. Dacă eşti foarte bun la asta, s-ar putea să-ţi ofer un oral la final.

– La dracu', spuse Dan Drummond cu adoraţie, lăsându-se să cadă în genunchi şi trăgându-i jos, din mers, chiloţii şi ciorapii. Asta e cu siguranţă cea mai tare noapte din viaţa mea!

Joe

Joe Jeffreys se afla pe tronul lumii. Lumea sa: Hollywood. Pe care, dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o cârmuiască precum un împărat despotic. Era una dintre cele mai mari vedete de cinema din lume, câştiga zeci de milioane de dolari pe film, iar dacă ar fi început să facă pe şeful, efectele s-ar fi resimţit pe tot cuprinsul planetei.

Dar acest lucru nu era stilul lui Joe. Nu fusese niciodată, nici nu avea să fie vreodată. Obţinuse întotdeauna totul cu uşurinţă; nu avea nevoie să facă pe şeful pentru a obţine ceea ce-şi dorea, fiindcă tot ceea ce-şi dorise îi aterizase întotdeauna în braţe chiar înainte să-şi dea seama ce anume dorea. Până la şaptesprezece ani devenise deja peste măsură de arătos, iar vârsta nu făcuse decât să-i adauge în frumuseţe. La o înălţime de un metru nouăzeci şi cu umerii unui fundaş de fotbal american, reprezenta acea specie rară de vedete de cinema, genul care era şi mai impunător din punct de vedere fizic când îl întâlneai în carne şi oase decât când îl vedeai pe ecran. Hollywoodul nu mai avusese un bărbat atât de impresionant de la Clint Eastwood încoace. Blond şi cu ochi albaştri, bronzat într-o nuanţă perfectă, frumuseţea lui sănătoasă şi puternică de american din regiunea central-vestică a ţării era ameţitoare.

Prima întâlnire cu Joe era la fel de orbitoare ca o apariţie a unui zeu solar: clipeai des, copleşit, şi cădeai imediat pradă vrăjii create de frumuseţea şi de farmecul lui. Astfel se simţise şi căutătorul de modele care îl remarcase pe Joe la prima sa călătorie în afara statului – o vacanţă cu familia în Disneyland –, îi făcuse o fotografie cu aparatul său Polaroid şi îi oferise pe loc un contract. Tot astfel se simţise şi agentul care îl văzuse într-o reclamă Gap la televizor, îl adusese cu avionul în L.A. şi îi obţinuse un rol de figuraţie într-un film ca barman sexy. Şi la fel se simţise şi directorul de distribuţie care îi oferise un rol de poliţist tânăr şi dur într-un film de acţiune, rolul care îl făcuse remarcat şi care îl lansase

în ascensiunea rapidă spre statutul său actual de rege al filmelor de mare succes.

Joe nu urmase în viața lui nici un curs de actorie. Talentul lui era natural. În plus, Joe era primul care să admită că nu era actor: era vedetă de cinema. Aceasta era meseria lui. Și era al naibii de bun la ea. Și îi plăcea aproape tot ceea ce ținea de această muncă.

Joe se pricepea, totodată, al naibii de bine să fie fericit, un talent dăruit unui număr foarte restrâns de persoane norocoase. În cea mai mare parte a timpului se simțea drept mai norocos tip din lume, și chiar în acea clipă, după ce tocmai urcase pe jos în spectaculosul Runyon Canyon din L.A., nu vedea nici un nor pe cer. Nici la propriu, nici la figurat. Stătea în vârful camionului, cu mâinile în șolduri, privind peisajul dramatic, scăldat în soare, inhalând aerul poluat cu un zâmbet fericit pe chip, cu cei doi dogi germani, Hengist și Horsa, împleticindu-i-se printre picioare.

Dedesubt, la poalele dealului înalt și abrupt, lumina intensă a soarelui se reflecta în obiectivele paparazzilor care îl așteptau, nerăbdători să surprindă fotografii cu dumnezeiescul Joe Jeffreys, înfierbântat și asudat după o cursă revigorantă. Deși știa că fotografii nu-l puteau vedea, nu de la o asemenea distanță, Joe ridică mâna și o flutură în aer într-un salut prietenesc, de camaraderie. Joe nu le purtase niciodată pică paparazzilor; aceștia doar își făceau treaba. În fond, toată lumea trebuia să-și câștige existența.

Joe își dădu jos șapca de baseball, își trecu o mână prin părul blond des, și își îndesă șapca la loc. Oricât de mult i-ar fi plăcut să simtă soarele pe față, acesta avea cu siguranță un efect de îmbătrânire. Plus că acum trebuia să-ți faci griji și pentru cancerul de piele, și detesta când dermatologul lui striga la el. Luă un gât zdravăn din sticla de apă și scurse puțină apă și în gurile deschise ale fiecăruia dintre cei doi dogi germani, care se așezaseră răbdători imediat ce desfăcuse capacul sticlei. Știau cum se proceda; primeau de băut deodată cu Joe.

– Bun, băieți, spuse, prinzându-și din nou sticla la curea, să facem o cursă până jos, să mergem acasă, să deschidem o bere și să ne uităm la meci, OK? Vi se pare o idee bună?

Dogii germani erau câini de vânătoare; ar fi putut să-și petreacă întreaga zi alergând pe lângă cai, căutând urme de lupi sau mistreți. Deși Joe era în cea mai bună condiție fizică posibilă, nici nu se punea problema ca ritmul în care coborî cărarea în canion să reprezinte o provocare pentru ei. Dar alergară lejer pe lângă el, cu limbile atârnându-le de bucurie, fericiți întotdeauna să alerge alături de omul lor, de conducătorul haitei lor. Paparazzii fuseseră informați asupra numelor câinilor și îi strigară când se apropie Joe, cu obiectivele țăcănind frenetic în vreme ce se luptau să surprindă cel mai bun cadru cu el în acțiune, cu tricoul alb umed lipindu-se de pectoralii lui fermi și rotunzi, cu firele de păr aurii strălucind ușor pe brațele lui bronzate și coapsele lui puternice bătând un ritm constant în vreme ce cobora dealul.

– Joe! Ce mai face Jennifer?

– Hengist! Horsa! Aici! Aici!

– Joe! Cum te simți logodit?

– Joe, nu vrei să-ți dai jos șapca de baseball?

Joe le aruncă tuturor un zâmbet larg, menținând un ritm constant în drum spre mașina sa, un Lexus Hybrid 4x4, apoi o descuie și deschise larg portiera din spate pentru a le permite câinilor să sară în ea. Paparazzii știau deja la ce să se aștepte: acesta nu scotea niciodată nici un cuvânt, nu reacționa în nici un fel în afară de a le adresa rânjetul larg și fotogenic *à la* Joe Jeffreys. Nu avea nici un rost să îl provoace aruncându-i insulte sau cuvinte urâte, așa cum făceau cu alte celebrități, care ar fi mușcat poate momeala; dar aveau să obțină ceea ce își doreau, un instantaneu grozav cu Joe sexy și asudat, ieșit alături de câinii săi. O porție zdravănă de mișcare de dimineață.

– Joe! Te-ai simțit bine în Vancouver? strigă unul dintre tipi exact când Joe dădu să închidă ușa.

Ciudată întrebare, își spuse Joe pe drumul spre casă. Adică, mergeai în Vancouver să filmezi fiindcă era al naibii de ieftin, îți înregistrai filmul pe peliculă, apoi te întorceai în L.A. Cine te întreabă dacă te-ai simțit bine în Vancouver? Probabil era un începător.

Nu era prea mult de mers cu mașina de la Runyon Canyon până la complexul rezidențial al lui Joe din Hollywood Hills. Când se deschiseră porțile acționate electronic, Joe își imagina deja restul zilei care îl aștepta, o serie întreagă de activități favorite, una după cealaltă. Un duș cu hidromasaj îndelungat și fierbinte, cu jeturile de apă pentru corp pornite la maximum biciuindu-i mușchii încordați după alergare. Câteva beri reci, puse în congelator de Estrelita, menajera, când plecase de acasă, pentru a atinge temperatura ideală până se întorcea el, cu umezeala strânsă în broboane pe sticla verde a recipientului. Chipsuri, țelină și sos de brânză albastră din belșug; tocmai terminase un film, așa că timp de câteva săptămâni putea să mănânce absolut ce-i poftea inima.

Și meciul, proiectat în salonul lui media particular, atât de viu încât ai fi putut crede că te aflai chiar pe terenul de baseball alături de echipa Royals. Nu reușiseră să realizeze nimic în ultimii douăzeci și cinci de ani, de ultima dată când ajunseseră în Campionatul Mondial, dar cu ce altă echipă ar fi putut să țină un băiat din Kansas dacă nu cu Royals? Desigur, ar fi fost mai ușor să-și îndrepte loialitatea spre LA Dodgers, dar unde era integritatea în așa ceva?

Plus, desigur, câteva pipe cu cea mai bună marijuana crescută cu îngrășăminte din British Columbia, doar atât cât să-l relaxeze complet și să-l facă fericit. Avea să se înmoaie în piscină o vreme, să stea puțin la soare după ce acesta trecea de intensitatea maximă. Apoi, cine știe? Să sune câteva fete pe care le cunoștea, să vadă dacă voiau să vină la el să se distreze. Sau doar să se relaxeze acasă, savurând liniștea după un program lung de filmări – să-și răsfoiască larga colecție de reviste porno și să-și ofere puțină plăcere.

Decizii, decizii. Joe oftă prelung, aproape gemând de nerăbdare pură. Câinii, auzind vocea stăpânului lor, dădură entuziasmați din coadă.

Apoi Lexusul dădu colțul conacului alb și mare, intrând în parcarea acoperită cu pietriș, iar Joe exclamă „oh, la dracu'" atât de exploziv încât unul dintre câini scânci plin de simpatie.

Ceea ce îl tulburase nu era vederea Priusului roșu al logodnicei sale, Jennifer, parcat lângă mașinile angajaților. Jennifer locuia într-o parte complet separată a complexului rezidențial, într-o casă complet echipată, cu propria piscină privată; puteau trece liniștit zile întregi în care să nu se vadă, dacă nu aveau vreun eveniment de covor roșu la care să apară ținându-se de mână.

Nu, nu Jennifer era problema. Ceea ce îl zguduise pe Joe era mașina parcată lângă a ei, mașina de teren devoratoare de benzină, cătușă de puțin ecologică, proprietate a agentului lor de presă, mult temuta Carmen Delgado. Joe și Jennifer erau nevoiți să circule cu mașini hibride, fiindcă altfel ar fi fost desființați de presă. Dar Carmen era cea care crea știrile, nu apărea în ele. Prin urmare, Carmen putea conduce orice mașină voia, după pofta inimii.

Un singur lucru putea explica o vizită neprogramată din partea lui Carmen în timpul zilei: o situație de criză. Și chiar dacă era vorba de o criză provocată de vreun rahat făcut de Jen, era absolut imposibil ca Joe să nu fie prins și el în toată povestea. La naiba! Dacă ar fi știut că Regina Nesuferitelor avea să le facă o vizită, s-ar fi asigurat că bea câteva beri înainte. Din lunga sa experiență în raporturile dintre el și Carmen, nu era niciodată o idee bună să îți faci de lucru cu ea când erai complet treaz.

Îl așteptau în sufrageria principală, Carmen învârtindu-se dintr-un capăt în celălalt, ca o tigroaică încălțată cu pantofi cu toc cui Louboutin, care țăcăneau pe podeaua acoperită cu gresie, sunând ca o partidă de șah contracronometru jucată la viteză maximă. Era îmbrăcată elegant, ca întotdeauna, într-o rochie roșie dreaptă Roland Mouret ce părea ca un foc superb prin contrast

cu pielea ei auriu-închis de femeie din America Latină. Părul ei negru-albăstrui era ondulat în bucle lejere ce îi cădeau pe spate, iar machiajul îi era impecabil; purta întotdeauna în mașină o casetă profesională de cosmetice Smashbox pentru eventuale retușuri. Dacă nu ai fi știut despre Carmen că era unul dintre cei mai buni trei agenți de presă din acel oraș și că îl cârmuia cu o mână de fier îmbrăcată într-o mănușă zăngănitoare de fier, ți-ai fi dat seama de aceste lucruri imediat ce o întâlneai.

Dar cu siguranță nu ai fi identificat-o pe fata mărunță, aproape fragilă făcută ghem pe canapeua de velur alb ca fiind una dintre cele mai de succes actrițe de cinema ale momentului. Jennifer Downs tocmai revenise de pe platourile celui mai recent film al ei, un thriller în care juca rolul unui polițist din cadrul LAPD care, în timp ce ancheta un ucigaș în serie ce își alegea victimele dintre prostituate, avea aventuri fierbinți cu doi bărbați diferiți, ambii suspecți în cazul respectiv. Pentru a da un aspect mai tăios constituției fragile și trăsăturilor blânde ale lui Jennifer, astfel încât distribuirea ei în rolul unui detectiv dur să fie măcar o idee plauzibilă, părul ei castaniu-deschis fusese tuns într-un stil scurt și sălbatic. Pielea nu avea nici urmă de machiaj, era îmbrăcată într-un trening moale și pufos și era încălțată cu șlapi concepuți anume pentru a preveni celulita. Arăta cu zece ani mai tânără decât vârsta ei adevărată, adică douăzeci și cinci de ani. Acest lucru se datora parțial faptului că era prea slabă, motiv pentru care ochii ei păreau uriași ca niște faruri pe fața mică în formă de inimă.

– Bună, doamnelor! spuse Joe relaxat, intrând în sufragerie.

Estrelita îl întâmpinase la ușă cu un Budweiser rece, și duse sticla la buze, savurând gustul curat și puternic al berii blonde răcite, bulele spărgându-i-se pe limbă.

Joe încă mai avea o brumă de speranță că nu se întâmplase mare lucru. Apoi observă revista de pe uriașa măsuță de cafea din sticlă, iar speranța i se nărui complet.

– O, mamă, am pus-o, își spuse plin de tristețe.

– Ești un idiot! spuse Jennifer furioasă, aruncându-i o privire încruntată. Un nenorocit de măgar cretin și idiot care nu poate să-și țină scula în pantaloni mai mult de două secunde!

– Fii atentă, scumpo, spuse Joe, mai luând câteva guri de bere. Începe să ți se vadă personalitatea.

Jennifer l-ar fi străpuns cu săgeți fierbinți din priviri dacă ar fi putut. Carmen se opri brusc, se roti pe călcâie, și îndreptă spre el un deget cu o manichiură perfectă, lăcuit în roșu.

– Are perfectă dreptate, șuieră Carmen. Ești un idiot nenorocit.

– Uau, îi ții partea. Nu mă surprinde, comentă Joe ironic.

Se îndreptă spre barul de preparat băuturi încastrat în perete, unde Estrelita îi pregătise gustarea, aranjată superb într-o farfurie uriașă din porțelan alb: în centru se afla sosul de brânză albastră, presărat cu piper alb proaspăt măcinat. Bucăți lungi de țelină și morcovi erau întinse pe o parte a farfuriei, și un vraf din chipsurile lui favorite Doritos pe cealaltă.

– Iupi! Cool Ranch Doritos! Estrelita e cea mai tare! spuse Joe, băgând un chips în sosul cremos. Doamnelor? Chipsuri și sos?

După cum se așteptase, atât Carmen, cât și Jennifer se crispară de parcă le-ar fi oferit arsenic combinat cu erbicid.

– O, da, scuze Jen. Am uitat că tu nu pui gura pe mâncare solidă în timpul săptămânii, spuse el vesel.

– Doamne, te urăsc uneori, spuse Jennifer, întorcându-și capul pentru a nu fi nevoită să-l privească mâncând. Își îndreptase privirea spre stânga nu fiindcă ar fi vrut să studieze pictura lui Roy Lichtenstein reprezentând o femeie din benzi desenate care trăgea cu un pistol cu raze, cu interjecțiile „BANG! ZAP! KAPOW" explodând deasupra capului ei, tablou pentru care semnerul lui Joe plătise zeci de milioane de dolari; nu, Jennifer se întorcea întotdeauna automat spre stânga fiindcă știa cât de bine arăta profilul ei din acea parte.

– Aia e brânză? întrebă Carmen oripilată.

– Bineînțeles, confirmă Joe.

– E atât de al naibii de norocos că nu e intolerant la lactoză, oftă Jennifer.

– Ar trebui să aibă alergie la stripteuze! țipă Carmen, revenind imediat la subiect, dând deoparte încercarea lui Joe de a-i distrage atenția. Uită-te la nenorocita aia de copertă de revistă!

Întărit acum cu bere și Doritos, Joe se apropie de măsuța de cafea. Era o placă uriașă de sticlă, de un metru optzeci lungime și șaizeci de centimetri înălțime, cu marginile ciobite artistic, pe care se aflau două teancuri perfect aranjate din cele mai recente reviste de sport. Iar exact în centru fusese aruncat ultimul număr din *National Investigator*, având pe copertă o imagine neclară cu o femeie așezată în poala unui bărbat și o altă femeie întinsă lângă ei, cu picioarele petrecute elegant în jurul unei bare de dans. Deasupra fotografiei se afla titlul mare, scris cu litere de un galben țipător și ascunzând intenționat o mare parte din imagine, astfel încât cititorii să fie nevoiți să cumpere revista pentru a vedea fotografiile din paginile ei: „JOE O ÎNȘALĂ PE JEN CU O STRIPTEUZĂ!"

– Hei, mă întreb cât de mult și-a bătut capul ca să scornească un asemenea titlu, spuse Joe, desfăcând o a doua sticlă de bere. Credeți că au muncit toată noaptea să găsească ceva atât de incitant?

Carmen îl îngheță cu o privire încruntată mai rece decât berea lui de Budweiser.

– Scutește-mă de rahaturi, îi aruncă ea.

– În regulă, sunt cu mâinile sus, spuse el, făcând întocmai. Am dat-o în bară. Îmi pare sincer rău. Poți rezolva asta, Carmen? Să-mi aranjezi o scenă în care îmi cer scuze de la Jen, sau ceva de genul ăsta? Să spui că îmi sărbătoream anticipat despărțirea de burlăcie?

– Ai fost de acord cu toată povestea asta, Joe, spuse Carmen, scoțând o țigară din pachetul de Merits aflat pe masă și aprinzându-și-o. Am discutat-o în repetate rânduri, îți minte? Aveai nevoie să-ți schimbi imaginea.

Erau prea multe articole *à la* George Clooney despre tine în care erai prezentat ca eternul burlac. Vuia tot internetul cu zvonuri cum că ai fi pe invers.

Joe nu se putu abține să nu rânjească auzind asta.

– Hei, faptul că ești un vânător de fonduri care nu poate sta departe de curvele ieftine e aproape la fel de grav în ochii publicului iubitor de filme ca a fi poponar! șuieră Carmen, suflând fum pe ambele nări ca un dragon elegant.

Jennifer aprobă hotărâtă din cap, întinzându-se și ea după țigări.

– Arată îngrozitor, consimți și ea. Știi cât sunt de importante revistele pentru femei. Adică dacă ai sărit de la o femeie la alta ar fi fost altceva. Dar cluburi de striptease...

– Ai treizeci și cinci de ani, Joe, spuse Carmen cu răceală. Nu poți juca la nesfârșit rolul de Casanova.

„La dracu', știu că are dreptate", își spuse Joe posomorât, luând o bucată de țelină și trecând-o prin sos. „Doar de asta am și pus la cale tot rahatul ăsta cu logodna. Eu și Jennifer aveam nevoie amândoi să ne căsătorim. Filmăm o comedie romantică împreună, pretindem că ne-am îndrăgostit pe platouri, vindem filmul cu un succes nebun, ne căsătorim în vârful unei stânci din Malibu, stăm împreună câțiva ani, să vedem cum merge..."

Acesta era și motivul pentru care asistenta lui Carmen organizase acea întâlnire cu paparazzi de dimineață; pentru a surprinde instantanee cu el alături de câinii săi, care să facă publicitate filmului în care jucau el și Jen, a cărui lansare fusese programată peste câteva luni. Era o adaptare a unei cărți de memorii de mare succes intitulată *Eu, el și Domnul Lăbuțe*, despre niște vecini certați care sunt nevoiți să lase deoparte diferențele dintre ei pentru a se ocupa de un drăgălaș cățel chow-chow care este aruncat în pragul casei lor. Jennifer juca rolul femeii de carieră cu o atitudine strictă, Joe tipul relaxat ce se ferește de angajamente, legați de o atracție căreia nu i se pot împotrivi. Filmul urma să atragă câștiguri imense pentru toți cei implicați.

Fotografiile cu Joe scoţându-şi căinii la alergare erau perfecte ca publicitate înainte de lansare. Sau fuseseră înainte ca acea zdreanţă nenorocită de bârfe să le fi dat peste cap toate planurile atent gândite.

– Va fi nevoie de măsuri serioase de control al daunelor, anunţă Carmen, privindu-l fix pe Joe, cu ochii ei negri strălucitori şi duri precum cartuşele de carabină.

– O să înscenăm o scuză de mare amploare? sugeră Joe nesigur, terminându-şi cea de-a doua bere. Adică, de-abia am terminat filmările la un proiect, sărbătoream alături de câţiva adulţi care şi-au dat toţi acordul... Nu aş putea s-o duc pe Jen la Veneţia peste weekend sau ceva de genul ăsta? Să fac vreun gest romantic imens? Să-i cumpăr o parte dintre diamantele lui Liz Taylor?

Carmen râse sec. Jen, aşezată pe canapea cu spatele drept şi picioarele strânse sub ea, clătină din cap.

– Joe, au o grămadă de fotografii, îl informă Carmen. Există o serie întreagă în care una dintre fete îţi face sex oral.

Joe afişă o expresie chinuită:

– Asta nu-i bine, spuse el slab.

Hengist şi Horsa, care se retrăseseră lipăind în bucătărie pentru a bea apă, reapărură şi se trântiră pe jos în holul pardosit cu marmură, unde nu ajungea soarele, astfel încât era cel mai răcoros loc din întreaga casă. Dădură de câteva ori din cozile greoaie înainte de a se cufunda într-un somn lung şi odihnitor, respirând zgomotos şi oftând amândoi.

– Eşti dependent, spuse Jennifer.

– Poftim?

Joe se răsuci pe călcâie pentru a o privi.

– Eşti dependent, repetă ea cu ochii mari şi chipul fotogenic aranjat în expresia exactă de convingere deplină ce apăruse pe toate posterele filmului ei de anul trecut, *Salvând-o pe Susan*, în care jucase rolul unei călugăriţe care se chinuia să o salveze pe sora ei dependentă de droguri de la a fi condamnată pentru uciderea soţului ei abuziv.

– Eşti dependent de sex, confirmă Carmen. Pur şi simplu nu poţi sta departe de stripteuze. Este o boală. Ceea ce înseamnă că nu e vina ta. Grozav, ei! Am pregătit totul. Îţi ceri iertare în mod impresionant de la Jen, apoi te duci la Cascabel, unde vei petrece un sejur de câteva săptămâni. Parcurgi programul, Jen te întâmpină la externare, aveţi un moment de regăsire, ea îţi cade în braţe, tu îi promiţi să fii cuminte, are loc premiera filmului, iar voi doi, porumbeilor, vă căsătoriţi. Sfârşit.

– Cascabel? Aia e o clinică de reabilitare! protestă Joe.

Îşi dorea foarte tare încă o bere, dar trei la rând, atât de repede... Chiar dacă tocmai terminase un film, nu era o idee prea bună. Încercă să folosească exerciţiul de respiraţie yoga pe care unul dintre instructorii lui îl considera imbatabil; inspiră din stomac, prin nas, expiră de-a lungul omoplaţilor. Nu reuşi decât să se simtă ameţit.

– Este foarte luxos, îl asigură Carmen. Poţi primi o cameră separată. Are piscină, mâncarea e grozavă... gândeşte-te că e ca un fel de club exclusivist.

– Sau un spa, consimţi şi Jennifer, aruncând o privire tăioasă sticlelor goale de bere şi platoului cu chipsuri de pe bar. S-ar putea chiar să dai jos câteva kilograme.

– Ascultă, scorpie mică! spuse Joe furios, făcând câţiva paşi spre ea. Ai nevoie de nenorocita asta de nuntă mai mult decât mine! Şi ce dacă îmi place să mă distrez cu nişte stripteuze din când în când – cărui bărbat nu-i place? Şi poate că unele dintre femeile care vor vedea acele fotografii vor strâmba din nas, dar te asigur, bărbaţii vor gândi „Bravo ţie, Joe!"

– Susţinere, declamă Carmen. Reclame în Japonia.

– Da, da, Carmen, ştiu, bine? Ştiu că trebuie să am grijă la reputaţia mea. De asta, când mi-ai prezentat strategia ta, am fost de-acord să mă căsătoresc cu prietena ta, bine? Joe se îndreptă furtunos spre bar, deschise violent congelatorul şi îşi mai scoase o bere rece. Aşa că nu-mi veni cu poveşti cum că eu aş avea nevoie de voi mai mult decât voi de mine! Jodie Foster, Portia de Rossi – celebrităţile mâncătoare de păsărici nu prea sunt

copleşite de premii sau de bani frumoşi, nu-i aşa? Te-ai gândit că e prea periculos s-o combini pe Jennifer cu un tip homosexual fiindcă dacă ar ieşi aşa ceva la iveală toată lumea ar pica prost! O, nu, m-ai vrut pe mine! Eu sunt premiul cel mare, fiindcă toată lumea ştie al naibii de bine că sunt la fel de atras de femei ca nenorocitul de Sean Penn!

– Oh, animalul ăla! murmură Jennifer.

– Aşa că nu veniţi acum să pretindeţi că eu sunt cel care a dat-o complet în bară! Joe privi berea, înjură furios, apoi o trânti, nedeschisă, pe suprafaţa de granit a barului. Nu-mi vine să cred că dau pe gât berile în halul ăsta! La naiba, m-aţi scos complet din sărite!

– Ar trebui s-o dai pe bere cu mai puţini carbohidraţi, îi sugeră Jennifer.

– Are un gust naşpa, spuse Joe posomorât, cufundându-se într-unul dintre fotoliile mari de piele şi scoţând cu un şut suportul pentru picioare. Se frecă la ochi cu încheieturile degetelor. Sunt nenorocit, nu? Pozele alea, publicate înainte de *Domnul Lăbuţe*... ăă, îmi pare rău, Jen. Îşi privi direct logodnica, cu albul ochilor înroşit uşor, dar pupilele de un albastru senin şi sincer la fel de limpezi şi fermecătoare ca întotdeauna. Şi îmi pare rău că v-am numit mâncătoare de păsărici, adăugă el, pentru a o împăca pe Carmen, care era furioasă. Doar nici mie nu-mi displace o porţie la aperitiv.

– Scuteşte-mă. Jen îşi dădu peste cap ochii ei mari şi frumoşi. De parcă m-ar interesa ce faci în pat.

Carmen străbătu încăperea cu paşi mari, ocolind spătarul canapelei, şi se aplecă în faţă, petrecându-şi braţele în jurul gâtului lui Jennifer. Jennifer se întoarse pentru a săruta uşor obrazul iubitei sale.

– Ştii ce impresie lasă povestea asta, Joe? întrebă Carmen, calmându-se când Jennifer întinse o mână pentru a-i mângâia una dintre bucle. Ca şi cum Jennifer ar fi o proastă fără personalitate dacă ar rămâne cu tine. Nu-i vorba de o simplă beţie într-un bar şi puţină descărcare nervoasă obţinută flirtând cu nişte fete. În cazul ăsta ai primit o partidă de sex oral de la o striptează.

– Era o tipă mişto, murmură Joe. Ne-am simţit toţi foarte bine.

– Pot găsi oricâte scuze vreau, dar e cel mai prost moment posibil. În curând se lansează filmul vostru... iar asta ar putea nenoroci cariera lui Jen dacă nu te părăseşte. Lumea se aşteaptă să fie un model modern de femeie puternică! Acest gen de femei nu rămân alături de bărbaţi care le înşală!

– O, la dracu', spuse Joe din nou, începând să priceapă, treptat, consecinţele a ceea ce spunea Carmen. Nu am de ales, nu?

Cele două femei clătinară din cap deodată.

– Ţi-am făcut rezervare la Cascabel pentru mâine, spuse Carmen. Şi voi da o declaraţie de presă pentru voi amândoi. Am pregătit o primă schiţă peste care să te uiţi.

Din ce în ce mai nefericit, Joe începu să-şi dea seama ce îl aştepta în luna următoare, pe care plănuise să şi-o petreacă relaxându-se, urmărind episoadele mai vechi din serialele lui de televiziune – avea un set de DVD-uri cu *Cartelul crimelor* pe care de-abia aşteptase să îl înceapă – chemându-şi amicii cascadori pentru a juca biliard, sunând câteva fete să vină la el şi să petreacă. Să-şi relaxeze dieta rigidă şi programul de sport, doar atât cât să se simtă ca un om, nu ca un animal de circ pe o bandă de alergare. Să petreacă timp cu Hengist şi Horsa, să le arunce discul zburător pe peluză, să îi ducă la alergare; compania lor era cel mai bun tonic din câte ştia el. Chiar în acel moment, unul dintre câini sforăia uşor, ceea ce, în mod normal, l-ar fi făcut să chicotească amuzat.

– Pe toţi dracii! exclamă Joe cu atâta sete încât ambii câini se treziră, privind în jur pentru a vedea ce îl tulbura pe multiubitul lor om.

Hengist se ridică greoi şi se apropie de Joe, vârându-şi botul umed în mâna lui Joe pentru a-l alina.

– Dacă animalele alea băloase se apropie cât de puţin de mine, Dumnezeu mi-e martor că..., bombăni Jennifer, adresându-i-se lui Carmen.

– Nu pot să iau câinii cu mine, nu-i aşa? o întrebă Joe pe Carmen, cu o disperare în voce care arăta că răspunsul îi era deja clar.

– La clinica de reabilitare? Sprâncenele perfect pensate ale lui Carmen se ridicară incredibil de sus. Nu crezi că oamenii ar putea interpreta asta ca o lipsă de seriozitate faţă de toată povestea asta?

– O, la dracu', spuse Joe pentru ultima dată, mângâind capul uriaş al lui Hengist pentru a găsi alinare. Ştiţi câte rahaturi voi fi nevoit să înghit pentru asta? Tot restul vieţii mele se va vorbi despre dependenţa mea de sex de fiecare dată când e pomenit nenorocitul meu de nume.

Se aplecă în faţă şi îl îmbrăţişă pe Hengist pe după gât. Hengist saliva pe mâna lui. Da, dogii germani erau animale băloase, dar cui îi păsa? Femeile se plângeau întotdeauna de câini, dar nu îşi dădeau seama că, în orice clipă, Joe ar fi renunţat la compania lor în favoarea unui câine mare şi urât mirositor care nu se putea abţine să nu saliveze peste el. Cel puţin ştiai exact la ce să te aştepţi din partea unui câine.

Oftă adânc, gândindu-se la luna pe care şi-o plănuise şi la cea de care urma să aibă parte în realitate. Prizonier într-un centru de reabilitare cu o mână de beţivi şi drogaţi care aveau să se plângă de vieţile lor nenorocite. Fără a putea măcar să bea câte o bere din când în când pentru a mai îndulci situaţia.

Apoi fu lovit de un alt gând, unul atât de îngrozitor încât îşi strânse involuntar braţele în jurul gâtului lui Hengist, făcându-l pe bietul câine să scheaune şi să se dea în spate speriat.

– O, nu, gemu Joe. Clooney şi Pitt au să mă sfâşie când au să afle despre asta!

Skye

Dacă Zâna Clopoţel ar fi fost complet goală şi ar fi lucrat ca dansatoare exotică într-un club de striptease din Manhattan numit Midnight Lounge, ar fi arătat exact aşa cum arăta Skye Simmons în acea sâmbătă noapte. Skye strălucea de parcă ar fi fost pudrată cu aur. Părul ei blond era prins cu agrafe în spate, în creştetul capului, revărsându-se într-un aranjament de bucle atent coafate. Ochii ei albaştri şi mari păreau uriaşi graţie cleştelui electric de curbat genele şi celor trei straturi de rimel pentru volum. Pe buze era dată cu gloss, iar pometii îi sclipeau luminaţi cu un baton de gel umed. Mirosea a bujori şi a parfum cu note lemnoase, iar dacă cineva ar fi lins-o ar fi simţit gust de căpşune.

Skye îşi examină trupul gol în oglindă în vreme ce-şi prinse o pereche de rozete de aur pe sfârcuri. Da, arăta suficient de bine cât să-ţi vină s-o mănânci. I se confirma din nou, pentru a nu ştiu câta oară, ceea ce ştiuse încă de când primise primul ei sutien sportiv; chipul ei angelic, combinat cu trupul ferm şi cu rotunjimi plăcute, o făcuse să fie vânată de bărbaţi de când se ştia. La şcoală nu fusese doar ţinta băieţilor; şi unii profesori se dăduseră la ea. Nu putea să meargă pe stradă fără a auzi strigăte şi interpelări obraznice, iar dacă trecea printr-o zonă populată de hispanici, şuierături de apreciere printre dinţi la fiecare legănare involuntară a şoldurilor ei.

Skye crescuse în Trenton, New Jersey, un oraşel industrial urât, în care erau mai mulţi şomeri decât angajaţi, iar perspectivele erau din ce în ce mai sumbre: adunături uriaşe de clădiri de beton, cu fabricile încă în funcţiune scuipând fum murdar, cu zeci de mii de oameni înghesuiţi în spaţii prea strâmte. Întotdeauna erau tipi care pierdeau vremea, ca şi cum nimeni n-ar fi mers vreodată la serviciu, sau cel puţin nu aveau genul de loc de muncă la care Fiscul îţi tăia o felie din salariu. Bărbaţi la fiecare colţ de stradă, în pragul fiecărei uşi, pe fiecare alee, fluierând şi strigând, şi şuierând după Skye.

Nu că n-ar fi fost bine să ştie că era sexy. De fiecare dată când Skye i se plânsese mamei sale de acest lucru, răspunsul fusese invariabil acelaşi:

– Scumpo, când bărbaţii vor înceta să te mai fluiere, atunci va trebui să-ţi faci griji.

Viaţa plină de greutăţi cu cinci copii, cu doi taţi diferiţi, dintre care nici unul nu îi rămăsese alături pentru a o ajuta să îi crească, îşi lăsase amprenta asupra lui Leanne, şi nu îşi permitea să-şi compătimească fiica a cărei problemă era faptul că era atât de drăguţă şi de sexy încât efectiv era nevoită să se înarmeze cu o bâtă pentru a ţine bărbaţii la distanţă.

Ei bine, Skye învăţase acea lecţie. Nu avea nici un rost să te enervezi, nu avea nici un rost să ceri ajutor. Aşadar învăţase cum să se folosească de situaţie. Bărbaţii se zgâiau în continuare la Skye – acum mai mult ca oricând –, dar acum erau nevoiţi să plătească pentru a o privi. Făcea un spectacol al naibii de bun, se dedica în întregime muncii pe care o făcea, iar acum era răsplătită pentru toţi acei ani de hârţuiri, de strigăte şi de propuneri indecente. Acum Skye era cea care deţinea puterea. Şi îi plăcea la nebunie să o folosească.

Luă un tub uriaş de fixativ şi îşi aplică o ploaie fină în păr, mirosul înţepător al spray-ului adăugându-se celorlalte mirosuri din budoar: dizolvant pentru lacul de unghii, transpiraţie, spray de corp, parfum şi urme de fum de ţigară şi de canabis – era ilegal să fumezi aici, dar uneori fetele pur şi simplu nu mai aveau răbdare să coboare în fugă pe scările din spate până la uşa laterală ce dădea spre alee. Cu fixativul de păr încă proaspăt, Skye luă o mână de sclipici auriu din borcan, ridică pumnul cât mai mult posibil deasupra capului şi îl deschise, învârtindu-se pe vârfuri astfel încât praful auriu ateriză uniform pe părul ei, lipindu-se de spray-ul de păr: ultimul retuş.

– Da' ştiu că-ţi place praful sclipicios, păpuşă, spuse Maria, matroana clubului, aşezată confortabil în fotoliul ei vechi şi ponosit. Câţi bani strici pe chestia aia în fiecare săptămână?

– Hei, mai bine în părul meu decât să-l trag pe nas! replică Skye, ceea ce o făcu pe Jada, care tocmai îmbrăca un sutien de piele în cealaltă parte a încăperii, să izbucnească în râs.

– Aşa-i, comentă ea. De parcă ai avea de ales între una şi cealaltă.

Skye îi zâmbi obraznic Mariei peste umăr. Angajată de către administratori pentru a supraveghea activitatea din budoar şi a împiedica apariţia problemelor, Maria era întotdeauna prezentă, intervenind pentru a media conflictele, calmând situaţiile tensionate, în orice clipă pregătită cu un ac pentru a coase crăpăturile apărute în costume. Adesea matroanele din cluburile de striptease erau ele însele foste dansatoare, dar Maria, mică şi uscăţivă, nu fusese niciodată atât de strălucitoare. Lucrase ani întregi la confecţionarea de costume, până când vederea îi slăbise prea mult. Acum stătea aşezată, zi de zi, de la amiază până la ora închiderii, în fotoliul ei masiv, cu ceva de tricotat în poală şi o cană mare de cafea, dreasă cu ceva şi mai puternic, aşezată pe o masă de lângă ea, şi, deşi vederea nu îi mai permitea să coasă paiete ore în şir, nu îi scăpa niciodată nimic din ceea ce se petrecea în budoarul pe care îl supraveghea.

– Va fi o noapte bună, spuse Jada, ridicându-şi pe rând sânii îmbunătăţiţi chirurgical şi aranjându-i în cupele sutienului. E agitaţie mare afară. O simt în aer.

– Singurul lucru pe care îl simţi în aer în momentul de faţă e spray-ul de păr, scumpo, râse Maria pe un ton ascuţit, în vreme ce Skye îmbrăcă un chilot tanga auriu şi se strecură în două fâşii elastice de material de un auriu strălucitor, una ce abia dacă îi acoperea sânii, cealaltă făcând acelaşi lucru pentru fundul ei. Skye, scumpo, vrei cafea înainte să te apuci de treabă?

– Sigur, spuse Skye, luând un pahar de polistiren din vraful instabil de pe masă.

Maria se întinse după un termos şi turnă cafea în paharul lui Skye.

– Vrei şi ceva bun pe deasupra? o întrebă, făcându-i cu ochiul.

Aşa ceva era o ofertă specială pe care n-o puteai refuza. Maria era deja pe punctul de a scoate o sticlă din

ascunzătoarea de lângă fotoliul ei. Skye se cocoță pe un scaun mâncat de vreme, prea ponosit pentru a mai putea fi folosit în club, în vreme ce Maria îi parfuma cafeaua cu lichior Kahlúa.

– Merge direct la țintă, nu? spuse Maria când Skye luă o primă înghițitură.

De câte ori o auzise Skye pe Maria spunând acest lucru? De mii de ori, probabil. Câte nopți stătuse aici, bând cafea, urcând sau coborând, ascultând pălăvrăgeala fetelor, bârfele și certurile lor?

– A ajuns și la mine, spuse Jada, o amazoană de un metru optzeci, cu piele cafenie-deschisă, costumată în sutien și slip de piele neagră și pantofi negri cu toc cui, apropiindu-se și ea cu un pahar în mână.

– Fată, arăți ca o luptătoare din filme porno, chicoti Skye.

Jada își împinse un șold într-o parte și strânse mâna în pumn, adoptând o poză bătăioasă:

– Am să-ți dansez în poală până o să-ți cadă scula! rosti ea amenințător.

Skye își termină cafeaua și se ridică, chiuind pentru a se pregăti sufletește.

– OK! spuse, aruncându-și paharul la gunoi. Să mergem și să le luăm fraierilor tot ce au!

– Să te audă Dumnezeu, spuse Jada cu evlavie.

Se priviră o clipă în oglindă.

– E clar că ne adresăm unui public diferit, chicoti Jada, înălțându-se maiestuoasă lângă prietena ei.

Skye era arhetipul blondei americane, cu obraji rotunzi și o gură roz cu o expresie bosumflată; avea trăsăturile pline și bogate ale unei adolescente sau ale unei păpuși de porțelan, după cum o poreclise Maria. Dar silueta ei era în întregime una de păpușă Barbie, cu sâni incredibili și o expresie de falsă inocență, cu ochii mari, ce îi făcea pe clienții clubului să pună mâna pe portofel din reflex.

Jada era complet opusul lui Skye, din toate punctele de vedere: răpitoare, înaltă și impunătoare, cu șolduri înguste și umeri de înotător. Pomeții ei erau un miracol al sculpturii, iar buzele îi erau atât de late și pline încât nu-i plăcea să zâmbească prea mult; numea acel gest rânjetul care îi acoperea fața.

– E mai bine așa, spuse Maria sec. Aveți o șansă să rămâneți prietene.

Skye rânji, recunoscând că era adevărat.

– Vino, prieteno! spuse ea, luând-o pe Jada de mână și aruncându-i Mariei o ocheadă peste umăr. E timpul să golim niște portofele!

Salonul principal al clubului Midnight Lounge era deja pe jumătate plin la șase seara. În câteva ore avea să fie plin ochi. Iar când Skye și Jada apărură cu pași mari prin ușile duble din spatele clubului, salutate din cap de bodyguard în timp ce își făceau intrarea, deveniră reginele clubului. Deși erau fete care se învârteau la bară și se unduiau pe scena inundată de lumină, toți bărbații întoarseră capetele la vederea amazoanei cu pielea întunecată și micuței ei prietene blonde cu chip de păpușă de porțelan.

Skye își croi drum până la bar în pantofii ei Lucite cu tocuri de zece centimetri și îi aruncă un zâmbet barmanului.

– Rezolvă-ne, scumpule, spuse ea. Și, întorcându-se spre tipul de pe scaunul de bar de lângă ea, care făcuse ochi mari la vederea ei: Cum te cheamă, frumosule?

După ce își drese îndelung vocea, acesta reuși să spună „Marvin", cu privirea alergându-i între sânii și chipul ei, de parcă nu ar fi știut pe care voia să se concentreze.

– Ei bine, Marvin, scumpule, te-ai gândit vreodată să faci cinste cu un pahar sau trei pentru două fete frumoase? spuse ea.

Marvin își făcea deja de lucru cu portofelul. Arăta ca majoritatea tipilor care veneau la Midnight Lounge: alb, de patruzeci și ceva de ani, la costum, cu o tunsoare de trântor de birou. Fără chip, genul pe care îl puteai uita imediat.

– Vrei și niște Kamikaze? îl întrebă barmanul și, deși avea în față o bere, Marvin aprobă din cap entuziast, cât se poate de nerăbdător să li se alăture fetelor.

„Bărbații", își spuse Skye, dându-și ochii peste cap. „Dacă i-aș cere să sară n-ar ezita să mă întrebe cât de sus. Ar face-o pur și simplu și ar pune întrebările mai târziu. Era ca și cum ai pescui pești dintr-un butoi."

Skye aruncă o privire experimentată prin club. Erau destui pești acolo. Și destui dintre ei se holbau spre locul unde se afla ea, la fundul ei mic și rotund de-abia acoperit de o fâșie îngustă de material elastic auriu. Avea să câștige mii de dolari în noaptea aceea. Simțea mirosul banilor în aer. Tura de sâmbătă noaptea, de la șase după-amiaza până la patru dimineața, zece ore de muncă cu un câștig de, poate, o mie pe oră, dacă reușea să-l facă pe fiecare exact așa cum trebuia. Doar Dumnezeu știa de ce bărbații voiau să-și risipească salariul pe ea când ar fi putut să-și găsească o parteneră de sex cu doar o parte infimă din bancnotele pe care le îndesau atât de entuziaști în sutienul ei, dar cu siguranță nu se plângea.

Li se serviră acum cocktailurile Kamikaze: tequila, triplu sec și lămâie, cu un shake de înghețată și șampanie dintr-o sticlă proaspăt deschisă, versiunea clubului Midnight Lounge a unei băuturi clasice, de modă veche. Șampania, desigur, o făcea cu mult mai scumpă. Și tocmai asta era și ideea.

– Câte una în fiecare mână, îi spuse Skye lui Marvin, ești gata?

Acesta aprobă din cap, făcând ochi mari, nereușind să vorbească – nereușind, aproape, nici să respire de excitare.

„De asta cheltuiesc bani frumoși", își spuse Skye. „Își spun că noi le ținem de fapt companie fiindcă asta ne dorim. În sfârșit majoretele care le-au dat cu tifla în liceu le ascultă glumele și râd, prefăcându-se că sunt amuzante. Chiar în acest moment, peste tot în Manhattan, bărbații le cumpără fetelor băuturi de câte douăzeci de dolari și se mint singuri că fetele le țin companie de dragul conversației cu ei, deși fetele o fac, de fapt, pentru cocktailuri Cosmo primite gratuit, și îi fac avansuri barmanilor pe la spatele celui care le-a scos în oraș. Cel puțin noi facem totul pe față."

Zâmbi la acest gând, un zâmbet drăgălaș ca de veveriță, care îi aduse gropițe în obraji și îi scoase în evidență dinții albi, un zâmbet atât de amețitor încât aproape îl făcu pe Marvin să scape paharele de tărie.

– Unu! spuse Jada, și dădură toți peste cap primul pahar. Doi! anunță ea, și cel de-al doilea set de pahare goale zăngăniră pe bar.

– Bravo! Skye se șterse la gură. Acum vom bea un pahar de șampanie. Îi aruncă o privire seducătoare lui Marvin. Apoi noi doi vom merge să ne distrăm puțin, ce zici? Te ține s-o faci, Marvin? Ești suficient de bărbat să te distrezi puțin cu mine?

Îl prinse de cravată și își lăsă degetele să-i alerge în sus și în jos pe ea, încet, mimând ceea ce el și-ar fi dorit să primească de la ea pentru o anumită parte a corpului lui, deschizând ușor gura lucioasă și scoțându-și puțin limba roz cât să o treacă scurt peste buza de sus.

Doar scurt. Dacă tipul termina în pantaloni în momentul acela, s-ar fi închis robinetul de bani, iar ea nu-și dorea nicidecum acest lucru.

Ochii lui Marvin ieșeau din orbite ca cei ai unui personaj de desene animate.

– Ai vrea să-ți dansez în poală, nu-i așa, scumpule? îi șopti ea.

Acesta era atât de paralizat de excitare încât de-abia reuși să aprobe din cap. Jada îi întinse lui Skye două pahare cu șampania clubului, iar Marvin luă unul, zgâindu-se hipnotizat la Skye. Purta verighetă, desigur. Aproape toți clienții clubului Midnight Lounge erau căsătoriți. Veneau aici și cheltuiau o avere de care aveau nevoie, probabil, pentru a-și plăti ipoteca pentru casa lor confortabilă din suburbii, pe o fată de vis cu praf de aur în păr.

„Îmi pare rău, doamnă Marvin", își spuse Skye cu regret. „Dar are o poză cu dumneavoastră în portofel. Poate că situația asta vă convine. Poate că astfel nu vă deranjează prea mult cu activități care vă displac."

Barmanul încasă banii pentru băuturi de pe cardul lui Marvin. Acum, Skye, mângâindu-i în continuare

cravata, o trase uşor cu un gest cochet, suficient cât să-l facă să sară de pe scaunul de bar şi s-o urmeze.

– Cred că ne-ar trebui o cameră privată, nu-i aşa, Marvin, scumpule? gânguri ea. Ai un „portofel" impresionant – îi făcu jucăuş cu ochiul –pe care arzi de nerăbdare să mi-l arăţi, nu-i aşa?

Peşti într-un butoi. Serios.

Jada prinsese deja un tip mărunt ai cărui ochi erau la nivelul sânilor ei, unul dintre clienţii ei obişnuiţi, care o privea la fel de plin de adoraţie ca şi cum ar fi fost o stăpână dominatoare. Jada îi aruncă o privire lui Skye peste capul lui şi ridică din umeri. Skye înţelese exact ce îi spunea Jada. Trebuia să-ţi cunoşti clientela. Jada avea să-şi petrecă întreaga noapte dansând în poala unor bărbaţi în miniatură. Gestul specific numărului ei era să-i plesnească peste faţă când excitaţia ajungea la maximum. Uneori o implorau chiar ei să o facă, după cum îi spusese Jada.

Skye traversă unduitor salonul clubului, cu un pahar de şampanie într-o mână şi cu cravata lui Marvin în cealaltă. Îşi alese un traseu printre mese, etalându-se într-o lumină cât mai favorabilă. Una dintre cele mai bune dansatoare la bară ale clubului Midnight Lounge, Oksana, se încolăcea în jurul barei centrale, iar când Skye trecu pe lângă ea cel puţin jumătate dintre bărbaţi îşi abătură privirea de la contorsionările Oksanei pentru a privi fundul mic şi drăgălaş al lui Skye scuturându-se printre ei. Skye aruncă priviri sfioase, pe sub gene, unui număr cât mai mare posibil de bărbaţi. Parţial pentru a-şi pregăti viitorii clienţi, parţial doar pentru a o enerva pe Oksana: antipatia dintre ele era reciprocă.

Privirea pe care i-o aruncă Oksana lui Skye era încărcată de venin. „Ceea ce e de necrezut, având în vedere ce rahaturi a încercat să-mi provoace la vremea ei!" îşi spuse Skye îmbufnată.

Cu părul decolorat într-un blond atât de deschis încât era ca de paie şi pielea bronzată într-o nuanţă de portocaliu-gălbui, totul era fals la Oksana, de la unghiile acrilice la sprâncenele desenate cu creionul şi până

la lentilele de contact. Ar fi fost în stare să treacă peste cadavrul propriei mame pentru a-i smulge unei alte fete o bancnotă de cincizeci de dolari.

La naiba cu ea! Pe când Skye îşi încheie periplul printre mesele din sticlă fumurie, fiecare dintre bărbaţii care se zgâise la ea îşi dorea cu ardoare să fie în locul lui Marvin. Lui Skye nu-i plăceau practic niciodată bărbaţii pentru care dansa, dar oricum o excita foarte tare gândul că era atât de dorită încât bărbaţilor li se tăia respiraţia şi gemeau când trecea pe lângă ei.

„Exact cum spuneai, mamă. Am să-mi fac griji când vor înceta să mai saliveze după mine."

– Dans privat, DeVaughan, gânguri ea spre bodyguardul masiv, care era postat în faţa uşii spre încăperea din spate.

– Nici o problemă, păpuşă, spuse acesta, ţinând uşa deschisă şi aruncându-i o privire cu subînţeles lui Marvin, care era atât de copleşit de excitare încât îi luă mult mai mult timp decât ar fi fost cazul pentru a strecura o bancnotă de douăzeci de dolari în mâna uriaşă a lui DeVaughan.

Skye îşi desprinse mâna de pe cravata lui Marvin şi îşi atinse palma cu vârfurile unghiilor atât de rapid încât acesta nici nu observă. Era un semnal pentru DeVaughan, care confirmă cu o mişcare aprobatoare din cap la fel de rapidă.

Cinci minute, acesta era sensul semnalului făcut cu mâna. Cinci degete, închizându-se şi deschizându-se într-o secundă. Cu individul acesta avea să termine repede.

Skye nimerise la marele fix, cum s-ar spune. Ieşi din încăpere după nici cinci minute, întorcându-se în mijlocul muzicii bubuitoare şi al luminilor de scenă ce pulsau în sala principală a clubului, zâmbindu-i lui DeVaughan cu o expresie absolut cuminte.

– Lasă-l câteva secunde, spuse ea, iar DeVaughan aprobă din cap, confirmând clar că înţelegea.

Skye nu era prostituată. Părţile ei intime nu se atingeau de cele ale bărbaţilor fără câteva straturi de haine

între ele. Aceasta era regula ei, deşi unele zdrenţe, era sigură, mergeau mai departe, chiar şi la Midnight Lounge, care era un club al naibii de exclusivist. Rusoaicele acelea, cu ochii lor reci şi morţi, ar fi făcut orice pentru bani. Dar Skye avea standarde. Era dispusă să danseze pentru bărbaţi, să îi stârnească, să se frece de ei după pofta inimii lor, iar ei puteau să se mângâie singuri, desigur: dar nu aveau voie să şi-o scoată din pantaloni. Aşa ceva ar fi însemnat să încalce regula pe care Skye şi-o stabilise singură cu ani în urmă, când se lansase în acest domeniu de activitate.

„Fiindcă, de fapt, nu asta îi interesează", îşi spuse ea. I se păruse ciudat, la început, iar uneori încă i se mai părea; clienţii ei ar fi putut să-şi rezolve o tăvăleală pentru o sumă considerabil mai mică decât cea pe care o plăteau pentru serviciile lui Skye. „E fantezia de a agăţa o tipă sexy într-un club şi a ajunge să petreacă puţin timp între patru ochi cu ea. Pentru asta plătesc." Ridică din umeri. „Nu contează, important e să le placă."

– Skye! Iubito!

Bărbatul care îi striga numele vorbea suficient de tare cât să se facă auzit peste bazii tunători ai piesei *Pour Some Sugar on Me* ai trupei Def Leppard, una dintre cele mai fumate fonduri sonore ale dansatoarelor exotice din lumea întreagă. Privirea lui Skye se abătu scurt în sus, spre scenă: da, Oksana era acolo, bâţâindu-şi fundul slăbănog.

„Ştiu că eşti înnebunită după atenţie, dar ar fi bine să te dai jos de pe bara aia şi să prestezi câteva dansuri în poală dacă vrei să faci ceva bani în seara asta", îşi spuse Skye răutăcioasă în vreme ce se apropie de masa la care era aşezat Lew James, tipul care tocmai o strigase.

Lew era un client vechi: el nu o plătea niciodată prea mult, dar aducea adesea tipi care aruncau cu banii de parcă era ultima lor şansă de a o face, şi întotdeauna o combina cu ei. Lew era jurnalist, dacă ar fi putut fi numit astfel, la una dintre fiţuicile săptămânale de bârfe, *National Investigator*. Scotocea prin gunoaie, se deda la ascultări ilegale de linii telefonice şi recurgea la tot felul

de mizerii sordide pentru ca Skye şi alte câteva milioane de persoane ca ea să poată citi despre secretele pe care vedetele încercau cu disperare să le ţină ascunse.

Lui Lew îi plăcea să arate că se tutuia cu cea mai drăguţă blondă din tot clubul Midnight Lounge. Iar dacă Lew reuşea să pomenească numele clubului în *Investigator*, primea băutură din partea casei când mai venea pe acolo. Judecând după cele două sticle de şampanie de pe masa lui Lew şi după expresia lui de încântare plină de sine, Paulie, managerul, îi făcea cinste lui Lew în seara aceea.

Skye se aşeză lângă el, deşi acesta se bătea uşor peste picioare, invitând-o să i se aşeze în poală. Bărbaţii trebuiau obligaţi să muncească pentru aşa ceva.

– Bună, scumpule, gânguri ea. Ce-ar fi să-mi torni un pahar? Şi fă-mi cunoştinţă cu prietenul tău cel sexy! Îi zâmbi celuilalt bărbat de la masă. Eu sunt Skye. Mă bucur de cunoştinţă. Scuze pentru Lew, şi-a uitat bunele maniere tot scotocind prin gunoaie.

– Ţi-am spus că e o tipă pe bune! croncăni Lew, cât se poate de indiferent la insultă.

Un bărbat scund, cu faţă de nevăstuică, Lew era prea prost îmbrăcat pentru a trece de paznicii de la uşa clubului dacă nu ar fi lucrat la *Investigator*. Prietenul lui, în schimb, purta combinaţia clasică de pantaloni chino şi tricou polo folosită de toţi oamenii de afaceri din America în afara programului de lucru.

– Eu sunt Kevin Sanders, spuse el, întinzându-se peste masă pentru a-i strânge mâna. Iar plăcerea este în întregime de partea mea. Era mult mai înalt decât Lew, şi mult mai în formă, cu un cap ras, ochelari cu ramă subţire şi genul de bronz care nu se putea obţine în mod natural în New York primăvara. Lucrez cu Lew. Sunt şeful filialei din L.A. a publicaţiei *Investigator*.

Skye făcu ochii mari, prefăcându-se fascinată.

– Deci de acolo te-ai ales cu un bronz grozav! L.A.! spuse ea, aplecându-se în faţă pentru a-şi trece o unghie cu manichiura perfectă peste antebraţul lui. Se întinde peste tot?

Acesta se înecă sorbind din băutură – votcă și apă tonică, după cum se părea. „Un tip deștept", își spuse Skye. „Șampania asta e destul de nasoală. Adică, mie îmi place, dar eu nu mă pricep."

Remarcase că, dintre clienții clubului, cei cu gusturi mai alese comandau șampanie pentru fete și altceva pentru ei înșiși.

– Drăguț, observă Kevin Sanders, fără a răspunde la întrebare. Spune-mi câte ceva despre tine, Skye.

„O, la naiba", își spuse Skye. „Urâsc când se prefac că vor să mă cunoască. E atât de jalnic."

– M-am lăsat de facultate, n-aveam habar ce voiam să fac, dar câștig al naibii de bine aici decât lucrând într-un birou, spuse ea, sorbind încă puțină șampanie. Știu să dansez puțin, dar nu suficient cât să ajung pe Broadway. Nu pot să cânt și nu sunt suficient de înaltă pentru a face parte dintr-o trupă de cabaret. Așa că iată-mă aici! Am să fac asta timp de încă vreo câțiva ani până mă hotărăsc ce vreau să fac mai departe. Dar mă distrez de minune. E ca și cum ar fi petrecere în fiecare noapte!

Le adresă din nou cel mai frumos zâmbet al ei, acum că își recitase discursul exersat pe care îl folosea cu toți bărbații care îi puneau o astfel de întrebare stupidă. „Îi mai dau încă cinci minute", calculă ea. „Zece, maximum. Apoi, dacă nu vrea un dans, trec la următorul."

– Și ce specializare ai urmat la facultate? o întrebă Kevin Sanders.

Acum Skye fu cea care simți că îi stă în gât șampania. Tipul vorbea serios? Îi aruncă o scurtă privire lui Lew, dar acesta confirmă din cap, spunându-i să răspundă la întrebare.

– Actorie și creație literară, recunoscu ea. Mă gândeam că poate voi deveni următoarea Jennifer Aniston sau Sophie Kinsella. Dar facultatea nu mi s-a potrivit.

Se simțea jenată acum, iritată de tipul acela fiindcă îi amintise cât de mult se deosebea realitatea de ceea ce visase. „Și în mod sigur nu va cheltui bani pe mine." Instinctele lui Skye erau deja bine șlefuite. „Nu e homosexual, dar nici nu sunt genul lui. Timpul trece..."

Terminându-și șampania se ridică brusc în picioare, continuând să zâmbească. Fiindcă a fi dansatoare exotică semăna oarecum cu a fi candidată într-un concurs de frumusețe – trebuia să faci în permanență paradă de dinții tăi albi și frumoși.

– Mă duc pe scenă acum, băieți, spuse ea. Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, Kevin! Lew, scumpule...

Îi trimise o bezea.

Skye nu mai încercase niciodată să obțină complimente. Știa că nu era mare treabă de capul ei ca dansatoare. Lua câteva lecții, desigur, dar acestea aveau în egală măsură rolul de a o menține în formă și a o ajuta să devină mai bună în profesia ei. Oksana și rusoaicele, care făcuseră gimnastică în țara lor natală, erau uluitoare la bară, oricât de mult i-ar fi displăcut lui Skye să recunoască; erau în stare să execute tot felul de acrobații nebunești. Dar talentul lui Skye nu ținea de abilitatea ei în gimnastică. El se găsea în abilitatea ei înnăscută de a fi răpitoare, fabulos de sexy.

Piesa lui Britney Spears *Gimme More* răsuna în club și, oricât de plictisitoare i s-ar fi părut lui Skye, era excelentă pentru acel gen de dans, perfectă pentru a da din fund și a se freca, perfectă pentru a se roti în jurul unei bare, coborând spre podea până când fundul ajungea să i se atingă de tocuri, legănându-l în față și în spate, ridicându-se din nou; învârtindu-se cu spatele spre bară, lăsând-o să-i treacă printre fese, arcuindu-și spatele astfel încât sânii ei să pară și mai obraznici și mai voluptuoși, alunecând în sus și-n jos pe bară, dedicându-și fiecare părticică a trupului acelui dans.

Când Oksana era la bară, era ca un exercițiu de gimnastică, de exemplu, unul la bârnă sau la paralele. Când Skye dansa la bară, era exact ceea ce își imagina fiecare dintre bărbații din Midnight Lounge: un înlocuitor al acelei părți din anatomia lor pe care ar fi fost cât se poate de interesați să i-o prezinte, dar mai mare, mai tare și mai lucioasă decât avea să fie vreodată scula lor.

Dându-și părul blond pe spate și scuturându-și fundul micuț și plin, strângând bara între genunchii goi

strălucind a aur, arcuindu-se pe spate, Skye își compuse o expresie de uluire, făcând ochii mari precum o fată care nu mai văzuse niciodată ceva atât de mare și era copleșită de surpriză. Strigătele și încurajările bărbaților care se îmbulzeau lângă scenă erau mult mai puternice decât fuseseră în cazul dansatoarelor de dinainte, deși acele fete dezveliseră cu mult mai mult decât Skye, zvârcolindu-se pe scenă și desfăcându-și picioarele.

Cu capul dat pe spate, Skye examină chipurile aflate cel mai aproape de scenă și își zâmbi în sinea ei; erau asudate, imploratoare, cu gurile larg deschise într-o expresie de dorință fără speranță. Acum era momentul să înceapă să-i facă de bani, acum când erau complet excitați, să facă paradă printre luminile rampei și să-i lase să îndese bancnotele asudate de douăzeci și cincizeci de dolari în costumul ei auriu minuscul.

Și chiar în acel moment strigătele culminară într-un ropot de excitare.

„Vai, e ora mesei la grădina zoologică", își spuse Skye, rânjind și întorcându-se pentru a o vedea pe Jada traversând scena cu pași mari în direcția ei, înaltă de peste un metru optzeci pe tocurile ei cui. Aveau un mic număr rezervat schimbului la bară, așteptat cu nerăbdare de toți clienții obișnuiți ai clubului. Skye prinse bara cu ambele mâini, unduindu-și șoldurile, flirtând cu Jada peste umăr, în vreme ce aceasta mimă lovituri cu palma și cu dosul peste fundul lui Skye.

– O, da! Dă-i bătaie! țipă unul dintre tipi.

– Pălmuiește-o zdravăn, iubito! îl susținu un altul.

Jada prinse stâlpul deasupra lui Skye și începu să se frece de prietena ei. Skye simți mirosul ușor de transpirație al Jadei, înțepător sub parfumul ei Paloma Picasso, și pielea nouă a minusculului ei costum format din sutien și pantaloni foarte scurți, simți osul pubian al Jadei lovindu-se de fesele ei, prinse ritmul și se lăsă dusă de el, iar fetele începură să danseze, frecându-se una de cealaltă, cu bara între sânii lui Skye, iar aceasta își deschise buzele și ridică o mână spre gură, mimând o expresie de șoc, făcându-le cu ochiul spectatorilor, reproducând

o expresie burlescă din anii cincizeci ce îi făcu să țipe de încântare.

„O să luăm potul cel mare în noaptea asta!" reflectă ea bucuroasă. „Suntem reginele clubului!"

Departe, lângă bar, o văzu pe Oksana, recunoscând-o după bronzul portocaliu-închis și părul atât de puternic decolorat încât părea alb ca un os. Sugea dintr-un pai, cu gura schimonosită atât de amar de parcă ar fi băut lămâie.

Skye se împinse în spate spre Jada, ascultând chiuiturile și strigătele obraznice ale bărbaților, fiecare țipât însemnând o promisiune a banilor ce aveau să vină. Era cu adevărat o desfătare pentru urechile ei.

Amber

Elicopterul avea să aterizeze la Bovey Castle la amiază; înainte Tony o târâse pe Amber pe terasă pentru a privi expoziția zilnică de șoimi de vânătoare. Speriată de gândul de a vedea păsările mari zburând aproape de ea, Amber luase o pastilă de Klonopin, iar acum, sprijinindu-se de Tony, privi bufnița enormă, al cărei nume, aflase, era Merlin, țopăind pe iarbă de pe unul dintre picioarele uriașe cu gheare pe celălalt, țipând strident pentru a cere mâncare.

– Îl urmează pe tip peste tot, ca un câine, îi murmură Tony. Tipul chiar a fost nevoit să o învețe să zboare. Amuzant, nu?

Amber aprobă din cap, iar șoimarul îl chemă pe Merlin pe braț și îl duse la lada mare și neagră în care era transportat. Apoi din cuști fură scoși doi șoimi Harris, maro cu pene albe în coadă, iar Tony o strânse entuziasmat de braț.

– Cu ăștia am vânat ieri, spuse el. Labradorul sperie iepurii să iasă din ascunzătoare, apoi păsările îi prind – una dintre păsări chiar a sărit pe capul labradorului, a fost o nebunie! Partea cea mai tare urmează acum – are un șoim polar, pasăre care ajunge de la zero la o sută

la fel de rapid ca un Ferrari. Îl va duce pe peluză. Foarte tare.

Amber oftă, agățându-se de brațul lui pentru a-și menține echilibrul pe tocurile botinelor ei din velur Jimmy Choo pe drumul pietruit. Deși Tony închiriase o mașinuță de golf care să-i transporte între bungalow și hotel – un drum de nici cinci minute pe jos, dar treptele de piatră amenințau să-i luxeze gleznele în tocurile cui ale pantofilor Balenciaga pe care îi purtase cu o seară înainte – erau oricum nevoiți să treacă peste câteva porțiuni cu pietriș și iarbă, ambele un adevărat dezastru pentru pantofii ei scumpi.

Șoimarul scoase o pasăre mare albicioasă, care zbură ca din pușcă peste peluza catifelată și verde de sub terasă. Pasărea se înălță în aer, dispăru în spatele castelului și se învârti în jurul lui, coborând ca o săgeată dintre copaci, apoi se întoarse într-o ceață palidă, coborând fulgerător spre momeala pe care o legăna șoimarul.

O oră mai târziu, în vreme ce elicopterul lui Amber și Tony se ridică de pe eliport, Amber privi în jos spre castel și percepu, pentru o clipă, ceea ce vedeau probabil păsările răpitoare și șoimii, cât de liberi se simțeau în acele scurte clipe în care erau dezveliți și lăsați liberi să zboare. Zgomotul palelor ce se învârteau acoperea orice alt sunet: tocmai din acest motiv îi plăceau atât de mult elicopterele. Instalându-se din nou în scaunul îmbrăcat în piele cusută manual, mângâie cu degetul lambriurile din lemn de nuc de pe ușă. Era un Bentley.

Tony nu se mulțumea decât cu tot ceea ce era mai bun. Un elicopter Bentley cu patru locuri, un hotel de lux de cinci stele, cu propriul șoimar și lac pentru pescuit. Iar ca bagajele ei să fie din categoria „tot ce-i mai bun", Tony îi cumpărase un set asortat de valize Vuitton, dintre care o parte erau aranjate într-un teanc pe scaunul de lângă ea: micul geamantan pentru week-end, geanta cu haine și trusa de cosmetice, un oval adorabil, cu laturile întărite și curele de piele cu întăriturimoi în interior, pentru a-i ține în picioare toate cremele, loțiunile și parfumurile. Amber o privi afectuos.

Cincizeci de minute mai târziu elicopterul Bentley ateriză pe eliportul din Battersea, iar pilotul sări afară pentru a o ajuta pe Amber să coboare și a-i duce bagajele la limuzina parcată în apropiere. Tony o sărută de bun-rămas.

– Eu plec, iubito, spuse el. Dau o fugă până la Stansted, iar de acolo zbor înapoi în State cu avionul Gulfstream al unor magnați ai petrolului. Mașina te va duce acasă, sau oriunde vrei să mergi. Și, uite – băgă mâna în buzunar și scoase un plic pe care i-l împinse în mână – știu că Jared se ocupă de programări pentru tine, dar voiam să-ți ofer un cadou în plus. Îl meriți, în regulă? Alege-ți ceva foarte drăguț. Îi rânji. Fata visurilor mele. Pe curând, iubito.

O mângâie nostalgic pe obraz, oftă, apoi se întoarse, revenind cu pași mari la elicopter și ridicând mâna pentru a o saluta. Amber urcă în limuzină fără a privi în urmă. Weekendul se încheiase.

– Green Street, îi spuse șoferului, și deschise minibarul în vreme ce mașina ieși lin pe stradă. Alegând o sticlă aurie și strălucitoare de Pommery Pop, îndepărtă staniolul și desfăcu sârma, scoțând dopul și turnându-și șampanie într-un pahar la fel de rece. Înghiți câteva pastile de Xanax cu vinul spumant înainte de a-și strecura unghia cu manichiura perfectă sub clapa plicului și a-l deschide cu degetul.

Întotdeauna avea nevoie de o dușcă de curaj pentru momentul respectiv. Întinzându-se după pahar, sorbi din nou prelung din el.

Bancnote de cincizeci de lire. Probabil totalizând trei mii. Iar suma aceea era doar bacșișul; Tony îi plătise agentului ei de modele mult mai mult pentru a se bucura de compania ei în acel weekend.

Până când limuzina coti la dreapta de pe Park Lane, în Mayfair, pe Green Street, Amber terminase sticla de Pommery și se simțea mult mai bine. Șoferul limuzinei îi transportă bagajele pe holul pardosit cu gresie și le urcă în lift. Apartamentul în care locuia în acel moment în chirie ocupa cele două etaje de sus ale acestei case

în stil georgian, și era decorat într-o manieră rafinată, cu pereți de un galben-deschis și parchet de lemn ceruit. Etajul inferior cuprindea un uriaș living ce dădea spre Green Street, cu o bucătărie luxoasă și o sală de mese în spate. La etaj se aflau două dormitoare cu băi din travertin turcesc, iar deasupra o terasă pe care se găseau o lampă de încălzire pentru exterior și un pavilion din împletitură de nuiele îmbrăcat în glicină agățătoare. Agentul imobiliar descrisese această locuință ca fiind superbă pentru a primi oaspeți, ceea ce era ironic căci Amber nu fusese vizitată de nimeni în cei doi ani întregi de când locuia acolo.

– *Matka!* M-am întors! strigă ea, împingându-și înăuntru valizele pe roți.

– Amber? Chiar nu mă așteptam să te întorci atât de devreme! exclamă mama ei.

Slava era, ca întotdeauna, cuibărită în fața televizorului din bucătărie. Livingul era mobilat cu un set de canapele și fotolii îmbrăcate în brocart, așezate în jurul unei măsuțe de cafea sculptate în detaliu. Apartamentul fusese închiriat gata mobilat, iar decoratorii adăugaseră ultimele elemente de finețe: aranjamente de flori uscate și sfere din sticlă suflată în șemineu și în vazele înalte din colțurile încăperii. Draperii uriașe din brocart asortat acopereau ferestrele ce se întindeau pe toată înălțimea peretelui și care dădeau spre balconul din fier forjat. Era o cameră uluitoare, o adevărată piesă de expoziție, iar Slava nu intra în ea decât pentru a șterge praful și a lustrui mobila și pentru a uda florile din ghivecele de pe balcon. Spunea că era prea elegantă pentru ea.

Slava nu era amatoare de ieșiri. Își petrecea nouăzeci la sută din timpul cât era trează în bucătărie, în vechiul ei fotoliu confortabil, tricotând și brodând, urmărind emisiunile transmise în timpul zilei la televizor. Amber nu fu surprinsă să-și găsească mama în locul ei obișnuit, având în poală un cadru circular de lemn pentru goblenuri, iar lângă ea o cutie de lemn cu ustensile de cusut, al cărei capac deschis dezvăluia sculuri de mătase aranjate pe culori.

– Tony a fost nevoit să ajungă înapoi în State până diseară, spuse Amber, venind în bucătărie și sărutându-și mama pe frunte. S-a dus cu avionul unor tipi din industria petrolieră.

– Cât de luxos, spuse Slava aprobator. Dar tu întotdeauna te întorci la bătrâna ta mamă la sfârșit. Te-ai simțit bine, *láska*?

Născută în Slovacia, Slava se mândrea cu engleza ei fluentă, dar continua să o împăneze cu nume de alint și cu expresii emfatice din limba ei maternă, astfel încât ea și Amber alunecau adesea între engleză și slovacă fără a-și da seama.

– Da, *Matka*, spuse Amber, răspunzând automat cu termenul slovac pentru „mamă".

Amber luă un pahar mare de pe suportul de vase și îl strecură sub dozatoarele din fața congelatorului, umplându-l cu bucăți de gheață în formă de semilună, apoi cu apă filtrată.

– Dă-mi niște Lucozade, spuse Slava. Mi-e sete. Am în permanență gâtul uscat.

– E de la pastile, mamă, spuse Amber, scoțând din frigider sticla deschisă de Lucozade, unul dintre puținele lucruri aflate în frigider. Au efect de deshidratare.

– Ei bine, cel puțin nu fumez, spuse Slava în vreme ce Amber îi aduse paharul. Vrei să te uiți la un film? Există câteva noi care se pot cumpăra pe canalele de film.

– Peste câteva ore, spuse Amber. Ar trebui să despachetez.

– O, da! Slava păru însuflețită, cu o strălucire în ochii ei verzi. Frumoasele tale haine, trebuie să ai grijă de ele!

Scoase două pastile de Vicodin din flaconul cu rețetă de pe măsuța de lângă ea și le înghiți cu Lucozade. Degetele îi erau grele de atâtea inele; Slava era peste măsură de mândră de bijuteriile ei, iar primul lucru pe care îl făcea în fiecare dimineață era să întindă mâna spre noptieră și să-și pună inelele, cu monturile lor de aur învechit și diamante, și pietre cu tăieturi oblice.

– Iar mă doare spatele, spuse ea.

– Ar trebui să mergi la o plimbare, răspunse Amber. Vremea e minunată. Ai putea să faci o plimbare în jurul Grosvenor Square. Sau chiar să mergi în Green Park.

– Poate mai târziu, spuse Slava, îndreptându-şi din nou atenţia spre televizor.

Amber ştia că „poate mai târziu" însemna „niciodată". Se sprijinii de canatul uşii, terminându-şi apa şi privindu-şi mama din profil. Slava era la fel de elegantă ca întotdeauna, îmbrăcată atât de rafinat încât oricine ar fi văzut-o ar fi crezut că se pregătea să iasă la ceai cu prietenele la Ritz: pantaloni înguşti din mătase grea, o bluză şi jachetă de mătase bej din acelaşi set, un colier mare din perle de cultură pentru a-i ascunde ridurile de pe gât, în privinţa cărora era foarte sensibilă, părul ei cenuşiu-deschis, la fel de bogat ca al lui Amber, prins în coc în vârful capului. Părul ei era vopsit cu atenţie de unul dintre cei mai scumpi stilişti din Londra, colorat în nuanţe delicate de blond-cenuşiu care să pară cât mai naturale posibil. Sprâncenele îi erau desenate în creion, iar obrajii – presăraţi cu o umbră de fard roz.

Slava fusese o femeie atrăgătoare, dar nu s-ar fi putut compara cu Amber. Amber avea aceeaşi ochi verzi migdalaţi ca mama ei, dar pleoapele Slavei erau vinete şi greoaie; mandibula îi era puţin prea pătrată, nasul puţin prea lat pentru a fi frumoasă, în vreme ce Amber avea o bărbie drăgălaş rotunjită şi un nas lung, drept, perfect. Slava fusese dintotdeauna zveltă ca o nuieluşă, dar Amber, deşi slabă, avea rotunjimi ce-i făceau pe oameni să li se umezească palmele: sâni fermi şi ridicaţi, şolduri blând curbate şi o talie minusculă. Sprâncenele Slavei fuseseră palide, înainte de a dispărea aproape complet; cele ale lui Amber erau două linii perfecte, înălţându-se doar o idee în colţurile exterioare, înclinate în sus într-o linie oblică paralelă cu cea a ochilor ei verzi cu gene dese.

– Doar tu şi cu mine, spuse Slava confortabil. E tot ce ne trebuie, într-un final. Doar tu şi cu mine, ne e atât de bine împreună.

Era o incantaţie regulată, pe care Slava o repeta întotdeauna când Amber se întorcea de la o şedinţă fotografică făcută în alt oraş sau o întâlnire în weekend, iar Amber răspunse aşa cum o făcea întotdeauna:

– Doar tu şi cu mine, *Matka*.

Slava aprobă din cap fericită.

– Eşti încă aici? întrebă ea, cu ochii la televizor. De ce eşti încă aici, fetiţă prostuţă? Ai spus că trebuie să-ţi despachetezi hainele tale frumoase. Slava flutură din mână. Nu te uita la mine. Nu merită să te uiţi la mine, adăugă ea. Du-te şi priveşte-te în oglindă. Dumnezeu doar îşi exersa mâna când m-a făcut pe mine. Tu i-ai ieşit perfect.

Amber se retrase pe coridor continuând să zâmbească şi îşi duse bagajele în dormitorul ei. Îl privi o clipă, apoi îşi scoase din buzunar tabachera Cartier de aur şi email şi descuie uşa ce dădea spre terasa de pe acoperiş. Bătea o briză uşoară, iar Amber se instală pe banca de lemn din micuţul pavilion din împletitură de nuiele.

„Îi datorez atât de multe lui *Matka*", îşi spuse ea, scoţând o ţigară Silk Cut şi aprinzând-o. „Nu aş avea nimic din toate astea dacă nu ar fi fost ea. Şi ce altă mamă ar spune că Dumnezeu doar şi-a exersat mâna cu ea şi să vorbească serios?"

Era o expresie favorită a Slavei şi, ceea ce conta cel mai mult, nu conţinea niciodată nici urmă de autocompătimire sau o încercare de a obţine complimente. Slava era brutal de realistă. Tatăl lui Amber le părăsise când ea era încă sugar, dar Slava făcuse faţă situaţiei cu mult curaj, în pofida faptului că era o imigrantă fără bani şi fără cunoştinţe prea grozave de limba engleză. Amber nu-şi amintea ca numele lui să fi fost vreodată pomenit între ele. Slava plecase din Londra pentru a o lua de la început, stabilindu-se în Margate, un orăşel de coastă părăginit din Kent, altădată o staţiune plină de viaţă, acum ruinat şi veştejit. Neavând nici o calificare profesională, Slava îşi câştigase existenţa făcând curăţenie în birouri pe timpul nopţii, pentru a se întreţine pe ea şi fiica ei, locuind într-un cămin la început, apoi într-o

serie de garsoniere închiriate aflate deasupra unor magazine de presă şi librării, şi restaurante fast-food. Întotdeauna zgomotoase, întotdeauna sărăcăcioase, întotdeauna mizerabile şi adesea pline de şoareci, oricât de mult ar fi făcut Slava curăţenie.

Amber îşi amintea acea perioadă ca fiind una în care mama ei o păzise cu ochi de vultur în timpul zilei, ducând-o la şcoală, venind după ea, apoi închizând-o în casă în fiecare noapte când pleca să-şi facă munca de femeie de serviciu. Slava făcuse aluzii sumbre la toate lucrurile rele ce li se puteau întâmpla fetelor neînsoţite, lucruri pe care le vedea noaptea pe străzi, când mergea şi se întorcea de la muncă. Era hotărâtă s-o ţină pe Amber în siguranţă. Fiica ei avea să fie scutită de vreo sarcină în adolescenţă sau de dependenţa de droguri; Amber nu urma să sfârşească precum majoritatea colegelor ei, gravidă la şaisprezece ani, încercând să obţină un apartament de la consiliul orăşenesc, intenţionând să trăiască din ajutoare sociale tot restul vieţii. Slava avea întotdeauna o imagine de ansamblu. Fostul ei soţ fusese un bărbat foarte arătos. Slava nu era nici ea prea urâtă. Poate că fiica pe care o concepuseră urma să moştenească frumuseţea lor fizică; poate Amber urma să se dovedească paşaportul ei spre o viaţă lipsită de sărăcie.

Dar atunci când acest lucru se întâmplă, fu mult mai devreme şi mai rapid, şi infinit mai dramatic decât ar fi putut prevedea Slava vreodată. La paisprezece ani, Amber ajunsese la pubertate şi totul se schimbase. Adolescenta greoaie, neîndemânatică şi costelivă ignorată de toţi colegii înflorise brusc, aproape peste noapte, transformându-se într-o fată bună de pus pe afişe. Pomeţii înalţi, buzele pline şi picioarele lungi, toate trăsăturile care îi atraseseră porecle precum „Gura de Raţă" şi „Schelet", făcuseră brusc din ea obiectul unei dorinţe atât de intense încât Slava se grăbise să o retragă de la şcoală. Nu atât băieţii erau o problemă, cât fetele. Amber era deja ţinta ameninţărilor din partea unor tipe cu aere, invidioase, care se aflaseră în centrul atenţiei înainte ca Amber să înflorească într-un obiect sexual.

Era evident că faţa lui Amber avea să-i asigure acesteia succesul, iar Slava nu voia ca acel chip să fie tăiat cu cutter de vreo rivală geloasă.

Îşi făcuse temele, o dusese pe Amber la Londra şi pornise cu ea într-un circuit ce trebuia să includă cele mai de seamă agenţii de modele. Dar cea de-a doua îi oferise un contract, iar după aceea viaţa lui Amber se schimbase atât de complet, încât Margate nu mai era deja decât o amintire palidă. Fetele de la şcoală, împingându-şi spre ea feţele marcate de acnee, şuierându-i ameninţări să stea departe de Daz şi Kevin şi Matt; ultima garsonieră de deasupra unui local chinezesc ce oferea mâncare la pachet, mirosind îngrozitor a ulei ars; nopţile în care se trezea la cinci dimineaţa, când se întorcea Slava, dar se prefăcea că doarme fiindcă Slava s-ar fi supărat dacă ar fi ştiut că era trează... toate acele amintiri păreau a-i fi aparţinut unei alte fete.

Călătoriseră prin toată lumea: locuiseră la Paris, Milano, New York, cu Slava în permanenţă lângă Amber, jucând rolul de însoţitoare, păzind-o temeinic de prădătorii care se învârteau în jurul tinerelor modele. Agenţia de modele îi oferise lui Amber câţiva profesori particulari, căci avea obligaţia legală să-şi continue studiile până la şaisprezece ani. Dar era mai mult de ochii lumii, căci Amber era mereu prea ocupată pentru a-şi bate capul cu manualele. Paisprezece ani era o vârstă fragedă pe atunci, dar de îndată ce era machiată, de îndată ce părul îi era buclat în valuri grele şi masive, arăta mai mult decât suficient de matură pentru a fi model.

„Iar *Matka* m-a ţinut în siguranţă", reflectă Amber plină de recunoştinţă. „Chiar şi când am început să-mi doresc ceva mai multă libertate, chiar şi când am început să ies cu bărbaţi, ea m-a păzit întotdeauna. Şi s-a asigurat că nu mă apuc de chestiile prosteşti. Când aveam emoţii înainte de o defilare sau de o sesiune foto, toate celelalte fete îmi spuneau să beau sau să trag nişte liniuţe. Dar *Matka* s-a asigurat că am în schimb marfă legală, pastile care să-mi reducă anxietatea. Marfă pe care o puteam lua cu mine în călătorii fiindcă aveam reţetă

pentru ea. Nu am fost nevoită niciodată să-mi fac griji că voi fi arestată în aeroporturi sau că iau heroină sau consum ceva ce a fost preparat cu rahaturi şi care mar fi putut îmbolnăvi. *Matka* a avut grijă de mine..."

Telefonul îi vibră şi îl scoase din buzunar, aruncând o privire pe ecran pentru a vedea cine era. Jared, agentul ei. Deschise rapid telefonul.

- Bună, păpuşă dulce! croncăni Jared cu vocea lui de fumător de trei pachete pe zi. Voiam doar să văd cum ţi-a mers weekendul ăsta!

- Foarte bine, spuse Amber, aprinzându-şi o a doua ţigară de la chiştocul celei dintâi. Te-ai fi putut aştepta ca sunetul corzilor vocale distruse ale lui Jared să o descurajeze de la fumat, dar lucrurile nu funcţionau niciodată astfel.

- Ţi-a oferit un cadou?

- Da, spuse Amber, gândindu-se la plicul îndesat în poşeta ei.

- Şi mai bine! Deci toată lumea e fericită. Acum am şi alte veşti bune: ai o şedinţă foto pentru un catalog programată pe marţi. Din categoria foarte rafinată. Costume de baie şi ţinute de croazieră. Eşti în formă să pozezi în costum de baie, nu-i aşa, dulceaţă? Nu-i cazul să intrăm în panică?

- Nu, sunt bine, îl linişti Amber.

- Greutate?

- Cincizeci şi cinci de kilograme, ca întotdeauna.

- Bravo! În regulă, am să-ţi trimit detaliile pe e-mail. Şi, Amber, dulceaţă? A trecut ceva vreme de când ţi s-a oferit un proiect ca manechin. Tuşi, un sunet răguşit, prelung şi sacadat. Pune serios osul la treabă, dulceaţă.

Iasomia ce creştea pe pergolă dădea în floare, răspândind un parfum delicat din florile mici şi albe. Fumul palid al ţigării Silk Cut a lui Amber se adăugă parfumului, tutunul reuşind cumva să scoată în evidenţă notele florale ale iasomiei. Lui Amber îi plăcea foarte mult să stea acolo; îşi aducea pernuţe şi le îngrămădea pe bancă, şi stătea acolo răsfoind reviste de modă, având sub ochi cele mai frumoase grădini secrete ale Londrei şi cele mai elegante monumente de arhitectură, cu pajiştile bogate din Green Park aflate chiar la colţul străzii.

„Trebuie să câştig suficient cât să cumpăr locuinţa asta", îşi spuse ea. „Am nevoie de siguranţă pentru mine şi *Matka*. Câştig mult mai mult din întâlnirile aranjate la care merg decât din proiectele pe care le primesc ca model, dar *Matka* nu trebuie să descopere niciodată asta. Nu trebuie să afle despre Tony şi restul bărbaţilor. Nu trebuie să afle niciodată că ei sună la agenţia mea şi întreabă cât ar costa să mă scoată la o întâlnire şi că Jared îmi stabileşte tariful pentru aşa ceva exact la fel cum o face pentru apariţii publicitare în reviste şi cataloage. E atât de mândră de mine. Ar ucide-o dacă ar afla vreodată."

Skye

- Te-ai băgat peste numărul meu, şuieră Oksana ameninţător imediat ce Skye coborî de pe scenă, lăsând-o pe Jada să danseze singură la bară.

- Oksana, nu e un număr, zise Skye, încercând să treacă de ea. Nu eşti pe Broadway. Noi doar ne bâţâim fundurile pe bani, iar pe mine mă aşteaptă o grămadă de tipi. Hai să lăsăm asta pe... o, nici nu ştiu, niciodată, OK?

- Să nu te mai bagi niciodată peste numărul meu, târfă americană! insistă Oksana.

- Sau ce-o să-mi faci? sări Skye la ea. Ai să-mi scoţi ochii cu unghiile alea acrilice de prost gust ale tale?

Oksana dădu capul pe spate, şocată. A insulta unghiile unei alte dansatoare era aproape cel mai grav lucru pe care îl puteai face. (Absolut cel mai grav lucru, desigur, era să-i spui cuiva că e grasă sau bolnavă; astfel de insulte puteau da naştere la războaie pe faţă, care nu erau privite cu ochi buni de managementul clubului.)

Oksana nu se putu abţine să nu arunce o privire scurtă unghiilor ei; erau acoperite cu atât de multe desene complicate, rotocoale şi paiete, încât efectul era aproape tridimensional. Acea clipă de neatenţie îi fu suficientă

lui Skye pentru a se strecura pe lângă ea, îndreptându-se cu mişcări sexy spre un tip pe care îl observase ca potenţial client de seamă când dansase. Felul în care o privise îndrăzneţ în ochi îi arăta că era gata de treabă, iar costumul şi tunsoarea foarte scumpe îi arătau că îşi putea permite oricât ar fi vrut să-i ceară ea.

Acum tipul îşi flutură mâna spre ea în semn de salut; privirea lui Skye alunecă scurt spre încheietura mâinii lui şi văzu că ceasul era de cea mai bună calitate. Era de fapt destul de arătos, în stilul unui bancher sclifosit, cu păr deschis la culoare dat pe spate şi buze roz pline, şi radia acel tip de încredere născută direct din posesiunea unui portofel burduşit cu bani. Se apropie unduindu-se de el, i se aşeză în poală scuturându-şi scurt şi sexy şoldurile, cu buclele presărate cu praf de aur căzându-i seducător pe spatele gol.

- Vrei un dans privat în seara asta, iubitule? îi murmură ea în ureche, remarcând loţiunea after-shave scumpă. Tipul acesta părea din ce în ce mai promiţător.

- Ba bine că nu! gemu el. După tine, frumoaso. Am un teanc întreg de bancnote de o sută care îmi ard în buzunar. Şi nu doar de o sută, ştii?

Reuşi să o ciupească pe furiş de fund, ceea ce nu era permis - atinsul fetelor era strict interzis, cel puţin în spaţiile publice ale clubului -, dar Skye nu spuse nimic. Nimeni nu-l văzuse. Iar acum se ridică din poala lui, conducându-l de cravată printre ceilalţi clienţi. Era un gest banal, cel cu cravata, dar toţi bărbaţii îl adorau; îi făcea oarecum să simtă că fata chiar îi dorea, de-abia aştepta să rămână singură cu ei, nu pentru banii lor, ci pentru ei înşişi. Erau nişte cretini nenorociţi şi idioţi, clienţii aceştia. Orice bărbat devenea cretin când lăsa deciziile în seama propriei scule.

În spatele ei, Skye ştia că Oksana încă îi mai arunca priviri ucigătoare. Ei bine, n-avea decât. Oksana era o idioată dacă îşi pierdea timpul invidiind-o pe Skye în loc să se ocupe de clienţii ei.

Ajunseră la uşa salonului privat şi, spre deosebire de bietul şi ignorantul Marvin, tipul acesta ştia cum stă

treaba. Scoase imediat o bancnotă de douăzeci din portofel şi o trânti în mâna lui DeVaughan.

Încăperea era mică, luminată doar de câteva spoturi îndepărtate. Pereţi negri, covor negru, o banchetă curbată veche aşezată în centru. Pe pereţii încăperii erau montate în toate părţile oglinzi, panouri dreptunghiulare ieftine, cu marginile aspre, în care se reflecta aproape fiecare unghi din cameră, iar aerul mirosea a transpiraţie şi a spermă.

Această încăpere din dos era cea în care Skye simţea cel mai mult lipsa unei interdicţii de a fuma. Se frecase de numeroşi clienţi care pufăiseră între timp din trabucuri mari, Montecristo sau Davidoff, şi, deşi fumul puternic şi înţepător o făcuse să se sufoce şi să tuşească, era oricum mai puţin deranjant decât putoarea, mirosul ca de mucegai al spermei împrăştiate şi uscate. Dar nu ai fi putut citi nimic din toate acestea pe chipul ei zâmbitor şi sexy. Ştia fiindcă se supraveghea cu colţul ochiului în oglinzi.

Skye îşi dădu capul pe spate şi îşi căscă seducător ochii albaştri. Muzica R&B răsuna din difuzoarele încastrate repetată la nesfârşit, cu băşii bubuind şi soliştii gemând versuri ce trădau excitaţia, cu voci răguşite, croncănind cuvinte despre sex până când nu te mai puteai gândi la nimic altceva.

- Cum te cheamă, iubitule? gânguri ea, împingându-l blând pe banchetă şi încălecându-l, aranjându-şi toţi cei zece centimetri, din plexiglas şi paiete, astfel încât să nu-şi rupă vreo gleznă după ce se apuca de treabă.

- Poţi să-mi spui Gary, răspunse el rânjind, ca ea să ştie că nu acesta era numele de pe permisul lui de conducere.

Rahat. Dintr-un motiv sau altul, lucrurile mergeau întotdeauna mai bine când bărbaţii îşi dădeau numele adevărat.

- Ei bine, Gary, iubitule, toarse ea. Eşti gata să te relaxezi şi să te simţi bine?

El aprobă din cap nerăbdător.

– Știi regulile, nu? Skye își trecu o unghie lungă peste conturul lateral al feței lui, cu o mișcare lejeră, lăsându-și limba să-i alunece peste buze, împingându-se pubisul ei peste al lui pentru a-l excita complet, pentru a-l face să fie de acord cu tot ceea ce îi cerea ea. Eu am să te călăresc de n-ai să știi cum te cheamă, dar nu ai voie să mă atingi cât timp o fac. Îi zâmbi ispititor. Totuși, poți să-mi spui ce vrei, și vom vedea ce se poate rezolva. Te costă 500 de dolari din start.

– Îți dau o mie dacă mă sugi, spuse el imediat.

Skye clătină din cap.

– Îmi pare rău, iubitule. Eu nu-s prostituată.

– Două mii?

Ea clătină din nou din cap, minunându-se de cineva care era dispus să scoată două mii pentru ceva ce-și putea cumpăra de pe stradă cu o bancnotă de douăzeci.

– Uite cum facem, spuse el. Dacă îți dai jos chilotul cât mă călărești, plusez până la o mie. Ce zici?

– N-am voie să mă dezbrac...

Își strecură degetul în propria gură și-l supse, sperând să-l facă să-i ofere mai mult. Pupilele lui se dilatară și îi simți scula mișcându-se sub ea. Dar refuză să mai crească prețul:

– O mie. Haide! Nu-ți dau mai mult decât dacă-mi scoți scula și te pui să mi-o lucrezi.

„Încântător", își spuse Skye. „Acesta-i un adevărat nobil."

– În regulă, iubitule, ne-am înțeles, spuse ea, ridicându-se pentru a-și putea dezbrăca minuscula fustă mini aurie și slipul tanga asortat.

Gary gemu când îi văzu partea de jos a trupului, rasă și netedă.

– O, da, iubito, da, spuse el, lingându-se pe buze. Așa te vreau! Treci încoace și freacă-ți păsărica perversă pe mine!

„Scârbos. Tipul ăsta nu mă încântă. Am să termin treaba rapid și în forță", decise Skye, trecându-și un picior peste poalele lui pentru a-l încăleca din nou.

– Pune-mi banii în sutien, Gary, iubitule, spuse ea, lingându-l pe ureche în timp ce începu să se frece de el.

Gary își căută grăbit portofelul și scoase un teanc împăturit de verzișori pe care îi îndesă în sutienul ei, pipăind-o bine în același timp. Astfel ea primea banii în avans, dar le oferea și o mică plăcere. Gary chiar o strânse de sânul stâng suficient cât s-o doară înainte de a-și retrage mâna. Dumnezeule, individul pur și simplu nu putea să renunțe.

Începu să-l lucreze cu sârg acum, lăsându-și mâinile să-i alerge în sus și-n jos pe cămașa lui, răsucindu-se și mutându-se viclean, frecându-și pubisul gol de pubisul lui, acoperit de pantaloni, simțind mărimea și unghiul sculei lui – mică, orientată spre dreapta, încurcată puțin în boxerii lui. Devenise deja foarte bună în a găsi capul printr-o pereche de pantaloni, frecându-se de el, aplicând presiune maximă exact acolo unde și-o dorea tipul, alunecând în sus și-n jos. Făcându-l să simtă că îi oferea o experiență cât mai asemănătoare posibil cu ceea ce ar fi însemnat să i-o tragă îmbrăcat.

– Hei, hei, începu să scandeze Gary, dându-și capul pe spate și închizând ochii.

„Poftim?" își spuse Skye, oprindu-se pentru o clipă, întrebându-se dacă încerca să-i spună ceva.

– Nu te opri, iubito, nu te opri... gâfâi el, iar ea își dădu seama că pur și simplu asta spunea el când se apropia de orgasm.

„Unii bărbați sunt niște nenorociți ciudați", oftă Skye. „Adică cine spune «Hei, hei» în timp ce și-o trage?"

– Hei, hei, hei, hei... scandă Gary, de parcă ar fi fost o formulă ritualică sau ceva de genul ăsta. Hei, hei, hei, HEI...

Deschise brusc ochii, cu o expresie sălbatică și holbată. Își mușcă buzele, împingându-și fundul în sus, încercând să obțină cât mai mult contact posibil între pubisul ei gol și scula lui mică.

„Nici nu-i de mirare că-i așa un ticălos", își spuse Skye aproape compătimindu-l, „dacă are un creionaș minuscul între picioare. Bietul nenorocit".

– O, da! Târfă mică... oo... târfă mică și perversă... hei, hei, hei, turui Gary.

Skye își băgase mâinile în păr și își arcuise spatele pentru a-și face sânii să pară mai mari, frecându-se de el frenetic, disperată să termine treaba. Judecând după tresăririle înnebunite ale șoldurilor lui, era sigură că era pe punctul de a ajunge la orgasm și nu mai avea răbdare. Intuiția îi spunea că ceva nu era în regulă cu el.

Și chiar în acea clipă simți ceva zgâriind-o dureros pe dinăuntru. Țipă și sări de pe el, dar cu un gest stângaci, din cauza tocurilor ei înalte cu platformă. Totul se întâmplă într-o clipă. Privi oripilată în jos, între picioarele ei, și văzu că idiotul își strecurase mâna între corpurile lor în vreme ce ea se freca de el. Reușise să-și bage un deget în ea. O făcuse intenționat. Își îndesase un deget în ea, îl încârligase și o zgâriase intenționat.

– Ce dracu'! țipă ea. Asta a durut ca dracu'!

Dar Gary, sau cum l-o fi chemat, nu-i mai auzea protestele, fiindcă începuse să se termine în pantaloni.

– Târfă mică și murdară, mică și perversă... gemu el.

Ridică brațele în aer, încercând s-o prindă, iar ea îl pălmui, încercând între timp, cu gesturi stângace, să se ridice de pe el. De necrezut, după ceea ce-i făcuse deja nenorocitul, încă mai încerca să-i ajungă între picioare. Se târî în spate, îndepărtându-se de degetele lui ca niște gheare, și căzu în fund.

Gary încă se mai zvârcolea pe banchetă când DeVaughan deschise larg ușa și intră în forță, aproape doi metri de mușchi tari într-un costum la fel de întunecat ca el.

– Te-am auzit strigând, Skye. E totul în regulă? lătră el.

Apoi începu să analizeze ceea ce vedea: Skye pe covor, cu picioarele în aer, arătându-și păsărica goală; Gary prăbușit pe banchetă, cu o pată întinzându-i-se în partea din față a pantalonilor de la costum. DeVaughan făcu ochii mari:

– Fată, ești bine?

Întinse o mână uriașă și o ridică pe Skye în picioare.

– Nenorocitul m-a rănit, spuse Skye furioasă, aplecându-se să-și ia slipul și fusta mini.

Era incredibil de greu să îmbrace din nou slipul subțirel încălțată cu sandalele cu platformă și fu nevoită să se prindă de mâneca sacoului lui DeVaughan pentru a-și ține echilibrul. Gary o privi cu un zâmbet viclean în vreme ce ea se clătină și înjură, agățându-și tocul în elastic.

– Hei, jegosule, tu ai împins-o pe doamna de a căzut așa? îi spuse DeVaughan lui Gary.

– Doamnă? Gary rânji cu îngâmfare. Mai degrabă târfă mică.

– Nu-i cazul de așa ceva, omule, spuse DeVaughan, încrucișându-și brațele peste piept. Nu faci decât să înrăutățești situația, știi ce zic?

– Nu, replică Gary, lăfăindu-se cu brațele larg deschise pe spatele banchetei și aruncându-i lui DeVaughan un zâmbet mare și încrezut, de genul „Eu-sunt-un-bancher-bogat-iar-tu-ești-doar-un-bodyguard". Habar n-am. Ce zici, omule?

– Zic că trebuie să plătești, tipule, spuse DeVaughan ferm. Ai făcut-o pe una dintre cele mai bune fete ale noastre să cadă pe podea. Ai noroc că e bine. Dacă și-ar fi sucit o gleznă sau ceva și n-ar fi putut dansa o vreme, ai fi avut probleme mari, asta-i sigur. Managerul ar face o criză dacă i-aș spune ce s-a întâmplat.

Ceea ce era sută la sută adevărat. Managerului nu-i păsa de binele dansatoarelor, dar se enerva foarte tare dacă vreuna dintre ele nu putea lucra, indiferent de motiv. Gary oftă și scoase portofelul:

– În regulă, să facem toate astea uitate, bine? spuse el. Cinci sute pentru micuța târfă și o sută pentru peștele ei mare și negru.

– Omule...

DeVaughan dădu să pornească spre el. Skye îl prinse de braț, atât cât putea; antebrațul lui DeVaughan era mai mare decât una dintre coapsele ei.

– Cinci sute și pentru el, îi spuse ea pe un ton neutru lui Gary. Fiindcă ți-ai permis să-l insulți personal.

– O, futu-i. Garry se ridică, aruncând alte câteva bancnote pe banchetă. Uite încă o mie. Scoateți-vă ochii pentru ea. Îi făcu murdar cu ochiul lui DeVaughan. Cheltuiește-i ca s-o convingi să te ia la o tură, omule. M-a făcut să ejaculez ca un gheizer. Și, ascultă, păpușă? O privi pe Skye. Strâmtă fofoloancă ai. Felicitări. Poate chiar îmi cumpăr o bucățică din ea data viitoare. Mă bucur că am apucat s-o testez, e?

Acum fu rândul lui Skye să facă un pas furios spre el, iar DeVaughan fu cel care îşi întinse unul dintre brațele enorme pentru a o reține. Gary ieşi vesel, iar Skye privi banii de pe banchetă.

– O să-i împărțim, spuse.

DeVaughan strânse bancnotele de o sută şi îi dădu cinci lui Skye.

– Du-te şi ia-ți ceva de băut, spuse. Pune-o pe nota de plată a clubului.

Skye aprobă din cap, rulând toate bancnotele într-un ghemotoc strâns, punându-le la păstrare în siguranță, imediat deasupra sârmei sutienului ei scânteietor.

Când ieşi din nou, în club zgomotul şi luminile, fețele întoarse spre ea, bărbații ce insistau să le ofere dansuri în poală devenirăla fel de copleşitoare ca o palmă peste față. Se îndreptă spre bar şi îşi comandă o porție dublă de votcă.

„Am să mă simt mai bine după ce bag puțin alcool", îşi spuse ea. „DeVaughan are dreptate."

Dar nu se simți mai bine, ci chiar mai rău. În loc să o încălzească, votca neîndoită păru să-i aterizeze imediat în fundul stomacului, ca o masă rece şi solidă. Simțea degetul acelui nenorocit intrând în ea şi şi-ar fi dorit să se spele cu înălbitor, să ardă locul până dispărea senzația atingerii lui. Clienții încercau întotdeauna, desigur. Dar, de regulă, după ce negociai cu ei o înțelegere, se țineau de ea: nu voiau ca DeVaughan să-i scoată afară, nu voiau să li se interzică accesul în Midnight Lounge. Problema era cu bărbații în genul lui Gary: indivizi bogați şi îngâmfați, care îşi închipuiau că puteau să cumpere orice.

Nu-i mai simțea unghia în ea acum. Poate că acest lucru se datora şi porției de votcă, presupuse ea. Adevărul era că nu o zgâriase tare, nici măcar cât să o facă să sângereze: verificase. Dar se simțea violată. Era un sentiment de tot rahatul. Îți petreceai atât de mult timp spunându-ți că erai dansatoare exotică, nu stripteuză şi cu siguranță nu târfă, aşa cum o numise Oksana. Dar când un bărbat îți făcea aşa ceva, îți arăta că, în ochii lui, erai o târfă şi te făcea să pui totul sub semnul întrebării. Fiindcă dacă astfel te considerau clienții, atunci poate că exista o oarecare posibilitate ca într-adevăr să fii astfel.

– Bună, păpuşă! Un bărbat se înființă lângă ea, masiv şi asudat, cu o privire nerăbdătoare. Ți-am văzut numărul – uau! Vino să-mi dansezi în poală, bine?

– Hei, bubui o voce din spatele ei, iar potențialul client se dădu înapoi imediat, părând atât de înspăimântat încât, şi dacă nu ar fi recunoscut vocea, Skye şi-ar fi dat seama că DeVaughan era cel care se înălța amenințător lângă ei.

Skye se roti pe scaun pentru a-l privi. El făcu un semn scurt din cap, indicând că trebuia să-l urmeze, şi se întoarse cu pași mari prin mulțime.

– Să nu uiți unde-ai rămas, scumpule. Mă întorc imediat, îi spuse Skye bărbatului şi se lăsă să alunece de pe scaunul de bar.

În camera înghesuită din spate ce îi era rezervată, cu uşa încuiată în urma lor, DeVaughan dădu la iveală un săculeț resigilabil cu praf alb, scoțându-l din buzunarul pantalonilor:

– L-am luat mai devreme de la un nemernic care era atât de drogat încât încerca să facă liniuțe pe masă, îți vine să crezi? spuse DeVaughan, vârsând o parte din cocaină pe masa lui. I-am zis: „Omule, te crezi încă în anii nouăzeci? Nu mai avem voie nici să fumăm înăuntru, iar tu tragi pe nas aşa, pe față? Las-o baltă".

Tăie două linii groase cu un card, în vreme ce Skye scoase o bancnotă de o sută din sutien – cea împăturită

în interiorul celorlalte, astfel încât să nu fie prea umedă – şi o rulă într-un tub mic perfect.

– Mersi, DeVaughan, spuse ea plină de recunoştință, aplecându-se peste masă şi inhalând una dintre linii.

– Pentru puțin. DeVaughan luă bancnota de o sută de la ea; părea minusculă în mâna lui uriaşă, ca banii de jucărie folosiți pentru o partidă de Monopoly. M-am gândit că ți-ar prinde bine ceva care să-ți dea energie.

Skye inspiră adânc, dându-şi capul pe spate, simțind vârtejul chimic intens al cocainei revărsându-i-se în sânge, umplând-o de energie, ştergând instantaneu resentimentele şi furia pe care le simțise cu o clipă în urmă.

– Lupi! spuse ea, rânjindu-i. Bună idee! Sunt gata să mă întorc şi să-i storc până la ultima fărâmă pe bărbații din sala aia!

– Aşa ne place, spuse DeVaughan sec.

Skye ieşi plină de energie din camera din spate, de parcă ar fi avut arcuri sub sandalele cu platformă.

– Fată, vibrezi toată! spuse Jada, strecurându-se lângă ea, mirosind sufocant a propria transpirație proaspăt produsă de dans, amestecată cu parfumul greu Paloma Picasso pe care şi-l aplica în fiecare seară, cu un miros intens de mosc.

Skye adoptă o expresie de fetiță vinovată:

– Știu că am zis că n-o s-o facem o vreme, mărturisi ea, dar...

– O, nu, să nu-mi spui că ai făcut-o! Jada, recunoscând strălucirea din ochii lui Skye, îşi dădu seama cu mult înainte să-i spună. Ai tu provizii?

Skye clătină din cap.

– DeVaughan. A luat cu japca o porție de la un client.

– Am să-i spun vreo două chiar acum!

Locul Jadei fu luat imediat de tipul de la bar, cu ochii stând să-i iasă din orbite şi fața roşie de excitare.

– Ai spus cinci minute, scumpo, şi au trecut vreo zece! se plânse el.

– O, nu, spuse Skye, zâmbindu-i, în vreme ce el se zgâia pofticios la trupul ei mărunt, strălucind aurit.

Ce răutate din partea mea! Oare cum anume aş putea să te răsplătesc?

Şi îl prinse de cravată, conducându-l spre încăperea privată, ca şi cum ultima ei întâlnire acolo nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Petal

Agentul de presă care rezervase camere pentru trupa KillBuzz la hotelul InterContinental Park Lane avea să fie cu siguranță dat afară. Nu pentru că nu ar fi ales bine hotelul – InterContinental era uluitor, cu locația sa fantastică în Hyde Park Corner, holul său luxos luminat de candelabre de sticlă făcute la comandă şi aranjamentele florale asigurate zilnic de Moyses Stevens, florăria care era şi furnizor pentru Buckingham Palace.

Nu, avea să fie dat afară fiindcă, pe lângă faptul că rezervase apartamente individuale pentru fiecare dintre membrii trupei, avusese ideea genială de a rezerva şi superbul Spa Boudoir al hotelului pentru ca trupa să poată petrece în el. Chiar şi Petal, care avea o experiență bogată cu hotelurile de cinci stele, era impresionată de Spa Boudoir, care era un complex de lux incluzând o sală de tratamente de relaxare lângă o baie ultramodernă cu cabina dușului cât o cameră întreagă şi jacuzzi. Decorul era bogat şi luxos; lemn scump de palisandru african, canapele lungi acoperite cu vrafuri de perne de mătase, televizoare cu plasmă Bang şi Olufsen cu sisteme de sunet Bose în fiecare încăpere, chiar şi în salonul de relaxare.

Ar fi fost locația perfectă pentru un weekend romantic sau o noapte rafinată, dacă îți doreai să te refugiezi cu partenerul într-o lume privată, în care ai fi fost vizitat doar de chelnerii care aduceau mâncarea în cameră, de maseuza personală pregătită la centrul Elemis sau de majordomul personal. În mod cert însă, nu era locația perfectă pentru o trupă rock de-abia înființată, alcătuită din muzicieni drogați, beți şi, în general, suprastimulați,

şi de însoţitorii lor, impresionaţi de o prestaţie cu succes răsunător.

Personalul hotelului InterContinental pregătise complexul rezidenţial până la ultimul detaliu. Fiecare masă era acoperită cu feţe de masă din olandă albă, pe care erau aranjate farfurii cu aperitive calde şi reci şi boluri superbe cu flori de primăvară. Frapiere umplute cu sticle în miniatură, albastre şi argintii, de Pommery Pop erau împrăştiate pe toate poliţele. În sala de tratamente de relaxare fuseseră aprinse lumânări pastilă pe toată lungimea rafturilor înguste de sticlă, licărind blând în lumina discretă. Printre lumânări fuseseră aranjate produse Elemis, iar flăcările lor mărunte se reflectau pe ambalajele argintii elegante. Un fotoliu jos din piele albă, aşezat pe tălpi de balansoar argintii, cu un suport pentru picioare asortat, era aşezat lângă fereastră, iar draperiile erau desfăcute, dezvăluind arcul de marmură al Hyde Park Corner şi luminile scânteietoare ale traficului ce se scurgea în jurul său.

Şi, prin toate acestea, membrii formaţiei KillBuzz şi cei din gaşca lor semănară distrugere precum taurii lăsaţi liberi într-un magazin de porţelanuri. În decurs de jumătate de oră, complexul Spa Boudoir era de nerecunoscut.

– Doamne, oamenii ăştia sunt nişte animale, spuse Petal târâgânat, lăfăită în balansoarul din piele albă din sala de relaxare, ţinând în mână un pahar de şampanie. Pe televizorul cu plasmă rulau videoclipuri, dar ea privea două fete în fuste strâmte cărându-se pe băncuţa din colţ, tapiţată cu mătase, clătinându-se pe tocurile lor înalte, trăgând jos cutiile cu creme Elemis cu chelăiăieli lacome.

– O, la dracu', nu e nimic înăuntru! strigă una dintre ele iritată, aruncând cutia în cealaltă parte a încăperii.

– Ce ticăloşi zgârciţi, să pună cutiile goale aici! o susţinu şi cealaltă.

– Am verificat cutiile alea imediat ce am ajuns, îi murmură Tas, cocoţată pe o masă, lui Petal. Cât de proaste pot fi ştoarfele alea?

– Ştiu că mă pot baza pe tine să cauţi suvenire gratuite, Tas, rânji Petal.

– Eu nu am un nenorocit de fond pentru alocaţie, nu? spuse Tas, complet neafectată. Nu refuz niciodată o plasă de bunătăţi care mi se oferă!

– Hei, drăguţă, ai chef de-o baie?

Petal întoarse capul şi îl văzu pe Dan Drummond cu o sticlă de şampanie în mână. Se dezbrăcase deja de tricoul transpirat, iar pieptul îi era gol deasupra blugilor negri strâmţi ce i se mulau pe şoldurile înguste. Dacă exista vreun gram de grăsime pe tot corpul lui, Petal nu reuşea să-l vadă. Exact genul de băiat care îi plăcea: subţirel şi flămând.

– Am pornit cada jacuzzi, spuse el bucuros. Este grozavă.

Întinse mâna în care nu ţinea sticla de şampanie. Părul îi cădea peste chipul frumos, cu buzele pline şi sexy şi pometii ce ar fi putut tăia sticlă. Trunchiul îi era aproape perfect neted, cu pielea albă ce părea să nu fi văzut niciodată soarele; avea doar câteva fire de păr cârlionţat deasupra beteliei blugilor, într-o nuanţă de castaniu uşor mai închisă decât cea a părului de pe cap. Petal se linse pe buze. Un băiat superb, viitoare vedetă rock, deja pe jumătate gol, sufocându-se de nerăbdare să o bage în cadă cu el. Era cam tot ce puteai cere de la viaţă.

– Şi le-am cerut să ne mai trimită o tonă de băuturi, adăugă el triumfător. Nu aveam de gând să beau din sticluţele alea de fetiţe.

– Ei bine, se pare că ai plănuit totul! spuse Petal, lăsându-se să alunece de pe balansoar şi luându-l de mână.

Cada cu hidromasaj arăta ca şi cum ar fi fost sculptată dintr-o singură bucată de piatră albă netedă. Complet separată, neavând loc nicăieri pe marginile ei înguste nici cât să se poată pune o bucată de săpun, o astfel de cadă ar fi fost o nebunie oriunde altundeva în afară de complexul unui hotel de cinci stele, unde estetica sa ce punea accent pe design în defavoarea funcţionalităţii nu făcea decât să se adauge răsfăţului excesiv.

Apa bolborosea ca într-un cazan, cu petale catifelate roşii de trandafir – împrăştiate în cadă mai devreme de majordomul particular – prinse în bulboanele de apă, ceea ce o făcu pe Petal să ofteze apreciativ.

– Nu poţi spune că nu ştiu cum să fac o fată să se simtă bine! râse Dan, aşezând sticla de şampanie pe blatul de marmură braziliană ce înconjura chiuvetele duble. Dar incredulitatea din privirea lui trăda cât era de neobişnuit cu un asemenea nivel de lux şi răsfăţ; se pricepea să vorbească pompos, dar imposibilitatea de a se opri din rânjit îl dădea în vileag.

– Poftim, spuse el, întinzându-se după paharul ei şi umplându-l din nou. Nu cumva eşti prea îmbrăcată? Eu mi-am dat jos deja tricoul.

Stând acolo, cu pieptul gol şi blugii la fel de strâmţi ca o a doua piele, Dan arăta deja mai mult decât pe jumătate gol.

Dar în loc să se dezbrace de bluză cu tot atât de mult entuziasm ca el, Petal rămase nemişcată ca o proastă.

„Urăsc partea asta!" îşi spuse ea, intrând în panică, încercând să-şi ascundă emoţiile nebuneşti bând mai multă şampanie. „De ce nu m-am gândit să vin eu prima aici şi să mă dezbrac complet şi să sar în cadă foarte rapid?"

Ideea i se părea ridicolă chiar şi ei, această sfială de a se dezbrăca în faţa unui tip care îi dăduse deja jos ciorapii şi bikinii, coborându-i până la glezne, şi îi oferise o partidă de sex oral. Dar în pofida atitudinilor de copil sălbatic ale lui Petal, avea şi ea temeri legate de corpul ei. Călcâiul lui Ahile, pentru ea, erau sânii ei. Sau, mai exact, lipsa lor. Era imposibil să rămâi suficient de slabă cât să poţi purta hainele oferite de designeri la şedinţele foto şi să ai, în acelaşi timp, sâni mai mari decât nişte simple umflături – nu în mod natural, oricum.

Era îngrozită de gândul că Dan avea să fie dezamăgit de ei.

– Haide!

Dan îşi înfipse mâinile în betelia blugilor lui. „Fă-o cât mai repede", îşi spuse Petal, coborând mâna pentru

a desface cureaua lăsată în jurul şoldurilor ei. Problema, atunci când îţi proiectai o imagine de persoană incredibil de sofisticată şi de încrezătoare, era faptul că, după ce dovedeai cât erai de grozavă şi toată lumea rămânea fermecată de atitudinea ta, nu prea mai puteai să renunţi niciodată la acea aură de forţă încrezătoare... Cureaua lui Petal căzu pe podea, cataramă zăngănind când se lovi de placa de granit. Dan chiui şi îşi desfăcu propria curea.

„Fă-o cât mai repede." Petal prinse marginea de jos a bluzei şifonate şi o trase în sus peste cap, scuturându-şi părul în timp ce aruncă bluza deoparte ca tunsoarea ei bob să se rearanjeze în forma sa normală.

Nu purta sutien. Dumnezeu îi era martor că nu avea nevoie. Şi, deşi nu şi-ar fi dorit să fie la fel de rotundă peste tot ca Tas, Petal se gândi pentru o clipă la dantela fucsia a sutienului lui Tas, atât de clar vizibilă, şi simţi un val de invidie faţă de cât de bine arătaseră sânii prietenei sale, cupa 36DD.

Temătoare, ridică privirea spre Dan. Nu era idioată; ştia că acesta nu se aştepta la o pereche de sâni cupa C apărând ca prin magie de nicăieri. Însă se pregătea sufleteşte pentru orice urmă de dezamăgire, orice expresie care ar fi însemnat „Cred că glumeşti! Asta-i tot!"

Dar când îl privi în ochii lui cenuşii, inima i se opri pentru o scurtă clipă. Gura îi era deschisă, privirea înceţoşată. Mărul lui Adam îi coborî greoi când înghiţi în sec.

– Eşti atât de frumoasă, şopti el.

Petal îşi simţi întregul corp încălzindu-se sub privirea lui plină de admiraţie. Era atât de evidentă, atât de plină de o apreciere neştirbită, încât Petal înflori, iar rămăşiţele temerilor ei despre pieptul ei plat se risipiră ca nişte coji uscate, iar ea rămase în centru proaspătă, curată şi drăguţă, lângă un băiat foarte simpatic care se zgâia la ea ca şi cum ar fi vrut s-o mănânce.

– Spune-mi, te rog, ceva nou, zise ea obraznică, prinzând elasticul fustei mini, al ciorapilor şi bikinilor şi trăgându-şi toate hainele jos dintr-o singură mişcare,

aruncându-şi cizmele de cowboy, strângându-şi hainele dezbrăcate într-un ghem şi aruncându-le în cealaltă parte a sălii de baie, pe podeaua de granit între cele două paravane de sticlă ale sălii de duş. Ei bine? îl tachină ea, cu mâinile pe şoldurile ei goale. Ce mai aştepţi?

Apoi ţipă când Dan o prinse de talie şi o ridică, o legănă în aer, apoi îi dădu drumul în apa învolburată din cadă. Se dezbrăcă şi el în câteva secunde , târându-şi ghetele pe podea şi aruncându-şi blugii lângă bideu - cu nasturii prohabului de la blugi lovindu-se de acesta cu un sunet metalic - cuprins de un vârtej frenetic de excitare.

- Oooo, gânguri Petal când Dan sări în cadă. Bagă mâna între picioarele lui, prinzându-l de penis, făcându-l să geamă de plăcere. Mi-ai luat un cadou! Ce drăguţ din partea ta!

- Aşază-te în poala mea şi am să ţi-l pot oferi cum se cuvine, spuse el nerăbdător, prinzând-o din ambele părţi de talie şi încercând s-o tragă peste scula lui.

- Nu, vreau să ţi-o sug, spuse Petal, opunându-se. Am promis c-am s-o fac, nu?

- Nu, vreau să mi-o tragi! Haide, scumpo, aşază-te peste scula mea. Ard de nerăbdare să ţi-o trag de ore întregi. Jur că am să mă retrag la timp...

Arăta atât de frumos încât Petal îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi îşi strecură limba în gura lui, zvârcolindu-se, simţindu-i vârful sculei tresărind nerăbdătoare sub ea. Dan profită de ocazie; o prinse de talie, ridicând-o puţin, coborându-şi o mână pe penis şi îndreptându-l exact încotro îşi dorea, cu respiraţia tăiată de excitare, gemând:

- O, da, aşa, exact aşa! în vreme ce scula lui întărită pătrunse tot mai adânc în ea, avansând blând, temându-se să nu meargă prea departe, prea repede.

- Am să ţi-o sug mai târziu, bine? insistă Petal, retrăgându-se puţin.

Erau amândoi uzi din cap până în picioare acum, căzând sub şuvoaiele jeturilor cu presiune în timp ce se zvârcoleau prin cadă.

- Da, mulţumesc, ar fi grozav, murmură Dan, atât de copleşit de senzaţii încât abia reuşea să vorbească.

- Sunt foarte bună la sexul oral, îl asigură Petal, prinzându-se de marginile căzii, folosindu-se de susţinerea oferită de acestea pentru a se răsuci şi zvârcoli astfel încât să coboare şi mai mult peste el, lăsându-l s-o pătrundă mai adânc, simţindu-i şoldurile tremurând frenetic în semn de răspuns la încurajările ei.

Dan întinse mâna şi o mângâie pe sfârcuri, făcând-o să ofteze de plăcere; sfârcurile ei erau foarte sensibile, poate fiindcă sânii îi erau atât de mici.

- Ţâţele tale sunt atât de drăguţe, spuse Dan, umplându-şi cu spumă căuşul palmelor şi frecând-o peste sâni. Sunt atât de drăguţe şi perfecte, ca două mici movile bune să-ţi umple gura...

O trase spre el, închizându-şi buzele peste unul dintre sânii ei, în vreme ce ea se răsuci peste el, atât de inundată de plăcere şi de flatată de complimentele lui încât încălcă o regulă de obicei bătută în cuie, conform căreia ea trebuia să ajungă prima la orgasm, şi îi oferi cu generozitate:

- Haide, poţi să termini. Pe mine m-ai adus la orgasm deja şi ştiu că îţi doreşti asta.

- Serios? reuşi el să spună.

Petal zâmbi.

- Da, dă-i bătaie, spuse ea cu noblеţe, simţindu-l deja cambrându-se sub ea, cu coapsele pompând, de-abia reuşind să se agaţe de ultimele rămăşiţe de autocontrol.

Dan nu mai auzea nimic. Îşi dădu capul pe spate, gâfâind, închizând ochii, iar Petal se ridică de pe el, sucindu-se pentru a-şi sprijini genunchii de latura căzii, cât să se echilibreze, apoi se întinse şi îl prinse exact când ajunse la orgasm, cu braţele întinse peste marginile căzii, cu şoldurile împingându-se în sus. Apa era atât de caldă încât Petal, cu mâinile înfăşurate în jurul capului penisului, nu simţi efectiv valul de căldură când exploda între degetele ei. Dar îi simţi spasmele, îl auzi gemând, stropiţi de bulboanele din cadă şi de sperma lui amestecată cu bulele ce se ridicau spre suprafaţă.

Pleoapele lui Dan se deschiseră din nou şi o privi ametit pe Petal.

- Eşti uluitoare, murmură el copleşit de fericire.

„Tu eşti uluitor", îşi spuse Petal, amintindu-şi cum îi sărutase sânii. „Sper doar din tot sufletul că nu ştii cine e tata. Sper sincer că nu ţi-a spus încă nimeni. Vreau să cred că mă placi pentru mine, cu tot cu pieptul meu plat şi toate celelalte..."

Skye

Skye ridică încet capul, cu atenţie, şi strânse din ochi, deschizându-i doar o idee. O durea la fel de tare de parcă cineva ar fi stropit-o cu înălbitor. Încercând să nu geamă cu voce tare de durere, se zvârcoli până reuşi să se ridice în capul oaselor. Când deschise ochii complet, lumina soarelui, care inunda încăperea fiindcă nu trăsese draperiile cu o noapte înainte, îi arse retina.

„Am făcut-o din nou. Ale dracului să fim, am făcut-o din nou. După ce ne-am promis reciproc că n-o vom face."

Ecranul ceasului de lângă patul ei, afişând numere roşu intens ce clipeau batjocoritor spre ea, îi arătă că era puţin după ora douăsprezece. Trecându-şi picioarele peste marginea patului, Skye rămase aşezată o vreme, cu capul aplecat, luptându-se cu valurile de greaţă ce ameninţau să i se ridice periculos în gât. Lumina soarelui nu o ajuta. Apartamentul se afla la etajul cinci, destul de sus în această parte nu foarte înaltă din Hell's Kitchen, astfel încât se bucura de o doză masivă din lumina dimineţii. Nu era o locaţie ideală pentru o fată care lucra în ture de noapte: fusese nevoită să cumpere draperii care să facă întuneric.

„Iar acum capul mă doare prea tare ca să pot măcar să mă întind şi să le trag. La dracu'!"

Oricum, prioritatea ei era să ajungă la baie. În cele din urmă reuşi să se ridice, nesigură, în picioare.

„Sunt încă beată. Am băgat doze de tequila până în zori, ce mama mă-sii? Unde mi-a fost capul? A, stai. Am lăsat cocaina să gândească în locul meu! Iar ea ia întotdeauna decizii atât de bune!"

Apartamentul era un dezastru. Skye nici măcar nu îndrăzni să arunce o scurtă privire spre bucătărie când străbătu coridorul. Îşi dădea seama după mirosul acru din baie că cineva dăduse la raţe în vasul de toaletă, dar cel puţin trăsese apa. Skye clăti un pahar aruncat deoparte, luă două pastile de Advil şi le înghiţi cu două pahare de apă de la robinet. După cinci minute bune, tocmai când începea să creadă că era în regulă, adică nu avea să-şi verse maţele, auzi pe cineva apropiindu-se împleticit pe coridor şi deschizând uşa pe care Skye nu se obosise să o zăvorască.

- De ce nu m-ai oprit? gemu Jada.

Jada arăta ca naiba. Purta bluza pijamalei ei favorite din flanel, Victoria's Secret, de culoare vernil imprimată cu căpşune roz, iar picioarele ei lungi şi frumos conturate, apărând de sub tivul scurt al bluzei, erau la fel de uluitoare ca întotdeauna. În dreptul gâtului, lucrurile stăteau altfel: nuanţa de vernil intens, care de obicei se potrivea cu pielea ei întunecată superbă, crea un contrast înspăimântător cu nuanţa cenuşie a feţei sale. Albul ochilor îi era roşu şi inflamat, iar pungile de sub ochii ei erau umflate ca ale unei broaşte. Se lipi moale de vopseaua scorojită a canatului uşii, continuând s-o privească pe Skye plină de reproş.

- De ce nu m-ai oprit tu pe mine? replică Skye.

- Cel puţin tu nu eşti nevoită să-l mai vezi vreodată pe al tău! se plânse Jada. Eu tot repet la nesfârşit acelaşi rahat. Parcă aş fi un câine care se întoarce la propria vomă.

Stomacul lui Skye se agită ameninţător.

- N-ai putea, te rog, să eviţi acel cuvânt? o imploră ea, apăsându-şi ambele mâini peste stomac de parcă ar fi putut astfel, cumva, să se împiedice să vomite.

- Trebuie să mă uşurez, spuse Jada. Va trebui să te dai la o parte.

Clătinându-se până la marginea căzii în vreme ce Jada se aşeză pe vasul de toaletă, Skye începu să rememoreze evenimentele petrecute cu o noapte în urmă. Ea şi Jada băgaseră la greu cocaină la Midnight Lounge – bineînţeles că o făcuseră, tocmai asta era problema când venea vorba de cocaină. Petrecuseră şi dansaseră până la patru dimineaţa, ora închiderii, apoi, fireşte, se simţiseră prea pline de energie şi nicidecum pregătite să meargă la culcare, aşa că mai băuseră câteva pahare şi mai trăseseră câteva liniuţe la club cu DeVaughan, apoi....

– O, nu.

Skye tocmai îşi dăduse seama la ce se referea Jada. Nu cocaina – deşi îşi promiseseră s-o lase mai moale şi cu ea. Nu, Jada se referea la DeVaughan. Acesta se întorsese la apartamentul lor, luând şi o sticlă de tequila, iar asta nu putea însemna decât un singur lucru. Ei bine, două, dacă luai în calcul şi dozele de tequila cu şampanie. Dar, în principiu, însemna că Jada se cuplase din nou cu DeVaughan.

– Ţi-ai pus-o cu DeVaughan?

Jada încuviinţă din cap cu o expresie sumbră:

– Nu iese nimic din asta, aşa că ce naiba fac? oftă ea. Omul e un nenorocit de bodyguard! Unul ca el n-o să mă salveze niciodată din maghernita asta!

Era o maghernită, nu încăpea îndoială. Ironia era că o grămadă de oameni ar fi dat orice pentru apartamentul lor din centrul oraşului. Avea chirie fixă, ceea ce însemna că proprietarul nu putea majora chiria cu mai mult de patru la sută pe an, şi avea două dormitoare decomandate, ceea ce însemna că atât Skye, cât şi Jada aveau propriile camere cu uşi – nici una nu era nevoită să doarmă într-un coridor deschis circulaţiei, într-un apartament în stil vagon.

Dar oricum era o maghernită. Fiindcă întreaga clădire avea chirie fixă, proprietarul, furios că nu putea obţine de la chiriaşi un preţ conform cu evoluţia pieţei, nu făcea decât minimul de reparaţii necesare. Tavanele de rigips se fărâmiţau atât de tare încât uneori cădeau bucăţi peste ele în timp ce dormeau. În fiecare săptămână

erau nevoite să toarne sticle întregi de lichid de desfundare în cadă şi chiuvetă pentru a putea să le golească de apă. Plasticul laminat al blatului din bucătărie era mânjit cu mucegai. Dormitorul Jadei şi cel al lui Skye de-abia dacă era suficient de mare cât să încapă un pat şi un dulap mic, şi reuşiseră să transforme bucătăria în living doar deconectând aragazul şi aşezând o bucată de placaj deasupra pentru a-l folosi ca masă. Se hrăneau cu mâncare luată la pachet, pe care o reîncălzeau în cuptorul cu microunde.

Partea bună era că plăteau câte opt sute de dolari pe lună, fiecare, pentru privilegiul de a locui aici, şi ar fi putut să-l subînchirieze pe loc pentru o sumă dublă. Fetele care lucrau la club făceau naveta din Bay Ridge, Forest Hills, Harlem şi Bushwick: Jada şi Skye erau invidiate de toată lumea fiindcă avuseseră norocul de a pune mâna pe acest apartament cu vreo câţiva ani în urmă, prin intermediul unui prieten al mamei lui Skye, care îl cunoştea pe administratorul clădirii. Iar uneori se îmbătau şi prizau cocaină pentru a rămâne plecate cât mai mult posibil, doar pentru a evita să se întoarcă aici.

– Am nevoie de un bărbat care să mă întreţină, continuă Jada, nu un tip care câştigă mai puţin decât mine! Trase apa la toaletă, se ridică în picioare şi se privi în oglindă. O, ar trebui să primesc acţiuni la compania Visine la cât de mult consum din produsele lor, spuse ea, întinzându-se după picăturile de ochi.

– DeVaughan e încă aici?

Skye coborî privirea spre neglijeul pe care îl îmbrăcase; era atât de scurt încât de-abia dacă îi acoperea fundul. Într-adevăr, el o văzuse fâţâindu-se prin Midnight Lounge în ţinute şi mai sumare, dar ar fi vrut să-şi ia măcar o pereche de chiloţi dacă era un tip în apartament.

– DeVaughan, nu. Dar tipul tău, da, spuse Jada, dându-şi capul pe spate şi storcând câte o jumătate de flacon de Visine în fiecare ochi.

– Tipul meu?

Stomacul lui Skye se întoarse din nou pe dos.

– Ei, haide. Nu mai ţii minte? Du-te şi vezi pe canapeaua din bucătărie!

Skye nu avea nici cel mai mic chef să facă asta. Ar fi dat orice să se întoarcă în dormitor, să se îmbrace în trening şi să se strecoare să bea o cafea. Dar era ca în filmele de groază care le plăceau atât de mult: când ştiai că urma o crimă foarte sângeroasă era imposibil să nu arunci o privire spre ecran pentru a vedea detaliile terifiante. Deşi ştia că avea să regrete, trebuia neapărat să vadă cine se afla pe nenorocita de canapea.

La prima vedere ar fi putut fi mai rău. Chiar aşa cum stătea lăbărţat acolo, sforăind uşor, cu gura atârnându-i deschisă, era destul de simpatic. Era alb, cu părul scurt aranjat în ţepi, iar lumina soarelui, strecurându-se prin ferestrele murdare, se reflecta de pe numeroşii lui cercei. Având puţin peste douăzeci de ani, maximum, cu un stomac plat şi coapsele goale musculoase, era într-o formă foarte bună. Tricourile îmbrăcate unul peste celălalt i se ridicaseră pe trunchi, dar, slavă Domnului, îşi trăsese pe el boxerii. Nimeni nu voia să vadă spurcăciunea unui străin de cum deschidea ochii. Şi, într-o grămadă pe podea lângă el, în loc de blugi sau pantaloni în stil militar, se afla o pereche de colanţi negri care arătau aproape ca... O, Doamne. Nu erau colanţi. Erau pantaloni de bicicletă.

Tipul era mesager pe bicicletă.

Iar acela fu ultimul fragment de informaţie de care avu nevoie Skye pentru a descătuşa amintirile, iar toate rahaturile sordide, stupide, autodistructive şi cretine pe care le făcuse în noaptea trecută, sau mai degrabă dimineaţa aceea, o năpădiră într-un singur val oribil.

Cum se plimbaseră împleticindu-se pe 46th Street, cu DeVaughan în mijloc, ea şi Jada agăţate de braţele lui enorme, cu o sticlă de tequila atârnându-i într-o mână, una de şampanie în cealaltă; cum goliseră cocaina din punga de plastic pe o oglindă culcată pe „masa" din bucătărie şi gemuseră cu voce tare văzând cât de puţin mai rămăsese; cum DeVaughan, văzându-se pe punctul de a-şi rata şansa de a fi cu Jada, sunase un dealer pe care

îl cunoştea şi ceruse să i se trimită o doză; cum Skye, deschizându-i uşa tipului care făcuse livrarea, îşi scosese bani din sutien pentru a plăti cocaina şi flirtase cu el, pentru a încerca să-l convingă să reducă preţul...

Ei bine, mersese puţin mai departe cu acel flirt decât intenţionase.

Îşi aminti cum îl împinsese pe unul dintre scaunele de bucătărie, aşezându-i-se în poală; mâinile lui pe fundul ei, ochii bulbucaţi de excitare şi şoc, nevenindu-i să creadă că nimerise la o petrecere cu stripteuze, întoarcând capul pentru a-i privi pe Jada şi DeVaughan prizând cocaină pe rând, unul de pe corpul celuilalt, pe canapea...

Dumnezeule! Nu şi-o trăsese efectiv cu el. Sau da? Jada şi DeVaughan se retraseseră, în cele din urmă, în camera Jadei, iar Skye dăduse muzica mai tare ca să nu-i audă. Scârbos. Doamna Chen de sub ei avea să le facă scandal azi, după toată gălăgia pe care o făcuseră. Ea şi Biciclistul se prostiseră puţin, sigur, dar cu siguranţă ar fi fost cu ea în pat dacă şi-ar fi tras-o? Şi cu siguranţă n-ar fi fost încă îmbrăcat?

– Am dat de dracu'? îi strigă Jadei peste umăr. Din cauză că tipul nu s-a întors la şefii lui azi-noapte, cu banii pentru cocaină?

– Nu. Jada traversă coridorul târşâindu-şi picioarele, încălţată acum cu papucii de casă verzi pufoşi care se asortau cu pijamaua. DeVaughan l-a sunat pe tip înainte să ne retragem. I-a zis că o să-l trimită înapoi dimineaţă. DeVaughan zicea că tipului chiar i s-a părut amuzantă toată treaba. Râdea de nu mai putea. A spus că orice tip merită o noapte liberă cu o stripteuză beată.

Căscă, prelung şi profund.

Skye rămase acolo, cu privirea aţintită asupra tipului de pe canapea. Lumina intensă a soarelui încetase să o mai deranjeze, iar acest lucru se datora doar parţial faptului că pastilele de Advil îşi făcuseră efectul. Avea o problemă mult mai mare cu care să-şi bată capul. Nu tipul din faţa ei, al cărui inel din buză tremura uşor

de fiecare dată când expira pe gură; el era doar un simptom, nu problema însăşi.

„Asta e viaţa mea. Mă fac muci cu cea mai bună prietenă a mea, mi-o trag cu bodyguarzi şi curieri. E foarte, foarte departe de ceea ce îmi doresc. Dar rahatul cel mai nasol e că habar n-am ce anume îmi doresc. Sau cum să obţin ceea ce vreau."

Îi sună telefonul mobil. Nu avea nici un chef să discute cu nimeni, aşa că nu răspunse; rămase doar în picioare, privindu-şi poşeta vibrând puternic de la telefonul care suna. Încetă, şi după câteva secunde aşteptă semnalul sonor care anunţa că cineva îi lăsase un mesaj în căsuţa de mesagerie vocală: dar nu. Telefonul doar începu să sune din nou. Murmurând neauzită înjurături, Skye cedă şi se întinse după poşetă. Ecranul de identificare a apelantului nu îi arătă numărul, dar asta nu însemna nimic.

- Da? spuse ea prost dispusă.

- Skye? sunt Lew. De la *National Investigator.*

Sprâncenele lui Skye se ridicară spre tavan.

- Cum ai făcut rost de numărul meu?

El chicoti.

- Direct la subiect. Îmi place asta. Ei bine, l-am convins pe Paulie să mi-l dea.

Skye crezuse că nu putea ridica mai mult din sprâncene. Se înşelase. Era cu totul ieşit din comun ca Paulie, managerul clubului Midnight Lounge, să dezvăluie unui client numărul de telefon al unei dansatoare. Aşa ceva nu se mai pomenise. Era primul lucru pe care îl învăţai ca manager al unui club de striptease, la lecţia introductivă: nu oferi nimănui numărul de telefon al unei dansatoare.

- Cred că glumeşti, spuse ea pe un ton nesigur.

- Eşti neîncrezătoare! Din ce în ce mai bine! Lew părea cât se poate de fericit; Skye nu reuşea să-şi imagineze de ce. N-ai să crezi ce-am fost nevoit să-i promit. Trebuie să discut cu tine, păpuşă. Am o ofertă pentru tine care cred că-ţi va plăcea.

Skye deschise gura să vorbească, dar Lew i-o luă înainte:

- Nu-ţi face griji. Nu trebuie să te culci cu mine şi nu trebuie să te culci cu Kevin. Nu trebuie să te culci cu nimeni care nu-ţi place. Chicoti ca pentru sine, amintindu-şi evident vreo glumă pe care doar el o înţelegea şi pe care o găsea foarte amuzantă. Nu trebuie decât să ne laşi pe mine şi pe Kevin să te scoatem la un pahar de ceva diseară, bine? Tu alegi locul şi ora, noi ne aducem cardurile de credit.

- Iar Paulie ştie că mă văd cu voi? Skye era prudentă. Nu am voie să mă văd cu nici un client în afara clubului. Aş putea fi dată afară pentru asta.

- Nu-ţi face griji, păpuşă. Sună-l pe Paulie să-ţi confirme. E totul în regulă. Ce-ar fi să stabilim acum ora şi locul?

Skye se gândi rapid. Lew se aştepta probabil ca ea să aleagă genul de local scump şi bătător la ochi care i s-ar fi potrivit unei stripteuze, ceva din districtul Gasenvoort Market: Buddha Bar, Lotus, un bar frecventat de locuitorii din Manhattan pentru că era foarte scump, iar ei credeau că acest lucru însemna calitate. Ei bine, ea nu avea să cadă într-o astfel de capcană.

- Cellar Bar din Bryant Park Hotel, spuse în schimb, alegând un local pe care îl văzuse menţionat pe pagina şase a ziarului *New York Post* – un tânăr regizor la modă frecventase localul cu la fel de moderna lui prietenă, care era cântăreaţă. Diseară la şapte.

Lew fluieră în receptor.

- O alegere de bun-gust! spuse el. Va fi o adevărată plăcere să fac afaceri cu tine.

- Ce-a fost asta? întrebă Jada, ridicându-şi neglijenta bluza de pijama pentru a se scărpina pe abdomenul musculos.

Arcurile canapelei vechi gemură când interesant amoros al lui Skye de cu o noapte în urmă se foi, gemând în timp ce se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi pentru a se trezi. Primul lucru pe care îl văzu fu Jada, cu bluza pijamalei ridicată până sub sâni, întregul

abdomen de deasupra boxerilor ei dezgolit, şi ochii îi sărira din orbite, cu privirea fixată asupra peisajului.

- La ce te uiţi? întrebă ea pe un ton destul de prietenos, continuând să se scarpine pe abdomen de parcă tipul nici măcar nu s-ar fi aflat în încăpere. Haide, iubă- reţule, petrecerea s-a terminat. E timpul să încaleci din nou pe bicicletă.

- Ar fi bine să ne spui cât îţi datorăm, spuse Skye.

Băiatul, încă adormit pe jumătate, clipi, încercând cu disperare să priceapă la ce se referea.

- Da, ai fost atât de bun la pat încât vrem să te plătim pentru asta, adăugă Jada, cu o faţă inexpresivă, apoi cele două fete izbucniră în râs văzând expresia de incredulitate de pe chipul lui.

- Vai, asta a meritat clar să-mi retrezească durerea de cap! chicoti Skye, prinzându-şi capul între mâini.

„Dar situaţia oricum e nasoală", îi spuse durerea de cap. „Oricum tocmai ai cheltuit o groază de bani pe cocaină azi-noapte şi te-ai prostit cu tipul care a livrat-o, ce mama mă-sii? Locuieşti într-o magherniţă şi te îmbeţi aproape în fiecare noapte şi te trezeşti cu dureri de parcă ţi-ar bate cineva cuie în cap. Nu economiseşti nici un bănuţ, nu ai asigurare medicală, iar azi-noapte un tip şi-a băgat degetul în tine şi te-a zgâriat pentru plăcerea lui personală."

„Viaţa ta e de tot rahatul, Skye. Ar fi bine să rezolvi asta curând."

Unul dintre marile avantaje de a fi dansatoare exotică era că ţinutele profesionale nu-ţi ocupau aproape deloc spaţiu în geantă. Pantalonaşii albastru-deschis din supraelastic cu paiete şi maioul petrecut pe după gât pe care Skye intenţiona să le poarte în noaptea aceea erau atât de mici odată împăturite încât îi încăpeau cu uşurinţă în cea mai bună poşetă a ei, o geantă supradimensionată Dolce and Gabbana pe care stricase mult prea mulţi bani cu doar câteva săptămâni în urmă. Însă pielea neagră şi lucioasă era cât se poate de la modă, închizătoarea aurie D&G era mare şi frumoasă, astfel încât se vedea chiar şi din celălalt capăt al încăperii,

şi arăta cu adevărat scumpă. În fond, dacă tot dădeai mii de dolari pe o geantă (Skye se înfioră scurt amintindu-şi exact cât de mult plătise), a naibii să fie dacă nu trebuia să şi arate şi să dea impresia de poşetă foarte scumpă.

Skye presupunea că Lew voia s-o tragă de limbă pentru a afla bârfe despre celebrităţile care frecventau Midnight Lounge. Acest lucru nu o deranja câtuşi de puţin. Nu făcea parte din cultura dansatoarelor exctice să păstreze confidenţialitatea faptelor picante. Revista *National Investigator* cu greu şi-ar fi putut găsi materiale de publicat dacă nu ar fi avut toate acele articole despre tipi combinaţi cu stripteuze: Kiefer Sutherland, Ben Affleck, Joe Jeffreys...

Aşadar, deşi era ciudat că Paulie îi dăduse numărul ei lui Lew, Skye nu îşi pierdu timpul încercând să ghicească orice alt motiv pentru care el şi Kevin voiau să iasă la un pahar cu ea. Ceea ce fusese hotărârâtă să facă era să se îmbrace cât mai rafinat posibil. Ştia exact ce părere avea toată lumea despre cum arăta o dansatoare exotică în afara programului şi, era nevoită să recunoască, când oamenii îşi imaginau o fată cu faţa sufocată de machiaj, cu părul vopsit prins într-o coadă de cal strânsă, îmbrăcată în pantaloni de trening Juicy Couture şi un tricou întins peste sânii umflaţi artificial, în nouăzeci şi nouă la sută dintre cazuri aveau perfectă dreptate.

Remarcase felul în care o privise, cu o noapte în urmă, Kevin-de-la-divizia-din-LA; nu o ignorase, dar o privise ca şi cum ar fi întâlnit fete ca ea de un milion de ori deja şi ştia exact la ce să se aştepte. Ei bine, dacă era ceva ce Skye detesta era ca oamenii să o trateze prin prisma prejudecăţilor lor. Când ieşi din dormitor, gata de plecare, Jada fluieră, lung şi lent.

- Scumpo, spuse ea admirativ, nu-i stilul tău, dar eşti al naibii de bine.

„Poate că e totuşi stilul meu", îşi spuse Skye, observându-se scurt în holul cu oglinzi al hotelului Bryant Park. „Doar că o altă eu. Cineva care arată ca şi cum s-ar potrivi într-un loc ca acesta – cineva aflat aici pentru

că merită, nu doar venit în vizită pentru a petrece cu vreo vedetă rock."

Fetele din New York - fetele rafinate din Manhattan - puneau întotdeauna accentul pe subtilitate. Purtau la fel de mult machiaj ca o stripteuză și își petreceau la fel de mult timp aplicându-l, dar scopul lor era să arate nu strălucitoare și false, ci aranjate la perfecție, într-un mod invizibil. Era o muncă al naibii de grea. Skye își petrecuse jumătate din timp armonizând toate straturile aplicate. Evitase cu orice preț culorile intense: dacă nu era produs de Bobbi Brown, Skye evitase să aplice nuanța pe fața ei. Caramel, cafeniu, piersică, rimel maro-închis. Părul îi era încolăcit într-un coc în spatele capului, cu doar câteva șuvițe blonde desprinse artistic, astfel încât arăta ca și cum tocmai l-ar fi răsucit și prins în câteva minute, în loc să-și fi petrecut o jumătate de oră cu o placă ceramică de întins părul și o cutie de agrafe. Era îmbrăcată în întregime în negru, desigur, cu haine cumpărate din magazinele de pe West Broadway care reprezentau locul ei preferat de întâlnire.

Erau haine minunate, fiecare dintre ele. Doar că nu le mai purtase niciodată împreună. Pantalonii țigaretă Alice-Olivia, din mătase grea, erau purtați de obicei cu un tricou strâmt, iar puloverul fin din tricot de mătase, prins elegant în jurul șoldurilor ei înguste cu o curea lată din velur cu decupaje fine era aruncat în mod normal peste o fustă mini excesiv de scurtă. Singura ei bijuterie era un lănțișor de la Tiffany, din argint, cel cu designul clasic Paloma Picasso, având în centru o broșă mare. Pantofii cu talpă groasă, din velur bej-deschis, de la Otto Tootsi Plohound, nu aveau decât șapte centimetri înălțime - cu siguranță nu tocurile cui cu care te-ai fi așteptat să facă paradă o dansatoare exotică. Chiar dacă nu avea un cont de economii sau asigurare medicală, Skye avea un simț foarte rafinat în materie de investiții vestimentare.

Când traversă holul și se îndreptă spre bar bărbații întoarseră capetele, ca întotdeauna. Dar privirile lor erau complet diferite față de cele pe care i le-ar fi aruncat

dacă ar fi fost îmbrăcată în costumul ei minuscul albastru cu pantaloni foarte scurți de la Midnight Lounge. Acum, felul în care o studiau era de-a dreptul respectuos. Apreciativ, desigur, dar era genul de apreciere pe care un bărbat i-o acorda unei femei pe care o considera ca potențială prietenă, sau chiar soție. Skye îmbrăcată în ținuta ei de prostituată era o tipă cu care să te mândrești și să te joci. Skye îmbrăcată în ținuta ei neagră șic și cu bijuteria Tiffany era nici mai mult, nici mai puțin decât o potențială soție care să-i facă cinste bărbatului ei.

Kevin nici măcar nu o recunoscu atunci când apăru de după unul dintre coloanele luminate, cu boltă, ale barului de la subsol și se apropie de masa înaltă la care erau așezați el și Lew. Lew fu cel care sări în picioare și îi trase scaunul de bar cu tapițerie moale, un gest de politețe pe care nu l-ar fi făcut niciodată față de Skye dansatoarea exotică.

- Păpușă, te-ai aranjat foarte frumos, spuse el, cu gura lățindu-i-se într-un rânjet cât toată fața. Kevin? Vezi? Am avut sau nu dreptate în privința ei?

Kevin ridicase atât de mult din sprâncene încât acestea îi dispăruseră, practic, de pe frunte, ascunse de păr.

- Ei, ei, ei, spuse el când Skye se instală pe scaun, încrucișându-și cuminte picioarele și îi aruncă cel mai frumos zâmbet al ei. Asta zic și eu versatilitate.

- Skye, scumpo, de ce nu-ți comanzi ceva de băut?

Lew îi făcu semn unui chelner, care se apropie cu pas firesc.

- Doresc un mojito, spuse Skye.

Cu mojito nu dădeai niciodată greș; o astfel de băutură era mai presus de modă. Știa că nu era cazul să aleagă ceva precum Cosmo sau Apple Martini. Doar provincialii mai cereau așa ceva acum.

- O să-l las pe Kevin să vorbească, spuse Lew, rânjind, când chelnerul dispăru. E proiectul lui. I-a venit o idee atât de perversă încât și eu am fost șocat de ea. Ochii lui Lew străluciră în spatele lentilelor groase ale ochelarilor săi. Dă el impresia de băiat cuminte și la locul lui, dar îți

spun eu, are o minte la fel de murdară ca o nenorocită de groapă cu gudron.

- Skye, începu Kevin, aplecându-se în față, aveam de gând să încep prin a te întreba dacă într-adevăr te vezi ca dansatoare exotică pe termen mai lung, dar e clar de pe acum că nu-i cazul să discutăm despre asta. Uită-te la tine. Arătă spre ea. La cum ești îmbrăcată și cum te prezinți. La faptul că ai ales acest bar pentru întâlnire. Mi-ai răspuns deja la întrebare.

Skye îi adresă cel mai frumos zâmbet al ei și așteptă să continue.

- Am o anchetă sub acoperire pe care o pregătesc acum, continuă Kevin. Și am nevoie de un agent foarte... specific care să mă ajute la ea. Și trebuie să fie o femeie. Avem femei jurnalist la *Investigator*, desigur, dar nici una dintre ele - schimbă un zâmbet cu Lew - nu are tocmai însușirile pe care le căutăm noi.

Kevin spuse aceste lucruri fără a se uita la sânii ei; Skye îi acordă câteva puncte. Chiar își dorea să nu fi intervenit asupra lor deloc. Trecuse de la cupa B la cupa D și, deși nu rămăseseră cicatrici - chirurgul intervenise prin ombilicul ei - circulau atât de multe povești de groază la un club de striptease despre problemele grave provocate de implanturi încât și-ar fi dorit sincer să și le scoată și să scape de ele. Chiar în acel moment purta un sutien menit să-i facă să pară mai mici, de care avea nevoie întotdeauna atunci când voia să pară rafinată. Era o nebunie. Ar fi trebuit doar să-și cumpere câteva sutiene cu push-up pentru muncă și să fi economisit prețul intervenției de chirurgie plastică.

- Adică nu sunt blonde cu sâni artificiali? întrebă ea pe un ton dulce, în vreme ce chelnerul se întoarse aducându-i paharul de mojito.

Încercase să vadă dacă reușea să-l facă pe Kevin să se jeneze, căci acesta părea atât de bine înfipt, dar se dovedi că era făcut dintr-un aluat mult mai tare decât clienții ei obișnuiți de la Midnight Lounge.

Acesta se mulțumi să surădă, ca și cum și-ar fi dat seama exact ce încerca să facă, și răspunse:

- Adică mi-ar fi imposibil să le fac să treacă drept dansatoare exotice. Expresia lui deveni complet serioasă. E ceva ce n-am mai încercat niciodată. Am nevoie de o fată cu genul de frumusețe și inteligență pe care le ai tu. Și, crede-mă, așa ceva e mult mai greu de găsit decât ai putea crede. Lew mi-a spus că ai o minte brici, și cred că s-ar putea să aibă dreptate.

- Iar sânii artificiali nu au cum să strice, spuse Lew vesel, făcându-i cu ochiul lui Skye. Deci? Ce zici? Vrei să auzi restul?

- De-abia aștept, spuse ea, zâmbind la rândul ei.

Petal

Petal era pe punctul de a se ciocni de ceva, ceva mare și înspăimântător, cu multe muchii ascuțite. Simțea acel ceva în întuneric, așteptând-o, gata s-o taie în bucăți după ce încheia și ultima dintr-o serie de mișcări foarte greșite și se lovea direct de obiectul respectiv.

Dar nu putea să se oprească nici cu prețul vieții. Mergea prea repede, iar frânele i se stricaseră. Privind retrospectiv, frânele i se stricaseră în noaptea în care îl agățase pe Dan Drummond, noaptea în care își dăduse seama că întâlnise un bărbat care chiar îi plăcea, cu adevărat, unul care părea să o placă și el. Dan avea totul: o carieră grozavă, o frumusețe răpitoare și un entuziasm total față de ea care nu semăna cu nimic din ceea ce cunoscuse ea până atunci.

Îl urmărise cu ochi de vultur când îi dezvăluise, fără a face mare caz, că tatăl ei era Gold, solistul rock celebru în lumea întreagă, și, deși făcuse ochii mari de uluire, Dan nu spusese decât:

- Ei bine, nici nu-i de mirare că ai o atitudine de regină a lumii, nu, drăguță?

Replica respectivă, deși o enervase îngrozitor inițial, se dovedise în final, când se gândise mai bine, o mare ușurare. Un băiat care o tachina pentru orgoliul ei pe măsura Marelui Canion nu avea să o lingușească frenetic,

în acelaşi timp, pentru a obţine şansa de a cânta pe noul album al lui Gold sau de a scrie un cântec pentru el, aşa cum făcuseră atât de mulţi dintre ambiţioşii săi predecesori.

Ba chiar Dan părea uşor intimidat de statutul ei de membră a familiei regale din lumea rockului, din cea de-a doua generaţie. Erau fotografiaţi împreună la nesfârşit, presa dându-se peste cap pentru a-i confirma drept cuplu. În cluburi de noapte şi în faţa lor; la concerte secrete; petrecând cu membri adevăraţi ai nobilimii în cluburile elegante din Kensington, unde răzgăiaţi bogaţi şi stupizi cu titluri, îmbrăcaţi în tricouri de rugby, erau mult mai impresionaţi de ei decât toată puştimea care frecventa cluburile din Hoxton. Stăteau sprijiniţi unul de celălalt, slabi ca un ţâr, cu expresii bosumflate, ca şi cum ar fi fost plictisiţi de lume.

– E aşa un dulce, spuse J.C. tărăgănat în vreme ce-i vopsea părul lui Petal în nuanţa de galben narcisă pe care i-o promisese. Şi atât de superb! Sincer, eşti sigură că nu e nici măcar o idee pe invers?

– Ei bine, mă place pe mine, spuse Petal strâmbându-se, etern obsedată de lipsa sânilor. Adică, nu-s tocmai vedetă de filme porno...

– Pe dos, aproape că ai fi una adevărată! chicoti J.C. Am ieşit cândva cu un tip distins, făcuse facultatea la Cambridge şi toate alea, şi mi-a spus că aveau acolo un preparator care era efeminat şi asta spunea el despre fetele slăbănoage: „Pe dos, aproape că ar fi adevărate!" Îţi închipui? Oftă. Am fost nevoit să-i dau papucii în cele din urmă. Era complet dat peste cap. Toţi băieţii ăştia eleganţi aşa sunt, de fapt. Consider că de vină e sistemul privat de învăţământ.

Tocmai termină de învelit capul lui Petal în folie de aluminiu.

– Aşa, trebuie patruzeci de minute, spuse el, programând temporizatorul pe care îl adusese. Vei fi proaspătă şi ca nouă. Vine Tas pe aici să-ţi facă machiajul?

Petal dădu să aprobe din cap, apoi se opri, temându-se să nu mişte pasta şi folia de pe capul ei.

– Spunea că vrea să-mi conceapă un nou stil acum că mi-ai făcut toată treaba asta ciudată cu părul blond, îi spuse lui J.C.

– Ah, fantastic. Chipul i se lumină. Va fi o grămadă de presă diseară. Vei apărea în toate publicaţiile gratuite zilnice, plus *Heat*, *Grazia*, toate site-urile despre celebrităţi...

J.C. şi Tas se ocupau pe gratis de părul, machiajul şi aranjatul lui Petal, dar câştigurile lor erau uriaşe. Cantitatea de obiecte gratuite care îi erau trimise lui Petal – în speranţa că avea să poarte hainele, sau poşetele, sau bijuteriile, sau pantofii, că avea să menţioneze parfumurile, să călătorească în staţiuni de lux – era uriaşă, iar J.C. şi Tas aveau voie să scotocească prin acea grămadă după pofta inimii.

Dar principalul câştig pentru ei era faptul că Petal reprezenta o pânză pentru ei, un panou publicitar mobil prin care îşi făceau cunoscută creativitatea în lume. Dacă noua tunsoare şi culoare ale părului lui Petal erau considerate un succes, J.C. era solicitat pentru campanii publicitare, era curtat de firme specializate în domeniu pentru a face reclamă noilor lor produse pentru păr, era văzut ca stilist preferat de vedete, un artist foarte la curent cu ceea ce îşi dorea tineretul din ziua de azi.

Şi acelaşi lucru era valabil şi pentru Tas, care îşi dorea cu disperare să se afirme ca stilistă pe cont propriu, pentru a scăpa de munca de asistentă. Cu Petal, Tas putea să arate lumii că era în stare să compună o ţinută perfectă pentru o fată extrem de modernă, să găsească cei mai recenţi designeri la modă înainte ca oricine altcineva să fi auzit despre ei, să-şi demonstreze talentul prin fotografii ce aveau să apară pe internet, la discreţia tuturor.

– O, ia te uită! O casă plutitoare! Ai cel mai tare apartament!

J.C. era pe balcon, uitându-se la un vas ce înainta cu zgomot sacadat pe Regent Canal, dedesubtul lor. Tatăl său îi cumpărase lui Petal un apartament cu două camere în Camden după ce îşi luase bacalaureatul; Camden era chintesenţa eleganţei necăutate.

Apartamentul, aflat într-o clădire ce se profila pe marginea canalului precum prova unui vapor, era înconjurat de un balcon ce se întindea pe toată lungimea lui, culminând deasupra cu o terasă, loc în care lui Petal îi plăcea să-şi strângă cercul de apropiaţi pentru a sta şi a bea înainte de a ieşi în oraş în seara respectivă.

J.C. se răsuci cu faţa spre ea, sprijinindu-şi braţele de-a lungul balconului, şi bretonul asimetric cu vârfuri verzi i se legănă peste faţă şi se opri în partea dreaptă, exact aşa cum îl aranjase să stea.

– Îi dau papucii lui Rudy, o anunţă sumbru, cu una dintre acele schimbări bruşte de dispoziţie care îi erau cât se poate de familiare lui Petal.

– Serios? De ce?

Petal nu era de fapt interesată de cea mai recentă pasiune a lui J.C.; relaţiile lui nu durau niciodată mai mult de câteva luni.

– E un mic futăcios de vedete, o informă J.C. Nu l-am interesat eu niciodată, ci toate celebrităţile pe care le-ar putea întâlni. Ştii? Oftă impetuos. Nu spun că ar fi trebuit să rămânem acasă în fiecare seară şi să ne uităm la televizor ca nişte oameni căsătoriţi şi plicticoşi. Dar rareori voia să fie cu mine. În afară de sex, desigur. În restul timpului era ocupat să se machieze şi să mă întrebe în ce club nou şi de succes mergeam în seara respectivă şi cine avea să fie acolo. Adică, eu l-am luat de la Starbucks. Ăsta era singurul lucru din viaţa lui care îi stârnea entuziasmul. Dar nu ar fi trebuit să-mi arate atât de clar că stă cu mine doar de dragul celebrităţilor, nu?

Petal se strâmbă cât de compătimitor putea.

– Îmi pare rău, J.C., spuse ea.

– Da. Oftă din nou. Ştiu. Este greu, nu-i aşa? Adică, măcar Dan are propria activitate. Dacă trupa KillBuzz o ţine tot aşa vor avea un succes enorm. Eşti atât de norocoasă. Adică nu stă cu tine doar datorită tatălui tău sau prietenilor tăi celebri.

Petal se crispă.

– Uneori mi-e teamă că e invers, recunoscu ea cu sinceritate. Că eu sunt cea care se agaţă oarecum de el, ştii? Adică, ce anume *fac* eu efectiv?

Ochii atent machiaţi cu dermatograf ai lui J.C. se măriră într-o expresie de şoc şi groază. Se desprinse de balustrada balconului şi reveni în uriaşul living necompartimentat în care Petal era aşezată la masa de bucătărie, cu folia de pe cap asortându-se cu întregul decor din crom şi inox atât de perfect încât ar fi putut fi o sesiune foto de modă.

– Petal! Ai o rubrică în *Downtown*! Ai făcut campania aia Secret Agent de anul trecut! Accessorize vrea să le creezi o serie limitată de poşete... şi nu au vrut cei de la Rimmel să dea numele tău unui ruj?

– Ratez în mod repetat întâlnirile programate, mărturisi Petal. Folia foşni când îşi plecă ruşinată fruntea. Discutam cu o tipă, un agent care voia să îmi ofere un contract, dar am ţinut-o atât de mult tot într-o petrecere în ultima vreme încât mă trezesc pur şi simplu simţindu-mă nasol şi iau ceva ca să adorm la loc, apoi mă trezesc că e cinci sau aşa ceva, iar eu mi-am ratat întâlnirea programată cu cei de la Accessorize şi Rimmel şi mi se face prea ruşine să-i sun şi să reprogramez...

– Petal! J.C. era oripilat. Viaţa nu-i doar un şir nesfârşit de jocuri şi distracţie, să ştii! Poate că tatăl tău e faimos, dar dacă nu faci şi tu ceva oamenii se vor sătura de tine după o vreme!

Era mai mult adevăr în vorbele lui decât putea îndura Petal. Se cambră furioasă. Din fericire pentru J.C., interfonul de la intrare sună chiar în acea clipă, iar el traversă în grabă suprafaţa întinsă de parchet strălucitor pentru a-i deschise lui Tas uşa de la micul vestibul.

Imediat ce J.C. dispăru din vedere, Petal sări de pe scaun, se duse la frigider şi scoase o sticlă de Absolut Pear din congelator, turnându-şi o porţie zdravănă într-un pahar mare şi greu. J.C. i-ar fi ţinut morală dacă ţi-ar fi dat seama că începuse să bea atât de devreme; era abia ora cinci. Dacă avea noroc, avea să creadă că era un pahar de apă. Bău o parte din votcă, inundată

imediat de un val cald și cețos produs de gustul parfumat al alcoolului; era ca o versiune alcoolică a sucului Appletiser. Imediat, neliniștea ei legată de întâlnirile rare sau nu suficient de bună pentru a menține interesul lui Dan față de ea începură să pălească.

„Eu sunt Petal Gold"; își spuse. „Toată lumea mă cunoaște după nume și după chip. Pot intra în orice club vreau. Dormitorul pe care nu-l folosesc e plin ochi cu produse gratuite pe care nici măcar nu le-am despachetat încă, am drept prieten unul dintre cei mai tari tipi din Londra și, spre deosebire de J.C. și Tas, nu sunt nevoită să muncesc pentru a-mi câștiga existența, fiindcă am un fond de-a dreptul gigantic și apartamentul ăsta fantastic..."

– Bună, Tas! spuse veselă, sorbind din nou din paharul de votcă în vreme ce prietena ei dădu buzna în încăpere, ținând sub un braț uriașa trusă de cosmetice.

– Ce-i cu povestea asta că nu te-ai dus la întâlnirea cu cei de la Accessorize? întrebă Tas fără ocolișuri. Trebuie să te ții de treaba aia, femeie! E pentru noi toți, știi, nu doar pentru tine! E ca să devenim toți faimoși, da? Tocmai ăsta e nenorocitul de scop!

Petal puse jos paharul, gol, și îl împinse discret spre marginea barului de crom. Alcoolul îi dezlegă limba și minți fără să tresară:

– Relaxează-te, Tas, voiam doar să aștept până îmi făceam culoarea nouă în păr. Am să merg la ei cu părul meu galben și hainele mele fabuloase și vor fi complet dați pe spate și îmi vor oferi propria mea campanie. Și te vor angaja pe tine să creezi o serie limitată de culori, iar cei de la L'Oréal îl vor lua pe J.C. să colaboreze la cel mai nou catalog al lor, și toți ne vom lăfăi în bani și succes!

– Iupii! spuse J.C., bătând bucuros din palme. De-abia aștept! Hai să-ți clătim părul, scumpo!

– Crezi că lui Dan o să-i placă?

Petal se opri pentru o clipă, simțindu-se brusc cuprinsă din nou de neliniște.

– Bineînțeles că da, spuse Tas, dându-și exasperată ochii peste cap.

– Cui îi pasă dacă nu-i place? replică J.C., trăgând un scaun de bucătărie în fața chiuvetei, pe care să se așeze Petal. Ce știu băieții ăștia hetero?

„Chiar vreau ca lui Dan să-i placă", își spuse Petal, încrucișându-și degetele pe ascuns astfel încât nici unul dintre prietenii ei să n-o poată vedea. „Întotdeauna mi-e teamă că-și va da seama cât de multe alte fete sunt mai drăguțe decât mine. În fond, dacă trupa KillBuzz ajunge la un succes răsunător, ar putea avea orice fată și-ar dori. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar trezi și și-ar da seama că sunt doar fiica slăbănoagă a lui Gold, cea cu păr galben aprins, neînzestrată nici cu frumusețe, nici cu talent îndeajuns cât să fiu faimoasă pe cont propriu? Singurul lucru de care sunt în stare e să mă îmbrac frumos și să am un comportament scandalos ca paparazzi să îmi facă poze..."

J.C. îi trase capul pe spate și începu să-i toarne apă cu urciorul peste scalp, gângurind ca pentru sine cât de bine îi ieșise culoarea.

„Acum mi-am asigurat o depresie legată de încredere cu toată vorbăria mea. Va trebui să mă îmbăt nasol ca să pot supraviețui nopții", își spuse Petal sumbru. Își coborî mâna pe șold, unde un pachețel de cocaină – trei grame – era îndesat în acel mic buzunar suplimentar al blugilor căruia nu-i văzuse niciodată rostul până nu începuse să ia droguri.

„O să-l consumăm la noapte, nici o problemă. Pe toți dracii, bine că există cocaină. Cel puțin mă face să mă simt mișto..."

Amber

– E rău, Amber, spuse Jared cu croncănitul lui aspru de fumător. N-am de gând să mă ascund după degete. E rău.

– Cum adică?

– Rău! Rău! spuse Jared nerăbdător. Ce anume din „rău" nu înțelegi? Câte nenorocite de pastile ai înghițit azi-dimineață?

– Eu..., ezită Amber.

– Trebuie să vii la birou, îi porunci Jared.

– Poftim, acum?

Amber tocmai se uita la televizor împreună cu mama ei când sunase telefonul. Erau cuibărite confortabil în bucătărie, sorbind în tăcere suc Lucozade fără zahăr, Slava croșetând dantelă, instalată confortabil pentru toată ziua. Amber intenționase să iasă mai târziu la o plimbare; încerca întotdeauna să facă o plimbare sănătoasă în Hyde Park timp de circa o oră, făcând o tură în jurul lacului Serpentine și peste poduri.

– Da, acum! E ceva ce trebuie să vezi! spuse Jared nerăbdător. Nu trage de timp cum faci de obicei, bine! Acum înseamnă acum, nu peste trei ore!

Dar așa ceva era imposibil pentru Amber, învățată încă de mic copil de către Slava să nu iasă niciodată din casă fără a arăta impecabil. În special pentru o întâlnire cu agentul ei. Părul ei trebuia îndreptat, fondul de ten întins la perfecție, ochii accentuați cu o combinație atentă de nu mai puțin de trei creioane diferite, în nuanțe de maro, cupru și jad, buzele conturate invizibil și făcute să lucească, tot corpul pudrat cu un praf auriu subtil. Deși era îmbrăcată în ținuta tipică a unui model în afara programului de lucru, alcătuită dintr-un tricou și blugi, Amber avea un aer rafinat și sexy, în stil european, care le lipsea fetelor din Marea Britanie; ideile elegante, de modă veche ale Slavei despre cum trebuia să arate o femeie se reflectau foarte clar în ea. Blugii îi stăteau perfect mulați, precum o pereche de colanți elastici, iar pantofii Louboutin cu baretă aveau tocuri de zece centimetri.

– N-are rost să-ți spun să te îmbraci mai modest, oftă Jared când Amber intră în biroul lui. Dar, hei, ăsta este motivul pentru care ai atât de mult succes la întâlniri, cred. Mai multe despre asta mai târziu.

La cincizeci de ani, Jared suferise atât de multe intervenții de chirurgie plastică încât nici propria mamă nu l-ar fi recunoscut, probabil. Cu siguranță nu arăta de cincizeci de ani; pielea îi era la fel de lucioasă ca o bară de striptease, ochii îi erau nefiresc de mari din cauza unor ridicări repetate ale pleoapelor, iar un implant în falcă îi dădea un aspect pătrățos masculin ce contrasta bizar cu restul chipului său buhăit.

– Stai jos, spuse el, arătând spre scaunul din cealaltă parte a mesei sale de lucru. Și uită-te la asta.

Răsuci monitorul calculatorului, un Apple ultramodern așezat pe suprafața la fel de albă a biroului de marmură. Pe ecran era proiectată o imagine cu Amber de la sesiunea foto la care participase cu o săptămână în urmă pentru catalogul de costume de baie. Purta un costum minuscul de velur și pantofi aurii cu tocuri cui înalte.

– Corpul tău e perfect, spuse Jared. Și nimănui nu-i pasă. Fiindcă uită-te la nenorocita aia de față a ta.

Eziând, Amber își întoarse privirea spre ecran. Și, în pofida cocktailului de medicamente pe rețetă care îi asigurau calmul, tresări, făcând să scârțâie tapițeria de piele a scaunului cu arcuri.

Ochii ei erau morți. Nu putea nega acest lucru, nu putea da vina pe lumina proastă sau pe vreun fotograf incompetent.

Ca prin vis, îl auzi pe Jared spunând:

– Ca un pește pe tarabă cu gheață aranjată în jur! Am mâncat azi biban roșu la prânz, la J. Sheekey's, și până și peștele ăla era mai plin de viață decât tine!

Amber deschise buzele perfecte, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Jared apăsă butonul mouse-ului și o altă imagine cu ea apăru pe ecran, de data aceasta într-un costum imitând pielea de șarpe, cu decupaje, cu capul dat pe spate, buclele revărsându-se în cascadă, mâinile sprijinite pe șolduri. Totul era impecabil: pielea, părul, trăsăturile ei. Găsise lumina și se întorsese spre ea, iar la prima vedere părea superbă. Până priveai în ochii ei – fiindcă întotdeauna, absolut întotdeauna priveai în ochii unui model, și nu vedeai absolut nimic în ei.

Doar două găuri verzi, inexpresive şi goale, la fel de sticloase precum cele ale unui cadavru readus la viaţă.

– Acelaşi lucru din nou! Uită-te! Arăţi de parcă ai fi în comă şi ai fost sprijinită de la spate şi cineva ţi-a făcut poză! spuse Jared necruţător. Câte pastile ai înghiţit înainte de sesiunea foto? Singura fotografie decentă e din profil, fiindcă nu ţi se văd ochii, şi nu-ţi poţi câştiga existenţa pozând doar din profil, nu? Ţi-a spus cineva că e o sesiune foto şic drept reclamă la Rohypnol pentru *Vogue Italia*?

Butonă din nou mouse-ul, închizând imaginea cu Amber.

– Clientul renunţă la tot materialul, spuse el. Reorganizează întreaga sesiune foto. Ai idee cât de mult costă asta? Ar fi fost mai bine dacă aveai celulită. Sau pete. Nu poţi folosi programele de editare foto ca să ascunzi nenorocita ta de absenţă mentală. Îşi sprijini coatele pe masă, fixând-o pe Amber cu o privire dură. Nu vei fi plătită, desigur. Ceea ce înseamnă că nici eu nu voi fi plătit. Ceea ce înseamnă că ai irosit nu doar timpul clientului, ci şi pe al meu.

– Îmi pare rău, dădu să spună Amber, dar Jared o întrerupse fluturându-şi în aer mâna mică şi durdulie.

– Nu mă interesează. Nu mă interesează ce au de spus modelele nici în momentele lor cele mai bune şi, cu siguranţă, nu mă interesează scuzele când e al naibii de prea târziu, în regulă?

Amber îşi încrucişă picioarele neliniştită.

– Aşa că acum crezi că o să-ţi fac vânt, aşa-i? prevăzu Jared. O privi aproape cu milă. Fotografiile tale au fost la limită o vreme, Amber, ştii asta. Dacă ai fi mai tânără aş zice să te trimitem la recuperare la Priory şi să încercăm să te rezolvăm, dar asta costă o grămadă de bani şi nu se poate spune că te aşteaptă o carieră de succes după aceea, din care să-mi scot investiţia, nu-i aşa? Cât ai acum, douăzeci şi şapte de ani?

Amber aprobă din cap fără un cuvânt.

– Aşa că uită de activitatea de model, spuse el sincer. E o pistă moartă pentru tine acum. Astfel de lucruri

se află şi sunt de mare impact. Nimeni nu-ţi va mai oferi de lucru. Nu pentru sesiuni foto, cel puţin. Dar, hei, poţi oricum să câştigi destui bani. Mult mai mulţi decât ai putea face vreodată din activitatea de model la douăzeci şi şapte de ani, vârstă la care, hai să recunoaştem, eşti practic bătrână.

Apăsă din nou butonul mouse-ului, iar ecranul fu acoperit de o imagine cu Amber, un cadru din faimoasa sesiune fotografică pentru *Sports Illustrated* al cărei DVD îi plăcea atât de mult lui Tony. Ochii îi străluceau, avea un zâmbet autentic pe buze, arăta exact aşa cum ar fi trebuit să arate la şedinţa foto pentru costumele de baie. Cu mulţi ani în urmă, pe acea plajă din California, Amber fusese complet concentrată asupra camerei, iar acest lucru se vedea.

– Materialul ăsta, spuse Jared cu satisfacţie, e aur curat. Dacă trimit asta oricui, bărbatul respectiv îşi va dori să fie cu fata aceea. Încă arăţi fantastic, te aranjezi şi îţi coafezi părul de parcă ai participa la Miss Univers. Nu mi-e greu să promit oricui că, sigur, când îţi vei face apariţia, se vor bucura de compania fetei din această fotografie. Împunse ecranul cu degetul pentru a sublinia ceea ce voia să spună. Şi te simţi foarte bine când mergi la întâlniri, nu? Eşti dusă în cele mai luxoase locuri, eşti tratată ca o prinţesă?

Gândindu-se la sejurul ei recent de la Bovey Castle, la setul de valize asortate primit cadou de la Tony, la complimentele pe care i le făcuse acesta şi la cât de mult se ocupase s-o facă fericită, Amber aprobă din nou din cap.

– Atunci nu ţi-ar plăcea mai multe astfel de experienţe? o întrebă Jared, ca şi cum ar fi ştiut deja răspunsul. Mai multe excursii? Mai multe cadouri? Mai mulţi bani?

– Cu siguranţă trebuie să câştig bani, consimţi Amber, gândindu-se la ceea ce le-ar fi rezervat viitorul ei şi Slavei fără genul de venit cu care erau obişnuite. Chiria, sesiunile de cumpărături de haine, facturile medicale – Slava ţinea evidenţa pentru toate, aşa cum făcuse

dintotdeauna, dar Amber ştia că stilul lor de viaţă nu putea continua fără genul de venituri pe care le putea asigura un model de top.

– Exact! spuse Jared triumfător. Deci uite ce o să-ţi sugerez. Te duci în Dubai pentru o săptămână cu o parte dintre celelalte fete ale mele. Cu toate cheltuielile acoperite, desigur. Un lux extraordinar. Trebuie doar să ridici un deget şi să spui ce vrei şi ţi se va aduce pe o tavă din aur masiv. Şi nu te gândi la cât ai câştigat în călătoriile de weekend. Asta e o treabă serioasă. Este vorba de o sumă frumoasă de cinci cifre pentru o fată de nobleţea ta. Poate chiar până la cincizeci de mii. Acolo se plătesc sute de mii pentru foste actriţe din Baywatch, ştiai?

Amber clătină din cap, iar Jared îi oferi câteva nume celebre care o făcură să caşte ochi mari.

– Deci ce spui? spuse Jared, dând pe-afară de entuziasm acum. Îşi frecă mâinile una de alta. Tu faci bani, eu fac bani, tu te alegi cu o şedere lângă o piscină în Dubai şi îţi împrospătezi bronzul. Sună grozav din toate punctele de vedere, nu-i aşa?

– Cred că da, spuse Amber.

Dar vocea ei trăda suficientă nesiguranţă cât să-l facă pe Jared să-şi ia telefonul BlackBerry, navigând rapid pe ecran, şi să o anunţe:

– Se organizează o petrecere cu modele, diseară, la hotelul St James în spate la Ritz. Complexul rezidenţial de la ultimul etaj, cu băuturi servite pe terasă de la şapte. Mara merge şi ea – o ştii pe Mara, nu? Ea se dedică trup şi suflet acestor evenimente. Bea nişte şampanie, discută cu ea. Ea participă la majoritatea excursiilor din Dubai şi se distrează grozav. Şi câştigă o avere. Ştiu că eşti o tipă de casă, dar la petrecerea asta trebuie să mergi, în regulă?

– În regulă.

Amber o cunoştea pe Mara, o blondă voluptuoasă cu o energie şi o poftă de viaţă demne de invidiat; s-ar fi dus cu mai mare încredere la o petrecere dacă Mara ar fi fost prezentă s-o ia sub aripa ei.

– Ţi-aş spune să te îmbraci frumos, dar cu tine nu-i cazul niciodată să ţi se spună asta, nu?

Jared era de-a dreptul jovial când se ridică în picioare şi o conduse pe Amber afară din birou. Arăta mai înalt decât de obicei, remarcă ea. Probabil îşi instalase un nou sistem de înălţare în interiorul pantofilor.

– Şi discută şi cu Slava, spuse el, bătând-o pe braţ. Mama ta e o femeie raţională. A fost dintotdeauna cu picioarele pe pământ. Va înţelege că aşa e cel mai bine pentru tine. Următorul pas logic în cariera ta. Îi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii care erau o minune a stomatologiei moderne. Am câteva fete care merg în Dubai peste două săptămâni. Jumeirah, plajă privată, zboară la clasa business cu avioanele Emirates, tot ce poate fi mai bun. Mara are deja biletul rezervat. Te vei distra fabulos.

Jared îşi dădu capul pe spate, studiindu-i faţa, cu privirea fixată pe coama ei roşcată de păr.

– Şi, Amber? Data viitoare când mai mergi pe la salonul lui Nicky Clarke cere-i să-ţi facă mai multe şuviţe blonde, bine? Ai putea să-ţi deschizi culoarea pe tot părul chiar, dacă tot faci o treabă, spuse el gânditor. Clienţii din Orientul Mijlociu nu se mai satură de blonde...

De pe terasa de la ultimul etaj al St James Hotel and Club, cuibărit confortabil pe o străduţă elegantă din cartierul Mayfair, chiar în spatele hotelului Ritz, se vedeau majoritatea obiectivelor importante din Londra: the London Eye, domul bisericii St Paul, chiar şi clădirea neagră şi lucioasă de birouri Gherkin. Pe terasă se afla un bar bine aprovizionat şi o serie de mese înalte pe care modele subţiri ca trestia, îmbrăcate elegant, şi bărbaţi în costume foarte scumpe îşi sprijineau paharele de şampanie. Amber, care tocmai ieşise din luxosul apartament din interior, cu tapet din velur cenuşiu, se opri în pasajul îngust ce ducea la terasă, examinând scena. Scană invitaţii, căutând-o pe Mara: Amber nu avea curajul să intre la o petrecere la care nu cunoştea cel puţin o persoană.

– Spumă de *foie gras*, domnişoară?

Cum stătea acolo, un chelner trecu pe lângă ea, oferindu-i o tavă pe care se aflau mai multe pahărele înguste, fiecare umplut cu pastă roz-închis sub un norişor alb pufos de spumă. Linguriţe subţiri de argint erau aşezate în fiecare pahar. Aperitivul arăta atât de bine încât Amber fu tentată, înainte de a-şi aminti că nu mănâncă niciodată la petreceri, de teamă să nu-şi strice machiajul. Slava o învăţase bine; Amber considera un aspect impecabil mult mai important decât propriul apetit.

Clătină din cap spre chelner, cu regret, iar acesta trecu mai departe, ieşind pe terasă. Când un grup de persoane de la o masă de bar se întoarseră să vadă ce le oferea chelnerul, Amber o observă cu mare uşurare pe Mara. Îi luă câteva secunde până să-şi dea seama de ce nu o recunoscuse imediat: Mara fusese dintotdeauna o blondă cu rotunjimi generoase, dar acum doar aceste două atribute o descriau perfect. Nu mai avea dimensiuni care să-i permită să încapă în hainele oferite de designeri; ajunsese, probabil, la mărimea treizeci şi opt, cel puţin. Avea un corp de iubită, mai degrabă decât de model. Părul ei blond-deschis era vopsit acum într-un galben intens ce ar fi fost considerat prea sclipitor pentru orice altă apariţie în afară de prezentatoare de televiziune italiană. Era ca şi cum Mara ar fi făcut tot posibilul pentru a-şi scoate în evidenţă fizicul, asigurându-se astfel că nu ar fi trecut niciodată neremarcată. Iar rochia ei – o rochie din şifon Uli Herzner, cu imprimeu de piele de leopard şi nuanţe de cappuccino, ale cărui straturi fluturau sălbatic în briza serii – era detaliul final perfect, având o crăpătură îndrăzneaţă într-o parte ce părea să riste să expună în orice clipă întregul picior lung şi bronzat.

Simţindu-se privită, Mara se întoarse, o văzu pe Amber şi îşi flutură mâna spre ea în semn de salut.

– Amber! Bună!

Dintr-odată, toată atenţia se îndreptă spre Mara, care se aşezase cu abilitate lângă marginea balconului, ştiind exact cum avea să arate rochia ei bătută de vânt, mulându-i-se pe siluetă pentru a o scoate seducător în evidenţă. Amber îşi înălţă bărbia la un unghi perfect, străbătând scurta distanţă dintre culoar şi Mara cu o asemenea atitudine de podium de defilare încât mai mulţi bărbaţi oftară admirativ la unison.

Rochia lui Amber era Dolce and Gabbana. Îi subţia talia, îi dădea volum pe şolduri şi îi ridica sânii pe un balcon de cupe, prezentându-i oarecum privitorilor ca pe un raft. Era firesc pentru Amber să fie îmbrăcată bine, era firesc să fie privită; se simţea complet încrezătoare în felul în care arăta, iar acest lucru era vizibil. Mara exclamă veselă:

– Scumpo, arăţi fabulos! Ca o expertă, Mara se întorsese cu spatele spre grupul de bărbaţi cu care discutase, sprijinindu-şi un braţ pe balcon, pozând astfel încât toată lumea să le poată vedea pe ea şi pe Amber, să privească felul în care briza le ridica şuviţele de păr, dar fără a auzi conversaţia lor. Deci, continuă ea entuziasmată, aud că vii şi tu în avionul distracţiei în Dubai! O să ne simţim excelent!

– Serios?

Dispoziţia lui Amber se îmbunătăţi văzând entuziasmul Marei.

– Pe Dumnezeu, da!

Ochii albaştri ai Marei se căscară largi. Fusese dintotdeauna o fată foarte drăguţă, prea drăguţă pentru profesia propriu-zisă de model *haute-couture*, care presupunea o structură mai osoasă decât trăsăturile rotunjite ale Marei. Dar acele trăsături îi permiteau să arate mult mai tânără decât cei douăzeci şi nouă de ani ai ei; putea pretinde cu uşurinţă că avea douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani. Ceea ce, în domeniul lor de activitate, era un beneficiu uriaş.

– Jared mi-a spus că vrei să ştii cum e, continuă Mara. Ei bine, e fantastic acolo. Ca un robinet uriaş care revarsă şampanie şi diamante peste tine. Totul e de un lux extrem. Plaje private, cascade la vilă, şedinţe de masaj şi tratamente de înfrumuseţare oricând doreşti. Şi primeşti cadouri fabuloase pe care să le aduci acasă şi din care Jared nu-ţi ia nimic. Îi aruncă o ocheadă. Te pot

ajuta să vinzi orice după. Cunosc un comerciant grozav care îţi va oferi un preţ bun. Adică, e foarte drăguţ să primeşti safire de exact aceeaşi culoare ca ochii tăi, dar eu aş prefera să am bani gheaţă pe care să-i investesc, tu nu?

Văzu o oarecare confuzie în expresia lui Amber şi o interpretă corect.

– Şi am să-ţi fac legătura cu un bun consilier de investiţii, bine? adăugă plină de solicitudine. Se pare că ai nevoie de unul!

– Nu prea mă pricep la afaceri, îi mărturisi Amber.

– O, nici eu nu sunt grozavă, spuse Mara, bătând-o uşor pe Amber pe braţ. Dar primesc sfaturi bune, ăsta e trucul. O să stăm împreună în Dubai şi o să te învăţ toate trucurile pe care le ştiu. Adică, hai să recunoaştem, nu mai avem decât vreo câţiva ani la dispoziţie - îmi doresc un portofoliu confortabil şi câteva investiţii imobiliare bune în proprietăţi pe care să le pot închiria pentru ziua când nimeni nu va mai dori să mă plimbe cu avionul prin lume ca să petrec alături de ei; tu nu?

Îi adresă lui Amber un zâmbet larg, iar Amber se trezi zâmbindu-i cu la fel de multă căldură. Mara avea ceva foarte înduioşător; Amber o plăcuse întotdeauna când ajungeau să lucreze împreună la aceeaşi şedinţă foto, dar nu se pricepuse niciodată să-şi facă prietene: nu avea nici o prietenie din copilărie pe care s-o poată reproduce în viaţa ei de adult. Iar Slava nu îşi încurajase niciodată fiica să facă eforturi pentru a se împrieteni cu alte fete, considerând că acestea ar fi ştirbit din apropierea dintre ea şi Amber.

– De-abia aştept, spuse Amber. Roşi uşor, o pată palidă de roz apărându-i pe pomeţii perfecţi. Să merg într-o scurtă vacanţă cu tine, adică. Nu am niciodată ocazia să mă bucur de compania altor fete, sincer. De regulă suntem doar eu şi mama, iar ea nu prea mai este dornică să călătorească.

Zâmbetul Marei păli pentru o clipă. Amber speră că nu păruse prea disperată.

– Hei, ajunge cu discuţiile între fete! strigă unul dintre tipii de la masa Marei. Avem aici o sticlă de Dom care trebuie băută, doamnelor...

– Oameni de afaceri din domeniul fondurilor de investiţii, îi spuse Mara lui Amber din vârful buzelor, şi un tip care învârte afaceri mari cu iahturi SunSeeker. Fabuloasă petrecere, nu?

Prinsă de entuziasmul Marei, Amber se abandonă petrecerii cu o atitudine care, pentru ea, însemna poftă de viaţă. Bău mai multe pahare de şampanie, până ajunse să plutească plăcut pe un nor înceţoşat de fericire; se simţea de parcă s-ar fi ridicat la câţiva metri deasupra solului, ţinută în aer de bule. Chelnerii aduseră câteva porţii de sushi în mici linguri de porţelan, iar din acestea reuşi să mănânce fără a-şi întinde rujul – peşte Buri aproape fără calorii, atât de proaspăt încât fusese pescuit, probabil, în dimineaţa aceea, stropit cu ardei jalapeno şi zeamă de lămâi verzi. Iar atenţia bărbaţilor o amuza întotdeauna, cu atât mai mult cu cât era în permanenţă înconjurată de cel puţin doi sau trei bărbaţi deodată.

Însă de fiecare dată când un bărbat încerca s-o izoleze pe Amber de grup, ea zâmbea şi îi aluneca printre degete, împiedicându-l de fiecare dată; nu-i plăcea acel gen de atenţie în doi, nu ştia ce să facă în faţa ei. Inevitabil, bărbatul ajungea să-i pună întrebări mai personale, voia s-o cunoască mai bine, sau cel puţin se prefăcea, iar ea nu se simţea niciodată confortabil discutând despre lucruri mai intime.

Deşi Amber nu recunoscuse sincer nici în sinea sa, „întâlnirile" pe care i le aranjase Jared cu Tony şi cu ceilalţi câţiva tipi cu care se vedea când veneau în oraş erau o activitate perfectă pentru ea. Pentru ei ea era o păpuşă deosebit de fină, o jucărie pe care puteau s-o scoată din cutia ei tapiţată cu mătase şi să se joace plini de respect. Amber fusese tratată ca o păpuşă încă de când intrase în lumea modelelor, la paisprezece ani, dar fotografii, editorii şi designerii de modă erau foarte necruţători cu jucăriile lor. Amber fusese pişcată, înţepată şi informată

cu detalii crude despre absolut toate imperfecțiunile ei, în ultimii zece ani; se lovise de bărbați care îi spuseseră foarte clar că își doreau serviciile ei sexuale în schimbul contractării unor proiecte prestigioase, iar ea, foarte conștientă de faptul că era singura care obținea un venit în familie, acceptase aproape întotdeauna tot ceea ce îi ceruseră aceștia.

Prin comparație cu felul în care fusese tratată în industria modelelor, atitudinea grijulie a lui Tony față de ea îl făcea un adevărat nobil printre bărbați. În plus, el nu-i ceruse niciodată nimic ce ea nu știa cum să ofere. Cu Tony și cu ceilalți, era un contract clar. Știa exact la ce să se aștepte, și îi plăcea acest lucru.

Așadar, câteva ore mai târziu, când un om de afaceri pe nume Jeremy luă un platou de trufe cu șampanie roz de la un chelner pentru a i-l putea oferi cu o ocheadă jucăușă, folosindu-se de acesta pentru a o separa fizic pe Amber de ceilalți bărbați de la masă, ea zâmbi și clătină din cap și, aranjându-și breteaua poșetei Hayden-Harnett din piele de țipar, se strecură spre toaletă, spunând că avea să se întoarcă într-un minut, dar fără a intenționa câtuși de puțin să o facă.

În interiorul apartamentului, un grup fabulos de bogătași se lăfăia pe canapelele de velur gri dispuse circular pe toată suprafața, urmărind videoclipuri muzicale pe uriașul televizor cu plasmă, ușor îmbătați de șampanie, chicotind în vreme ce un trup tânăr se târa provocator peste un altul, pe jumătate goale și unse cu ulei, cântând despre dragoste și sex, și magie. Amber trecu pe lângă ei cu obișnuitul ei zâmbet discret, voalat, fără a privi efectiv pe nimeni în ochi, și intră în dormitor, căutând baia de dincolo de el. Pe pat, vorbind la telefonul mobil, se afla Mara, pălăvrăgind plină de viață; ridică privirea și își flutură palma spre Amber, adresându-i un zâmbet larg.

– Ciao, ciao! rosti în telefon, închizându-l.

Probabil șampania amestecată cu pilulele pe care le luase în ziua respectivă stârni un val de emoție reală ce îi inundă cutia toracică a lui Amber de căldură

și afecțiune, căci se trezi așezându-se lângă Mara pe pat, întinzându-se spre ea și strângând-o într-o îmbrățișare ce nu era doar un contact între haine, așa cum se practica în lumea modei, ci o strângere autentică în brațe.

– Chiar ard de nerăbdare să plec cu tine, spuse Amber, surprinsă ea însăși de cât de dornică părea. O să ne distrăm grozav cunoscându-ne mai bine, sper.

Amber simți umerii Marei mișcându-se lipiți de ea, și crezu că Mara se întindea să îi răspundă la îmbrățișare. Apoi, spre oroarea ei, își dădu seama că Mara plângea în hohote.

– Mara? spuse Amber, retrăgându-se, speriată că se făcuse de râs. Am spus ceva ce nu trebuia?

Mara ridică mâinile, acoperindu-și fața. Plângea din tot sufletul, iar această afișare a emoțiilor o înspăimântă pe Amber, care nu avea habar ce să facă. Privi speriată în jur; nu-i veni altceva în minte decât să se ridice și să închidă ușa dormitorului, pentru a-i oferi Marei o oarecare intimitate. Nedorind să o abandoneze, se întoarse și se așeză iar lângă ea, instalată atent pe marginea patului, neîndrăznind să se apropie și să o atingă de teamă să nu o tulbure și mai mult.

– Ești atât de bună! hohoti Mara din spatele palmelor. Nu pot să fac asta dacă o să fii atât de bună!

– Ce anume să faci? o întrebă Amber, nedumerită.

– Să-ți vând toate gogoșile alea despre cât de bine e în Dubai! Mara își lăsă jos mâinile, dezvăluind un chip mânjit de farduri. Ochii îi erau un dezastru umed, tușul de ochi și rimelul care îi definiseră atât de frumos irișii albastru-deschis scurgându-se acum alături de lacrimi, întinzându-i urme maro pe obrajii rotunzi și netezi. Este foarte adevărat că poți să câștigi o tonă de bani și că primești cadouri fantastice dacă unul dintre tipi te place – astea sunt toate adevărate. Nu te-am mințit de fapt. Dar, Amber, este o cu totul altă poveste decât un weekend petrecut undeva în siguranță, în Europa, înconjurată de alți oameni.

Se înecă, înghițind un nod, și întinse mâinile în jurul ei, luând o cutie argintie de șervețele de pe noptieră.

– Dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, ești pe cont propriu, spuse ea, suflându-și nasul. Știi la ce mă refer? Celelalte fete nu pot să te ajute. Nu ai cu cine să vorbești căruia să-i pese dacă se întâmplă ceva rău. Înghiți în sec. Deși nu se va întâmpla nimic foarte rău. Adică, ei plătesc o grămadă de bani, foarte, foarte mulți. Nu vor doar fete de înaltă calitate, vor unele pe care le-au văzut în reviste, unele cu care se pot lăuda că au fost. Nu sunt dispuși să-și strice relațiile cu agențiile de modele. N-au să te rănească sau să te oblige să rămâi acolo mai mult, sau... știi tu, chestii foarte nasoale.

Amber aștepta. Era un lucru la care se pricepea; viața profesională a unui model era alcătuită din episoade de grabă și de așteptare. Mara își dezgropă ochii din șervețel, întâlni privirea lui Amber și începu să plângă din nou.

– Trebuie să-ți faci analizele, spuse ea slab. Știi la ce mă refer? Dacă ei nu vor să folosească prezervative, nu-i poți obliga. Și dacă nu-ți plac scenele de distracție sau să te joci cu alte fete, asta le displace profund. Nu poți să începi să refuzi unele lucruri – trebuie doar să faci tot ce vor ei. Și trebuie să nu te superi când devii invizibilă pentru ei imediat ce au terminat.

Amber se holbă la Mara cuprinsă de groază, începând să priceapă ceea ce îi spunea.

– E mai rău decât m-am așteptat, spuse Mara pe un ton plângăcios, dar se plătește atât de bine! Îmi promit de fiecare dată că n-am să mai merg, dar apoi mă gândesc la cât voi câștiga și îmi spun că nu-i decât o săptămână... Luă un alt șervețel cu unghiile ca niște cochilii perfecte lăcuite roz-deschis. Este un tip care chiar îmi place mult, de-abia aștept să îl văd, dar întotdeauna mi-e teamă că nu mă va alege pe mine data viitoare și mă voi alege cu vreun tip foarte scârbos – o, Doamne, descriu totul în culori atât de sumbre și nu e chiar atât de rău, de fapt! Adică, în nouăzeci la sută din timp e cel mai fabulos loc din lume...

Amber avea atât de puțină experiență în a avea grijă de o fată înlăcrimată care își împărtășea secretele încât

nu știa ce să facă. Dar își dorea cu fiecare celulă din corpul ei să o ajute pe Mara să se simtă mai bine. Prin urmare făcu singurul lucru care îi trecu prin minte: deschise fermoarul poșetei și scoase două flacoane portocalii de pastile, Xanax și Klonopin. Fără un cuvânt, i le oferi Marei, care își ștergea ochii acum, înghițind lacom aer.

– Vrei să iei ceva? o întrebă Amber.

Mara privi flacoanele din mâna lui Amber și pufni scurt în râs.

– O, Doamne, nu, e ultimul lucru de care am nevoie! spuse ea, ridicându-se în picioare. Antidepresive, la cum mă simt acum? Am să trag câteva liniuțe late și o să-mi refac machiajul! Intră în baie, strigând peste umăr: Ai ceva farduri la tine?

Amber, desigur, avea. Poșeta ei era burdușită atent cu un întreg arsenal de produse de machiaj în dimensiuni potrivite pentru călătorie. O urmă pe Mara în toaletă și o ajută să-și machieze din nou fața impecabil, adăugând la final un strat fin de pudră Guerlain, Les Meteorites, în nuanțe pastel cu parfum de violete, ce îi conferi o strălucire delicată, sănătoasă, pielii ca de piersică palidă a Marei. Apoi Mara deschise un portcard de argint, scoase un pachețel de cocaină și își tăie o doză energizantă pe polița de sticlă de sub oglindă.

– Modele, cocaină și toalete, spuse ea pe un ton sec, dându-și capul pe spate și inhalând adânc, pentru a se asigura că toată cocaina era aspirată în cavitățile nazale. Își aruncă o privire rapidă în oglindă, lingându-și degetul și trecându-l în jurul nărilor pentru a îndepărta orice urmă albă cât de ușoară. E cea mai tare combinație.

Amber aprobă din cap: de câte ori văzuse această scenă desfășurându-se în fața ei? Scoase o pastilă de Klonopin și o înghiți cu o gură de apă.

Văzând acest lucru, Mara zâmbi strâmb.

– Mie îmi place să plutesc, ție să te scufunzi. Nu am putea fi niciodată prietene la cataramă în materie de droguri, nu-i așa?

– Îţi mulţumesc că mi-ai spus despre Dubai, spuse Amber cu seriozitate.

– Ascultă, am fost puţin isterică. Îmi pare rău, zise Mara strâmbându-se. Şampania îmi induce întotdeauna o stare puţin cam sumbră. Uită ce ţi-am spus mai devreme. Ar trebui să vii, neapărat. Banii chiar sunt fantastic de mulţi. Şi am putea avea grijă una de cealaltă. Îşi aranjă buclele blonde în jurul feţei, aplecându-şi capul pentru a-i ieşi perfect coafura. Bun! E timpul să ne întoarcem la petrecere! Am neapărat nevoie de încă o băutură. Sau trei.

– Vino acasă cu mine, spuse Amber pe negândite când se întoarseră în dormitor, în mod atât de neaşteptat încât se surprinse şi pe ea însăşi.

– Poftim? Ochii Marei se măriră de şoc. Amber? Nu credeam că ai astfel de înclinaţii...

– Nu, spuse Amber. Vreau să zic – nu te întoarce la petrecere. Hai acasă la mine în schimb. Acolo e mama mea, am putea să ne uităm pur şi simplu la televizor, să petrecem o seară liniştită... Avem votcă şi vin acasă, dacă vrei...

Mara inspiră adânc, se aplecă în faţă şi o îmbrăţişă pe Amber la fel de strâns cum o îmbrăţişase şi Amber înainte.

– Eşti o fată foarte bună, spuse ea, vorbind în părul lui Amber. Apreciez oferta, în regulă? Să nu crezi că nu. Dar undeva acolo – arătă spre fereastra dormitorului, prin care se vedea petrecerea de pe terasă, acum scăldată în lumina aurie caldă a apusului de soare, cu râsetele şi sunetul paharelor ciocnite răzbătând prin fereastra deschisă – s-ar putea să se afle viitorul meu soţ! Sau cel puţin bărbatul care mă va salva de toate astea! Mă înţelegeam de minune cu tipul ăla de la SunSeeker – acum e în proces de divorţ cu o rusoaică – adică, cine ştie, poate e pregătit de o nouă relaţie?

Depuse un sărut rapid pe obrazul lui Amber, suficient de lejer cât să nu strice machiajul nici uneia, dar, oricum, plin de afecţiune.

– Eşti o fată foarte bună, spuse din nou. Mi-ar fi plăcut să te fi cunoscut acum câţiva ani. O să ne distrăm de minune în Dubai împreună, bine?

Apoi, într-un vârtej de parfum Valentino Rock'n Rose şi şifon cu imprimeu leopard, Mara deschise uşa dormitorului şi se aruncă în vâltoarea petrecerii fără a privi în urmă.

Skye

– Păpuşă! croncăni Maria două ore mai târziu, măsurând-o pe Skye din cap până în picioare când intră în budoarul clubului Midnight Lounge. Ce naiba? Te-ai mutat brusc pe Park Avenue?

– Nu-ţi face griji, spuse Skye strâmbându-se şi scotând din poşetă costumul albastru-deschis cu pantaloneşi foarte scurţi, fluturându-l spre Maria. Am chiar aici ţinuta mea sumară.

– Ei bine, ce uşurare! chicoti Maria, sorbind din cafea. Credeam că te pregăteşti să mergi la lucru în vreo galerie de artă elegantă!

– Da, să câştige câteva sute de dolari pe zi, dacă are noroc, spuse Jada, netezindu-şi şuviţele rebele cu cremă de păr profesională.

Dar Skye de-abia dacă le auzi. Privirea îi era fixată pe bucăţelele minuscule de material din mâna ei, supraelastic lucios cu paiete ce părea şi mai ieftin şi de prost gust decât înainte prin contrast cu pantalonii şi bluza elegante şi scumpe pe care le purta.

„Ciudat. Nu vreau să mă îmbrac cu astea", îşi spuse surprinsă. Privirile admiratoare ale bărbaţilor din Bryant Park Cellar Bar, cele ale tipilor de pe stradă când oprise un taxi care s-o ducă în cealaltă parte a oraşului, la clubul Lounge, avuseseră probabil un efect mult mai puternic asupra ei decât îşi dăduse seama. Îşi petrecuse prima parte a serii arătând ca o tânără de carieră din Manhattan, rafinată şi aranjată, genul de femeie pe care ai vrea s-o ai la braţul tău. Acum era pe punctul

de a se dezbrăca aproape complet şi a se transforma în genul de femeie pe care ai plăti-o să ţi se aşeze în poală. Ideea i se părea din ce în ce mai puţin tentantă.

– Ce s-a întâmplat cu tipul ăla, jurnalistul? întrebă Jada, întorcând spatele oglinzii, având acum coditele împletite perfect definite.

– Nu pot să-ţi spun, spuse Skye distrată, continuând să privească bucăţile de supraelastic albastru-deschis ce-i încăpeau într-o mână.

– O, Doamne – chiar atât de aiurea a fost?

Jada ridică din sprâncene până îi ajunseră aproape la marginea de sus a frunţii. Era greu să-ţi imaginezi o propunere care ar fi putut şoca o dansatoare exotică atât de tare încât să nici nu poată vorbi despre ea.

Skye râse sec.

– Într-un fel. Dar vreau să zic că efectiv nu am voie să vorbesc despre asta. M-au plătit să semnez un contract de confidenţialitate.

– Cred că glumeşti, şopti Jada, vrăjită acum.

Skye clătină din cap. Simţea o detaşare ciudată: corpul ei se afla acolo, în acel budoar părăginit, mirosind a sudoare şi a fum, dar mintea încă îi zăbovea asupra evenimentelor petrecute cu două ore în urmă în Cellar Bar, amintindu-şi cum făcuse ochi mari când exclamase:

– O mie de dolari doar ca să vă *ascult*?

– Şi ca să semnezi asta.

Kevin Sanders scosese un document din diplomatul său şi îl împinsese peste masă, unde se alăturase pliculuiu alb discret ce conţinea o mie de dolari în bancnote de douăzeci, pe care Lew tocmai îl aşezase în faţa lui Skye. Experienţa lui Lew James ca jurnalist la *National Investigator* nu era în van; ştia că nu exista cale mai bună de a obţine atenţia unei persoane decât prin a-i arăta banii în avans.

– Nu te grăbi, scumpo, spuse Lew amabil. Citeşte de la cap la coadă. Nu scrie decât că nu ai voie să discuţi cu nimeni despre ceea ce îţi vom propune, în regulă?

Nu-i tocmai literă de lege, dar tipilor de la juridic le plac la nebunie rahaturile astea.

Kevin tresări.

– Hei, e o tipă deşteaptă, şi e bine s-o avem de partea noastră, Kev, spuse Lew, în vreme ce Skye citi pe sărite documentul, aprobă din cap şi se întinse după stiloul pe care i-l pregătise Kevin. Semnă în partea de jos. Apoi luă pliculuiu, îşi deschise poşeta de mână D&G şi îndesă banii ferm înăuntru, închizând-o. Indiferent ce aveau să-i sugereze în continuare, a naibii să fie dacă renunţa la acea mie.

Lew pufni într-un râs aprobator, iar Kevin spuse:

– Skye, s-a întâmplat vreodată să-l vezi pe Joe Jeffreys în clubul tău?

Ea clătină din cap.

– Mi-ar fi plăcut mie.

– Asta e bine, remarcă Kevin, privindu-l pe Lew. Ar fi o prospătură.

– Poftim? spuse Skye pe un ton aspru.

– Scuze, n-am vrut să te jignesc, spuse Kevin aranjându-şi ochelarii cu rame subţiri şi aplecându-se în faţă. Citeşti revista *Investigator*? Ai citit că lui Joe îi plac clubulile de striptease, şi încă foarte tare? Le priveşte pe tipe dansând, aruncă mormane de bani, bea şi se distrează sălbatic. Şi ştii ce fel de fete alege întotdeauna pentru a se apropia de ele? Blonde drăguţe ca tine. Genul sută la sută american, dacă mai există aşa ceva.

– Nu, bombăni Lew. Nu mai există.

– Toată lumea are un gen care-i place, spuse Skye, sorbind din băutură şi aşteptând să vadă încotro se îndrepta acea conversaţie.

Numele lui Joe Jeffreys îi atrăsese atenţia pe deplin. Pe lângă faptul că era o vedetă de film cu succes uriaş – printre cei mai buni, fără îndoială – era şi superatrăgător. Skye avea gusturi clare în materie de bărbaţi. Se putea lipsi de băieţaşii slabi din Williamsburg, mereu în pas cu moda, sau de intelectualii scunzi cu ochelari. Ei îi plăceau bărbaţii musculoşi şi bine făcuţi, cu maxilar pătrat şi trăsături frumoase. Cei care reprezentau

tipul sută la sută american, precum Joe Jeffreys – sau biciclistul. Își mușcă buza, mustrându-se singură, când își aminti ce făcuse cu o noapte în urmă.

– Joe Jeffreys e logodit cu Jennifer Downs, un alt lucru pe care probabil îl știai deja, continuă Kevin. Sunt cuplul preferat al Americii. Au un film mare ce se va lansa în curând, se pregătește o masivă manevră de publicitate. Singura problemă e că...

– ... nu reușește să și-o țină în pantaloni, încheie Lew. Avem fotografii cu el într-un club de striptease, făcându-și de cap cu o tânără care seamănă leit cu tine.

– Și vreți să mă prefac că eu sunt fata din fotografii? întrebă Skye nedumerită. Fiindcă ea refuză să vorbească sau ceva de genul ăsta?

– Nu, nu, spuse Kevin, clătinând din cap. Treaba aia e rezolvată. Fata ne-a spus povestea și totul s-a terminat cu bine. Nu, ne interesează următorul material. Echipa lui Joe îl forțează să se retragă la o clinică de reabilitare din Cascabel, California, pentru a-și trata dependența de sex. E singurul mod în care îl pot scoate basma curată. Va sta acolo câteva săptămâni, ei îl vor declara vindecat și va fi nevoit să jure că nu mai calcă pragul cluburilor de striptease de-acum înainte.

– Dar imaginează-ți cum ar fi, continuă Lew, sprijinindu-și coatele pe masă pentru a-și apropia și mai mult fața de cea a lui Skye, dacă, în timp ce Joe se află la reabilitare pentru dependența de sex, întâlnește o tipă care e exact genul lui și se apucă de făcut prostii cu ea? Și apar fotografii? Sau chiar o filmare? Cât de tare ar fi așa ceva? Am câștiga toți o avere!

Skye tocmai sorbise din nou, ca o adevărată doamnă, din băutura ei, când înțelesul cuvintelor lui Lew o făcu să se înece, șocată. Reușind să așeze paharul pe masă, deși cu mare greu, spuse:

– Vreți să merg la reabilitare?

– Sigur! Vom plăti noi pentru tot, desigur, răspuse Lew radiind. Poți să alegi ce dependență să-ți declari – droguri, băutură, sex – ce vrei tu. O să-ți aranjăm o cameră video de spionaj în poșetă; Kevin a găsit deja

un paznic de acolo care o va strecura înăuntru. Apoi te ocupi de Joe. Te culci cu el, înregistrezi totul, noi îți dăm o primă mare și frumoasă și toată lumea e fericită.

– Să mă ocup de el? Să mă culc cu el? Skye își împinse furioasă scaunul de la masă. Nu sunt prostituată! zise ea, ridicând tonul. Cum îndrăzniți? Doar fiindcă lucrez într-un club de striptease – nici măcar nu mă dezbrac complet!

Apoi își aminti cum, cu doar o noapte în urmă, își dăduse jos chilotul tanga fiindcă ciudatul acela de pe Wall Street îi oferise o mie de dolari în plus, și simți un val fierbinte de furie urcându-i în obraji când sări în picioare. Ieși din bar cu pași mari, ținând capul sus, cu o ținută atât de potrivită unei tinere respectabile care tocmai fusese profund jignită cu o propunere indecentă încât oamenii întoarseră capetele, șocați, holbându-se în urma ei la cei doi bărbați de la masa ei care, în mod clar, îi sugeraseră ceva absolut josnic.

Acum, coborându-și privirea spre costumul ce-i încăpea în mână, Skye se simți drept cea mai mare ipocrită din lume. Pe cine încerca să păcălească? Se dezbrăca pentru bani tot timpul. Prestase dansuri goală-pușcă în salonul privat, bineînțeles că o făcuse. Nu-i lipsise prea mult, ocazional, să devină prostituată. Sau cel puțin se apropiase atât de mult de acel statut încât granița ar fi fost aproape invizibilă cu ochiul liber.

– Fetițo, tocmai ai călătorit prin spațiu, spuse Jada râzând. Conversația aia trebuie să fi fost al naibii de interesantă.

– Ar fi bine să te schimbi, Skye, o avertiză Maria. Începe schimbul tău și știi cât de strict e Paulie în privința respectării orarului. Poftim. Îi turnă lui Skye o cană de cafea și adăugă puțin Kahlúa. Asta o să te-ajute să-i dai bătaie.

Încet, cu gesturi automate, Skye aruncă bluza și pantalonii scurți minusculi pe banca din fața dulapului ei, își descheie colierul Tiffany și dădu să-și tragă puloverul peste cap. Stătea acolo în sutienul ei negru menit să-i reducă sânii și în pantalonii țigaretă când auzi

un sunet ce-i produse o senzație de greață până în adâncul sufletului.

Gheare de câine, țăcănind pe podeaua de beton vopsit. Țăcănind greoi, fiindcă trupul de deasupra lor era atât de obez încât ghearele erau nevoite să suporte mult prea multă presiune. Și sunetul unei respirații dureroase, gâfâite, șuierate. Skye închise ochii pentru o clipă, sperând că după ce îi deschidea nu avea să vadă ceea ce se aștepta să vadă.

Dar imaginea din fața ei era exact cea la care se așteptase să fie. Un mops mic, bej-închis ca o nuanță murdară de crem, și atât de gras încât colacii de carne erau îndesați unul în celălalt ca niște gogoși puse pe o parte. Skye aproape că nu-i putea vedea labele, ascunse sub masa de carne de deasupra lor.

– Lev o adoră pe mătușa Maria, gânguri o voce aspră, familiară. Lev de-abia aștepta să o vadă pe mătușa Maria, nu-i așa, Levski?

– Oksana..., dădu să spună Maria, când Lev se opri în fața fotoliului ei și se așeză în fund, cu botul deschis și limba atârnându-i, scâncind să fie mângâiat. Ezitând, Maria se aplecă și îl mângâie scurt pe cap de câteva ori. N-ar trebui să fie aici, știi asta, Oksana. Lui Paulie nu-i place să-l aduci aici, spuse ea.

– O, Lev poate dormi sub fotoliul mătușii Maria, nu-i așa? insistă Oksana. Lev adoră să stea sub fotoliul mătușii Maria!

– Oksana, trebuie să scoți câinele ăla jegos de-aici, spuse Jada ferm. Animalul ăla i-a provocat lui Sugar un nenorocit de atac de astm ultima dată când l-ai adus.

– Lev e băiețel, nu animal! E micul meu leu! Nu-l insulta! replică Oksana.

– Băiețel, fetiță, animal – nu mă interesează dacă javra e un nenorocit de hermafrodit! Nu are ce căuta aici, clar? izbucni Jada.

– Nu vorbi așa cu mine!

Oksana stătea să explodeze de furie. Ca de obicei, își aplicase prea mult fond de ten, iar fața ei arăta ca o mască portocalie. Vesta ei de blană, ce îi adăuga volum

siluetei subțiri, avea aceeași culoare ca și părul ei decolorat într-un blond albicios și blugii albi strâmți băgați în cizme de cowboy. În urechi îi străluceau cercei rotunzi uriași cu aplicații scânteietoare. Oksana considera că trebuia să te îmbraci bine și să te aranjezi indiferent de ocazie; probabil se machia în întregime și înainte de a merge la toaletă în miez de noapte. Îndreptă un deget spre Jada, cu unghia falsă înspăimântător de ascuțită strălucind de strasuri.

– Hei, spuse Skye, simțind că era cazul să intervină. Jada are dreptate. Nu poți îmbolnăvi o altă fată...

– Sugar nu lucrează la noapte, am verificat, o întrerupse Oksana. Așa că Lev poate sta aici! Se simte singur acasă, adăugă, când Lev se prăbuși pe podea cu un geamăt sonor și începu să scoată sunete sforăitoare.

– Nu are voie să stea aici deloc – e din cauza blănii și a mătreței care rămâne după el, spuse Skye oftând. Știi asta, Oksana.

– Tu să taci dracului! șuieră Oksana. Amândouă! Curve pentru cocaină, amândouă! Știu că amândouă v-o trageți cu bodyguardul ăla pentru droguri! De ce mi-ar păsa de ce spuneți voi?

– O, scârbă mică...

Jada străbătu camera cu pași mari, spre Oksana – peste un metru optzeci de furie. Skye fu nevoită să-i recunoască acest merit Oksanei; în pofida faptului că era mult mai scundă decât Jada, rusoaica nu se mișcă din loc. În schimb, își înfipse mâinile în șolduri și o înfruntă pe Jada.

– Dacă mă lovești, ești dat afară! spuse ea triumfător. Dacă pui un deget pe mine, ești dat afară! Dă-i bătaie!

– Jada, las-o în pace, interveni Skye, văzând-o pe Jada strângându-și mâinile în pumni. Adică nu poți să te enervezi pe cineva care nici măcar nu poate vorbi corect nenorocita de limbă.

După cum se și așteptase Skye, această intervenție o făcu pe Oksana să întoarcă brusc capul spre ea. Ea era foarte sensibilă când venea vorba de fluența ei în limba

engleză şi de accentul ei rusesc pronunţat; era punctul ei slab.

– Să te fut, târfă americană proastă! ţipă ea. Nu vorbi urât cu mine! Nu-ţi stă capul decât la droguri şi sex! Privind în jurul ei înnebunită, puse mâna pe cana de cafea plină ochi pe care Maria o turnase pentru Skye şi aruncă lichidul din ea direct spre Skye.

Maria ţipă. Graţie reflexelor bune, Skye reuşise să sară parţial într-o parte, evitând să încaseze o cană de cafea fierbinte în faţă, dar o cantitate suficientă îi ateriză pe trunchiul gol şi pe picioarele acoperite de pantaloni cât s-o facă să înjure şi să se ştergă frenetic cu ambele mâini. Jada luă o sticlă de apă, o desfăcu şi o turnă peste Skye, rece după fierbinte, făcând-o pe Skye să ţipe.

– Încercam să-ţi răcoresc pielea, explică Jada, ca să nu rămâi cu arsuri.

– Ce-i cu tine, eşti nebună? ţipă Skye la Oksana.

Pantalonii îi erau uzi leoarcă, botinele – minunatele botine noi din velur pe care abia dacă apucase să le poarte – erau distruse. Lev, care fusese ocupat să adulmece poşeta cea mare a Mariei, reacţionă brusc la furia stăpânei sale şi izbucni într-o serie de chelălăituri stridente, nervoase. Cafeaua începu să se scurgă de pe perete, iar paharul de polistiren se rostogoli pe podeaua înegală, cu Lev alergând isteric după el.

– Mă duc la Paulie! spuse Jada furioasă. Ai să zbori pentru asta!

– Nu! Vocea ascuţită a Oksanei se ridică peste cea a Jadei. Eu merg la Paulie! Îi spun că v-o trageţi cu bodyguardul pentru droguri şi vă dă afară!

Oksana se răsuci pe tocuri şi împinse uşa budoarului cu atâta forţă încât aceasta se trânti de peretele opus, cu tocurile cui ţăcănindu-i furios pe beton în vreme ce se îndepărtă furtunos.

– Doar pentru asta, îi spuse Skye furioasă Mariei, n-am s-o împiedic pe javra aia mică a ei să se îmbete şi să se ameţească de la cafea.

Arătă din cap spre Lev, care era ocupat să lipăie dintr-o baltă de cafea dreasă cu Kahlúa. Maria flutură din mână.

– Lasă-l să bea, scumpo. O să se agite o vreme, apoi o să adoarmă. Crede-mă, e mult mai puţin deranjant când doarme decât când e treaz. Şi dacă tot a venit, va rămâne peste noapte. În nici un caz nu-l va duce acasă.

– Putea să te rănească serios! exclamă Jada spre Skye. Ai fi putut să te alegi cu arsuri pe faţă! Să merg după ea? Să-i spun lui Paulie?

Ambele fete se întoarseră spre Maria, care avea zeci de ani experienţă cu certurile şi rivalităţile dintre striptreuze, aşteptând un sfat. Aceasta strânse din buze şi expiră zgomotos:

– Nu, scumpo, las-o. Paulie o s-o lase să dea din gură până se satură, dar nu va face nimic. Voi trei sunteţi cele mai bune fete ale lui. Nu vrea să vă piardă pe nici una. Lucraţi-i bine pe clienţii clubului la noapte şi n-o să vă spună nimic. Numai să ţineţi ascunsă povestea cu DeVaughan, în regulă?

– Doamne, cât o urăsc pe curva aia nenorocită! spuse Jada furioasă.

Maria ridică din umeri.

– Oksana e bună, ştii? Îi face pe tipi. Ştii cum e, Skye. Şi tu eşti bună. Ţi se permit mai multe chestii dacă îi faci bine pe tipi, nu? Îşi adăugă încă o porţie de Kahlúa în cafea. Rusoaicele astea, trebuie să le respecţi. Cunosc bine bărbaţii. Au o casă de marcat în loc de inimă, dar se pricep la bărbaţi. Paulie n-o s-o dea afară. Decât dacă taie pe careva.

Ceea ce spunea Maria era perfect adevărat. Skye ştia acest lucru. Nimeni de la club nu se îngrijea să-ţi fie bine; nimănui nu-i păsa de nimic în afară de câştig. Ştiuse acest lucru când se lansase. Cu toate acestea, simţi un ghem rece şi tare de furie şi resentimente formându-se în sufletul ei aşa cum stătea acolo, cu lichidul picurându-i de pe tivul pantalonilor şi intrând în botinele altădată frumoase pentru care plătise sute de dolari cu nici două săptămâni înainte, cu trupul încă afectat

de şocul realizării că fusese pe punctul de a se alege cu arsuri grave.

– Mi-a ajuns, se auzi spunând.

– Poftim?

Maria o privi.

– Mi-a ajuns, repetă Skye mai tare.

Se simţise atât de insultată când tipii de la *National Investigator* se gândiseră s-o plătească pentru a-l seduce pe Joe Jeffreys. Ei bine, fusese o idioată. Ce altceva făcea în timpul programului de lucru dacă nu să seducă bărbaţi care nu erau nici pe jumătate la fel de sexy ca unul dintre cei mai celebri actori de cinema? Oare nu fusese zgâriată, cu o noapte în urmă, de un idiot care îşi băgase degetul în ea şi o rănise intenţionat? Oare nu făcuse ceva ce nici nu-şi mai amintea cu un băiat trimis să le livreze cocaină cu doar o noapte în urmă?

Ceea ce înţelese Skye cât se poate de clar în acel moment era că nu avea de gând să rămână la Midnight Lounge şi să lucreze cu Oksana în fiecare seară, s-o audă pe curva aia numind-o târfă pentru cocaină, şi să simtă, în adâncul sufletului, că vorbele ei nu erau chiar atât de departe de adevăr.

Lew îi lăsase deja două mesaje pe celular în răstimpul în care Skye traversase oraşul în taxi. Îi cerea să se gândească mai bine. Îi promisese o grămadă de bani – o parte în avans, dar mult mai mulţi la sfârşit, dacă reuşea să-l prindă pe Joe Jeffreys cu pantalonii în vine şi să înregistreze momentul. Plus, desigur, avea să-i deconteze toate cheltuielile de deplasare şi taxele uriaşe ale centrului de reabilitare.

„Nu am fost niciodată în California", îşi spuse. „Lew susţine că la Cascabel au o piscină grozavă şi mâncare mai bună decât la un hotel de cinci stele. Va fi ca o vacanţă într-o staţiune, zice el. Alături de unul dintre cei mai sexy actori de cinema de pe planetă."

Îşi luă puloverul şi îl îmbrăcă. Picioarele îi lipăiră în botinele de velur ude când se aplecă să-şi ia poşeta, dar acum nu o mai interesa că erau distruse. Cine avea nevoie de botine în California?

– Demisionez, anunţă ea, şi o văzu pe Maria rămând cu gura căscată, iar pe Jada făcând ochii mari. Şi puteţi să-i spuneţi lui Paulie că e vina curvei de Oksana, bine? Poate aşa o s-o dea naibii afară!

Petal

Petal fusese nevoită să se retragă de la trei şcoli, la solicitarea conducerii. Nu fusese efectiv exmatriculată, fiindcă tatăl ei era prea faimos ca vreo şcoală să-şi permită aşa ceva; dar i se ceruse să plece, în cursul unor discuţii cu diverse directoare, însoţite de diverse asistente. Urâse întotdeauna şcoala şi tot ceea ce ţinea de ea, dar cel mai mult se răzvrătise împotriva înregimentării. Trebuia să faci întotdeauna ceea ce-ţi spuneau alţii să faci, nu ceea ce voiai tu. Oră acum; prânz acum; adunarea acum, fiecare nouă porţie de iad anunţată de o serie de clopoţei răsunători, incredibil de enervanţi. Din nou şi din nou, clopoţeii ce sunau la nesfârşit, sunau neobosiţi până când o obligau să facă exact ceea ce voiau ei să facă, ca şi cum cineva ar fi stat deasupra ei, sunând dintr-un clopot uriaş, cu limba zăngănindu-i pe metal din ce în ce mai tare şi mai tare...

Nu era un ceas deşteptător. Petal nici măcar nu avea aşa ceva. Era telefonul ei, îşi dădu seama treptat, croindu-şi drum zgomotos prin visele ei, forţând-o să se trezească. Nasol. Gura îi era uscată şi aspră ca o scândură, iar pleoapele îi erau lipite cu ceva gros şi cleios. Se întinse, agitându-şi mâna prin aer, încercând să ajungă la telefon să-l închidă, străduindu-se să nu deschidă ochii căci ştia din experienţele anterioare amare că orice strop de lumină în plus n-ar fi făcut decât să-i înrăutăţească durerea de cap.

Tonurile de apel ale telefonului urmau un oarecare ritm: suna de cinci ori, se oprea, suna de cinci ori, se oprea. Cineva încerca să o sune şi închidea telefonul de fiecare dată când era redirecţionat spre mesageria vocală, apoi apăsa butonul de reapelare.

Mâna lui Petal se învârtea în cercuri largi, dar nu găsea nimic. Nici telefonul, nici nimic altceva. Fața îi era cufundată în ceva moale și pufos care, începu treptat să-și dea seama, era covorul de lână de lângă patul ei. Cu mare greutate, înjurând, se ridică pe coate și genunchi, descoperind că era complet îmbrăcată. Înălță capul și mijì ochii spre noptieră, dar nu-și văzu telefonul. Și cu siguranță l-ar fi văzut, căci era decorat la comandă cu sute de pietre Swarovski, scopul fiind tocmai de a-l face atât de strălucitor încât să poată fi văzut de oriunde.

- Ce dracu' e zgomotul ăla nenorocit? bombăni Dan cu vocea înăbușită.

Rotindu-și capul și înghițind în sec de la durerea provocată de mișcare, Petal îl văzu pe Dan, îmbrăcat în boxerii și tricoul din seara precedentă, lăfăit pe patul ei, cu plapuma împinsă la picioare, dar absolut toate cele patru perne ale ei strânse grămadă peste capul lui.

- Fă-l să înceteze, gemu el slab, în vreme ce Petal se căță cu greu în pat pentru a se întinde lângă el, părând urmărită de sunetul telefonului. Se lovi cu un șold de rama patului și țipă de durere, căci osul ei proeminent se ciocnise atât de puternic de lemn încât simțea că o zgâria prin piele.

Nu, stai așa. Cum ar fi putut s-o zgârie? Își coborî o mână în locul respectiv și șuieră triumfătoare când simți telefonul, îndesat în buzunarul de la blugi, iar cristalele de pe carcasă i se înfipseră în degete când îl scoase și închise sunetul telefonului.

- Daaa, murmură ea când reuși s-o facă.

- Cine dracu' sună așa insistent atât de devreme? gemu Dan, întinzând un braț pentru a o trage pe Petal lângă el, cu tricoul mirosindu-i puternic a sudoare și a fum. Ai recuperatori de datorii pe urmele tale, sau ce?

- O, spuse Petal pe o voce subțire când se uită pe ecranul telefonului pentru a vedea cine o sunase.

- Hai în pat, drăguță, bombăni el, întinzându-se după plapumă.

- Nu pot, spuse Petal, pe o voce la fel de subțire. E tatăl meu.

- Tatăl tău?

Dan se ridică brusc în capul oaselor, sărind ca ars, cu pernele zburând în toate direcțiile.

- Da, spuse Petal, continuând să se holbeze la telefon, care suna din nou, dar silențios acum. Iar el nu mă sună niciodată. Dar acum sună. La nouă și jumătate dimineața. Asta nu-i bine.

Dan deschise gura să vorbească, văzu expresia de pe chipul ei și tăcu din nou. Se priviră ca doi copii speriați surprinși în timp ce făceau ceva cu adevărat rău.

- Ar fi bine să răspunzi, scumpo, spuse el într-un final, arătând din cap spre telefon, înghițind speriat în sec la simplul gând la Gold. Sună de-o veșnicie. Va fi doar mai rău, cu cât aștepți mai mult.

Petal apăsă în tăcere butonul de preluare a apelului, comutând telefonul pe difuzor ca Dan să audă și el; cel puțin nu trebuia să înfrunte această convorbire singură.

- Alo? spuse slab.

- Petal! În sfârșit! răspunse răstit o femeie: Jinhee, prietena lui Gold. Tatăl tău vrea să discute cu tine.

Mâna lui Dan se înfășură peste cea a lui Petal, strângând-o puternic, și făcu ochii mari când auzi una dintre cele mai faimoase voci din lume, tenorul grav, tărăgănat, al lui Gold. Numeroși jurnaliști încercaseră să o descrie; Petal știa că descrierile preferate de tatăl ei erau ca mierea caldă peste pietrele de râu *(Rolling Stone)* și amestec de zahăr brun și Jack Daniel's *(New York Times)*. Vocea lui Gold putea seduce și fermeca, putea frânge și vindeca inimi, putea fredona un cântec de leagăn, putea să te facă să-ți dea lacrimile sau să-ți facă pielea ca de găină; piesa lui, *Now Is the Time*, răsunase la mai multe nunți în ultimii zece ani decât orice altă piesă.

- Petal, rosti tatăl ei încet, și fiecare mușchi din corpul fiicei sale se crispă. Am văzut ziarele de dimineață. Vino încoace în momentul ăsta.

Convorbirea se încheie.

- La dracu', șopti Dan. Nu mi-am închipuit că poate fi atât de înspăimântător.

Dar Petal sări imediat din pat și alergă spre baie să caute pastilele Solpadeine.

Gold îi cumpărase lui Petal apartamentul din Camden Town nu doar fiindcă se afla într-o zonă la modă, perfectă pentru o tânără modernă și mondenă, ceea ce îl făcea o bună investiție: șiretenia lui Gold în materie de finanțe fusese unul dintre motivele pentru care devenise un megastar. Nu, argumentul hotărâtor când alesese locația lui Petal era faptul că avea același cod poștal ca propria locuință.

Gold nu fusese nici pe departe – nici după cele mai generoase standarde – un părinte foarte implicat. După ce Linda, mama lui Petal, plecase în L.A. pentru a încerca să devină actriță, Petal fusese crescută de o serie de guvernante în apartamentul de la parterul casei în care Gold locuia cu o serie de prietene; nu-și văzuse tatăl decât cu programare când era mai mică. De pe la paisprezece ani începuse să se strecoare în casă de fiecare dată când se organiza vreo petrecere, adică aproape tot timpul; experiențele trăite cu astfel de ocazii reprezentaseră o educație mult mai cuprinzătoare decât primise la oricare dintre școlile pretențioase care îi ceruseră, una după alta, să plece.

Dar, în pofida faptului că nu se ocupase de fiica sa în anii în care i se formase personalitatea, Gold încă ținea să o poată chema rapid la ordin dacă avea nevoie. Fu suficient să o sune o dată, să smucească de sfori, iar Petal se grăbi să-și spele părul cu șampon uscat, să îmbrace un tricou curat, să-și aplice deodorant și jumătate de sticlă de Boss Orange, străbătând apoi în fugă murdara și aglomerata Camden Road. Traversă intersecția de la stația de metrou, din care se desprindeau cinci străzi, ajungând de cealaltă parte a ei, unde biciclete și mopede executau în viteză întoarceri neregulamentare și beți îmbătrâniți – prezenți deja acolo la ora zece

dimineața – se sprijineau de balustradele din metal, bând Tennent's Super și înjurând trecătorii.

Trecu de magazinele de încălțăminte și de chioșcurile de telefoane mobile de pe Camden High Street, intră pe Parkway, unde apărură imediat semne clare de trecere într-un cartier mai bogat, ca o cărare ce ducea la zonele din ce în ce mai luxoase, o fântână aurită de bani ce izvorâse din centrul Primrose Hill și se revărsase ajungând până aici, unde puburi ce fuseseră cândva cârciumi locale jegoase cu covoare roșii pătate și tapițerii ponosite se transformaseră acum în restaurante, zugrăvite în negru cărbune, cu parchet din lemn masiv, unde se serveau salate de rucola. Trecu pe lângă localurile ce ofereau delicatese organice și agențiile imobiliare nou-nouțe, și pe lângă magazinul de gresie din marmură cu paleta sa subtilă și elegantă de nuanțe de bej, ciocolatiu, gri și crem.

Ajunse pe Regent's Park Road, cu inima bubuindu-i acum și palmele umede de transpirație. Intră într-o zonă a cartierului NW1 ce era la ani-lumină distanță de mizeria și haosul din Camden: Primrose Hill, unde o casă costa câteva milioane, unde șefii agențiilor de publicitate, vedetele de cinema și maeștrii bucătari celebri se întâlneau întâmplător când își cumpărau cafea cu lapte de pe terasele cafenelelor și unde Gold, cu mulți ani în urmă, nesatisfăcut de propria casă ce dădea spre parc, o cumpărase și pe cea din vecini și le unise pe ambele într-un conac despre care agenții imobiliari vorbeau la fel de plini de respect precum preoții ce pomeneau de Capela Sixtină.

Urcă treptele de la intrare, mărginite cu ghivece în nuanțe de sare și piper în care creșteau arbuști ornamentali de o eleganță extremă. Ușa se deschise larg și o femeie măruntă cu pielea întunecată, purtând o cămașă albă și pantaloni negri, încuviință din cap pentru a arăta că o recunoscuse pe Petal și îi făcu semn grăbită, cu gesturi imperative ale mâinii, să traverseze atriumul scăldat în lumină, pardosit cu malahit roz de Siberia, pentru a ajunge în livingul din celălalt capăt al holului.

„O femeie din Sri Lanka", își spuse Petal trecând pe lângă servitoare. „Îmi amintesc când spunea Jinhee că intenționează să angajeze personal pentru toate casele lor doar din Sri Lanka, pentru că oamenii aceia sunt ieftini, harnici și nu ocupă mult spațiu."

Traversă holul larg, trecu pe lângă tabloul uriaș reprezentând vila lui Gold din Toscana, cu viile și livezile de măslini pierzându-se în depărtare în linii de un verde-deschis perfect, de ambele părți ale gigantice clădiri de piatră. Intră în sufrageria de un alb orbitor: podeaua din dale de piatră albă, canapele și colțare de catifea albă, crini albi în vaze de sticlă de un metru și jumătate înălțime, un paravan japonez cu șase laturi ilustrând un peisaj cu zăpadă atârnat pe peretele ce dădea spre grădina din spate.

Ușile glisante ale livingului erau larg deschise, iar Petal îl văzu pe tatăl ei în grădina din spate. Ca întotdeauna la acea oră din zi, stătea aplecat, cu o greblă mică în mână, îmbrăcat cu un halat scurt din olandă naturală și pantaloni largi, sculptând pietrișul din grădina sa Zen pentru a forma valuri perfecte care să simbolizeze oceanul învolburându-se în jurul pietrelor și mușchiul ce simboliza insule și păduri. După ce o cunoscuse pe Jinhee și hotărâse să renunțe la viața de petreceri sălbatice, Gold studiase alături de călugării unui templu din Kyoto timp de mai bine de o lună pentru a deprinde arta Karesansui – greblatul nisipului și al pietrișului pentru a forma creste uniforme și echilibrate.

Desigur, Gold îi ceruse să vină imediat, iar ea fusese nevoită să gonească până la el. Și, desigur, Petal fu nevoită să mai aștepte douăzeci de minute până când acesta puse jos grebla, luă foarfeca și făcu o serie de ajustări aproape invizibile la arborii bonsai, apoi se întoarse să studieze restul grădinii – piscina acoperită înconjurată de trandafiri cățărători (albi, desigur, pe spaliere negre), cu elementele arhitecturale acvatice din granit întunecat asortându-se armonios cu zidurile acoperite de iederă – înainte de a se reîntoarce în casă.

Unul dintre numeroasele motive pentru care Jinhee supraviețuise atât de mult ca prietenă oficială a lui Gold era capacitatea ei de a-i ghici dinainte dorințele. Apropie în clipa în care Gold trecu pragul livingului, Jinhee apăru de pe hol. Scundă, cu șolduri pătrățoase și piept plat, purtând pantaloni negri de crep și un tricou negru cu mâneci lungi, Jinhee avea în mâini o tavă neagră lăcuită încărcată cu un ceainic de piatră și trei cești fără toartă. Traversă încăperea, fără a scoate nici un sunet cu papucii ei moi de velur negru și așeză tava pe o masă formată dintr-un cub solid de sticlă, făcându-i semn lui Petal să se așeze pe un alt cub – de velur alb – în vreme ce ea și Gold se așezară pe canapeaua din fața ei.

„Tipic pentru ea", își spuse Petal acru, supunându-se. „Detest chestiile astea în stil de pernă turcească. Acum o să mă foiesc tot timpul, iar Gold se va enerva. Jinhee reușește întotdeauna să mă pună într-o lumină proastă."

Petal nu se înțelesese niciodată prea bine cu nici una dintre prietenele anterioare ale lui Gold. Dar acestea fuseseră ca mama ei, Linda: femei atrăgătoare și agreabile, cu mai mult material în sâni decât în cap. Jinhee era complet opusul lor, deșteaptă și manipulatoare, iar Petal avea impresia că îi făcea plăcere să își demonstreze superioritatea strategică față de ea și s-o facă să pară proastă.

– Așadar, Petal, spuse Gold calm. Avem de discutat despre câteva lucruri.

Întinse mâna stângă spre stativul de reviste din crom de lângă canapea și scoase un teanc de ziare, pe care le împrăștie în evantai pe măsuța de cafea din sticlă. Fu un gest cursiv, teatral și deloc necesar, făcut cu acel spirit al spectacolului ce făcuse din Gold vedeta din prezent. Dar ceea ce era incredibil de eficient când pregăteai un turneu mondial de șase luni era teribil de enervant când gestul îi aparținea propriului tată.

Petal întâlni privirea lui Gold pentru prima dată în dimineața aceea. Fu ca un șoc electric, chiar și pentru ea. Charisma lui Gold era o spadă fin prelucrată, o armă pe care, după aproape cincizeci de ani, știa exact cum

s-o mânuiască. Chipul lui, deși nu arătos, era remarcabil, cu ochii de un albastru intens profilându-se luminoși și limpezi pe fondul pielii sale ușor bronzate. Cei câțiva zeci de ani petrecuți pe scenă, mai întâi ca solist principal al trupei sale, mai apoi ca artist solo, îi conferiseră abilitatea de a atrage toată atenția asupra sa, iar ședințele zilnice de yoga îi întăriseră încrederea fizică.

Susținu privirea lui Petal timp de câteva secunde, suficient cât să preia controlul. Apoi arătă din cap în jos, determinând-o să-și îndrepte privirea spre copertele ziarelor de scandal.

Un oftat ușor scăpă de pe buzele lui Petal. Se așteptase să fie doar problemele obișnuite: faptul că se îmbătase cu o noapte în urmă, rostogolindu-se dintr-un taxi negru cu Dan, cu fusta ridicată până la chiloți – nu. Coborî privirea pentru o fracțiune de secundă. „Încă port blugii cu care m-am îmbrăcat aseară."

Iar fotografiile din fața ei nu fuseseră făcute cu o noapte înainte, ci cu aproximativ zece zile mai devreme. Petal le recunoscu imediat: pereții negri, sticla de Absolut Pear pe chiuveta ciobită, J.C. reflectat în oglindă, râzând, în vreme ce Petal, în prim-plan, stătea aplecată peste liniile tăiate pe marginea chiuvetei, ținând o bancnotă făcută sul lipită de nările ei. O pată albă făcea neclară o parte din cadru: blitzul camerei foto, reflectat în oglindă, ascunzând persoana care făcuse fotografia.

„Rudy. Rudy făcea poze cu telefonul. J.C. i-a dat papucii lui Rudy azi-noapte. Iar Rudy s-a dus direct și a vândut poze cu mine și cu J.C. prizând cocaină ziarelor de scandal. Ticălosul."

Apoi se gândi înnebunită: „O, nu... Dan era prezent în noaptea aia..."

Luă toate ziarele, împrăștiindu-le și mai mult. După cum se temuse, în următorul apărea alături de Dan, iar Dan avea sticla de votcă dusă la gură, Petal întinzându-se după ea, și un mic boț alb vizibil clar în nasul ei când ea ridică bărbia spre el, râzând.

– Mi s-a înscenat toată povestea, spuse Petal repede. Tipul care a făcut fotografiile era iubitul unui prieten de-al meu, probabil a plănuit toată treaba...

Dar tatăl ei ridică un deget cu inele de argint pentru a o întrerupe. Cămașa de olandă îi alunecă în jos, dezvăluind tatuajul în sanscrită din jurul încheieturii.

– Imposibil să scapi din așa ceva cu explicații, Petal, spuse Gold, așa că te rog să nu-mi insulți inteligența.

– Știi cât de grav e afectată imaginea tatălui tău de povestea asta? întrebă Jinhee, aplecându-se în față pentru a turna ceaiul. Cel mai recent album al lui e o reinterpretare a unor cântece gregoriene! Avem un documentar pe Channel 4 care se lansează luna viitoare în care el vizitează mânăstiri și conduce sesiuni de meditație. Nu e momentul potrivit să te dai în spectacol cu un comportament rebel copilăresc intenționat provocator.

Gold aprobă din cap cu o expresie sumbră când Jinhee îi întinse ceașca de ceai. Petal își îngustă ochii furioasă la Jinhee; din prima clipă în care aceasta intrase în viața lui Gold, Petal înțelesese că tipele cu ambiții de model sau de actriță cu care se întâlnise înaintea ei erau de departe mai ușor de tolerat decât aceasta. Chiar dacă celelalte prietene ale lui fuseseră atât de intimidant de frumoase încât ți se tăia respirația în fața lor, cel puțin nu îi ținuseră morală lui Petal, susținute de tatăl ei.

„Am fost așa o idioată", își spuse Petal. „Credeam că nu va rezista nici două secunde cu Gold, fiindcă nu era suficient de drăguță pentru el."

Era aceeași greșeală pe care o făcuse și prietena rusoaică a lui Gold, supermodelul Ekaterina, acum câțiva ani, când organizase pentru ei doi câteva lecții de sex tantric, crezând că acestea aveau să creeze între ea și Gold o apropiere mai strânsă decât cunoscuse el vreodată cu o altă femeie. În schimb Jinhee, profesoara de sex tantric, reușise s-o elimine pe Ekaterina din viața lui Gold în doar câteva luni, cucerindu-și cu ușurință prada. Între timp, reușise să se instaleze în conacul din Primrose Hill, arătându-le foarte clar acelor prieteni ai lui Gold care erau pasionați de petreceri sălbatice

că nu mai aveau ce căuta acolo, manipulându-i inteligent şi pe managerul, şi pe agentul de presă ai lui Gold pentru a-i convinge că era exact genul de femeie de care avea nevoie pentru a-şi transforma radical imaginea; acesta renunţase să mai iasă cu un şir nesfârşit de fete care aveau jumătate din vârsta lui şi hotărâse să-şi construiască un cămin alături de o femeie al cărei fizic auster şi influenţă stabilizatoare erau calea perfectă de a-l consolida ca muzicianul serios care aspira să devină.

„E mai deşteaptă decât toate celelalte; Jinhee nu vrea să fie regina lui. Şi-a dat seama că adevărata putere e în spatele tronului", îşi spuse Petal cu amărăciune.

Jinhee continuă:

– Dacă ai fi făcut acest lucru intenţionat, pentru a da peste cap cel mai recent proiect al tatălui tău, nici că ai fi putut reuşi mai bine! Însă, din fericire pentru tine, am discutat acest lucru şi am decis să considerăm gestul tău un act subconştient născut din pornirile tale agresive, şi nu un atac direct asupra tatălui tău.

Petal ştia că ar fi trebuit să-şi muşte limba şi să înghită pastila amară. Dar de fiecare dată când se întâlnea cu Gold – însoţit acum, întotdeauna, de Jinhee – era din ce în ce mai rău. Tot mai multă morală şi idioţenii de psihologie populară servite de o femeie care n-o cunoştea aproape deloc. Era insuportabil.

– Te distrezi, aşa-i? Nu am făcut decât ceea ce am învăţat în casa asta! se răsti Petal la Jinhee, iritată dincolo de limita suportabilului. Ştiu că nu ar fi trebuit să las pe nimeni să facă poze, bine? Dar când eram copil casa era plină de boluri de cocaină! Şi se petrecea mult mai mult decât am petrecut eu vreodată! Orgii, tot soiul de chestii! Îi aruncă o privire înfierbântată tatălui ei. Gold, tu ştii că e adevărat! Nu e absolut deloc corect să stai aici şi s-o laşi să-mi ţină morală, ca un psihiatru! Nu fac nimic ce nu te-am văzut pe tine să faci!

Gold aprobă din cap cu gravitate, ridicând mâna stângă pentru a-şi trasa peste piept un gest simbolic pe care Petal nu îl recunoscu.

– Cu siguranţă e adevărat că am dus o viaţă de vedetă rock ani la rândul, consimţi el. Dar ţine minte, Petal, în tot acel timp eu produceam artă. Scoteam albume. Mergeam în turnee.

– Albume ce au fost răsplătite cu premii, îl susţinu Jinhee. Turnee cu casa închisă.

Petal se crispă, ghicind ceea ce avea să urmeze. Pentru a se apăra, spuse rapid:

– Ei bine, am şi eu o grămadă de chestii pe care le creez pentru a fi lansate de Accessorize! Şi am propria rubrică, şi compania Rimmel va scoate un ruj cu numele meu...

„Vezi să nu... ", îşi spuse cu tristeţe. „Chiar dacă toate astea ar fi adevărate, Accessorize şi Rimmel nu vor dori să aibă nimic de-a face cu mine de îndată ce reprezentanţii lor de relaţii cu publicul vor vedea pozele astea. Nici o companie importantă nu-şi va dori să se asocieze cu o drogată. Tocmai mi-am distrus toate şansele şi măruntele oportunităţi de a-mi face o carieră."

– Nu văd unde e seriozitatea morală în aşa ceva, observă Jinhee, privindu-l pe Gold. Tu o vezi?

Era în mod evident o întrebare retorică. Gold clătină din cap.

– Nu aşa cum a fost munca ta, Gold. Care, după cum am remarcat în repetate rânduri, a avut dintotdeauna un miez fundamental de seriozitate morală, îl informă ea.

Gold se lumină de încântare, cu ochii strălucindu-i în nuanţe de bleumarin, şi îşi trase umerii în spate pentru a adopta o postură şi mai dreaptă.

„Uau", îşi spuse Petal. „Ştie exact ce anume să-i spună. Cunoaşte toate butoanele pe care să le apese."

– E evident că te îndrepţi într-o direcţie greşită, Petal, spuse Gold pe un ton pios. Consider că e de datoria mea să intervin în momentul de faţă şi să te îndrept într-o direcţie mai bună. Asta se numeşte iubire aspră. Te-am neglijat de-a lungul anilor, recunosc. Dar după cursul de meditaţie pe care l-am făcut împreună cu Jinhee, mi-am dat seama că trebuie să lucrez la acest

aspect. Noi am discutat despre asta – îi aruncă o privire lui Jinhee – şi am decis că este cazul să pun piciorul în prag.

Era mai mult decât putea îndura Petal. Sări în picioare, lovindu-se de cubul de sticlă din faţa ei şi împingând în spate perna turcească din velur alb, care alunecă pe dalele de piatră şi se răsturnă sub forţa cu care se ridicase Petal.

– Noi? Nu-mi vine să cred asta, exclamă ea înfierbântată. Nu eşti cu ea decât de câţiva ani – nici măcar nu sunteţi căsătoriţi!

Era un atac direct la adresa lui Jinhee, care îşi mijì ochii ameninţător. Jinhee era suficient de deşteaptă cât să nu-şi întoarcă privirea spre Gold, dar tot trupul i se crispă sub forţa resentimentelor.

– Şi, Gold, când aveai vârsta mea, pun pariu că făceai chestii mult, mult mai nasoale decât să prizezi nişte cocaină cu prietenii! insistă Petal. E aşa o ipocrizie! Şi cum îndrăzneşte ea să stea acolo şi să-mi spună că nu sunt suficient de „serioasă moral", când ea practic face sex cu oamenii pe bani...

– Sexul tantric nu înseamnă nicidecum aşa ceva, strigă Jinhee nervoasă.

– Adică aşa v-aţi cunoscut voi doi! N-am de gând să stau aici şi să vă ascult ţinându-mi morală despre cum mă comport! îi spuse Petal furioasă tatălui ei. Doar fiindcă e la modă acum să te ocupi de yoga şi de meditaţie, şi de alimentaţie macrobiotică! Ştiu că nu erai aşa la douăzeci de ani – nici la treizeci sau patruzeci, ce dracu'!

Îl lovise direct pe Gold acum, care tresări; la aproape cincizeci de ani îi plăcea să creadă că se putea da cu cel puţin zece ani mai tânăr şi detesta să audă vorbindu-se despre vârsta lui.

– Tatăl tău vrea să te împiedice să faci aceleaşi greşeli pe care le-a făcut el, rosti Jinhee pe un ton de gheaţă. Asta e rolul părinţilor.

– Iar eu îmi câştigam singur banii când aveam douăzeci de ani, spre deosebire de tine! strigă Gold la fiica sa,

dezvăluindu-şi, pentru prima dată în dimineaţa aceea, adevăratele sentimente din spatele faţadei de calm. Eram deja faimos în lumea întreagă! Erau nenorocitii mei de bani cei pe care îi făceam praf! Aş vrea să ştiu cât câştigi tu dintr-un rahat de contract cu Accessorize! Îţi ratezi oportunităţile fiindcă eşti prea ruptă de realitate şi nu vezi ce ai chiar sub nas! Doi dintre copiii lui Mick lucrează ca modele, copiii lui Ozzy au propriile emisiuni TV – ai putea avea tot felul de apariţii pe micul ecran dacă ţi-ai veni în fire! Aş putea fi mândru de-aşa ceva! Eu am muncit din greu pentru tot ce am! Lovi canapeaua cu pumnul. Şi nu vreau ca fiica mea să fie atât de răsfăţată încât să nu poată munci serios nici măcar o zi! Nu faci decât să ţi-o tragi cu un băieţaş cu ambiţii de vedetă rock şi să apari prin ziare exact pentru ce nu trebuie!

Atac direct asupra lui Petal. Înlemni, copleşită de tristeţe: tatăl ei tocmai exprimase exact ceea ce-i spunea vocea răutăcioasă din mintea ei la cinci dimineaţa, când băutura şi drogurile consumate cu o noapte înainte o trezeau pentru a-i ţine morală, zbătându-se sâcâitoare în capul ei, obligând-o să se ridice cu greu în picioare şi să scotocească prin dulapurile din baie în căutarea unei pastile de Zimovane, apoi să se prăbuşească din nou în pat, trăgându-şi o mască peste ochi pentru a ascunde eventuala lumină a zilei.

Ştia că nu profita la maximum de oportunităţile pe care i le oferea numele ei de familie. Deşi nu era suficient de înaltă cât să intre la modul serios în activitatea de modelling, era de fapt mai drăguţă şi mai fotogenică decât oricare dintre fiicele lui Mick Jagger şi era cât se poate de invidioasă pe Jack şi pe Kelly Osbourne, care reuşiseră să profite de apariţia lor într-un reality-show alături de părinţii lor pentru a-şi construi propriile cariere de succes ca prezentatori de televiziune.

– Gold se lasă dus de val, spuse Jinhee, încruntându-se spre prietenul ei, care ridică mâinile pentru a-şi cere iertare pentru limbaj. Dar e din cauză că ţine la tine. Vrea să te vadă realizând ceva, nu trăind doar de pe spinarea

lui. Şi considerăm că există o singură cale de a ne asigura că reuşeşti acest lucru.

Gold îşi ridică ambele mâini în dreptul pieptului, îşi atinse buricele degetelor, apoi le separă din nou, schiţând un semicerc în aer şi coborând mâinile pentru a şi le împreuna în poală, inspirând şi expirând profund pe nas în timp ce execută acest ritual de calmare.

- Copiii lui Ozzy, spuse Gold, pe un ton din nou controlat. Sunt un exemplu foarte bun. Ambii au avut probleme mari cu drogurile, ambii au petrecut un timp la reabilitare, ambii o duc foarte bine acum. Am discutat despre asta cu Jinhee şi vrem să ţinem sub control această problemă a ta încă de pe acum. S-o înăbuşim în faşă.

- Nu am nici o problemă! se grăbi Petal să protesteze. Ghici brusc înspre ce se îndrepta acea conversaţie, iar ideea nu-i plăcea câtuşi de puţin.

- O, Petal, spuse Jinhee plină de tristeţe, iar Petal simţi capcana: dacă recunoştea că poate nu era chiar atât de stăpână pe ea în materie de droguri pe cât pretindea a fi, ar fi dat de bucluc; iar dacă nega, ei bine, însemna că trecea printr-o fază de negare, ceea ce era şi mai grav...

- Ai rezervare la clinica de reabilitare Cascabel, o informă Gold. Jinhee a rezolvat toate cele necesare. Decolezi spre L.A. mâine-dimineaţă.

- L.A.! exclamă Petal cuprinsă de groază. Dar este atât de departe! E la celălalt capăt al lumii!

- Am auzit că e cea mai bună, continuă Jinhee. Şi n-o să-ţi prindă rău să stai departe de influenţele negative din jurul tău din Londra.

- Nu! Nu am nevoie de reabilitare! strigă Petal frenetic. Sunt doar tânără şi mă distrez! N-am decât douăzeci de ani! Promit că n-am să mai intru în bucluc - n-o să mă mai vedeţi în nici un ziar, decât dacă e vorba de o realizare pozitivă. Şi Dan - prietenul meu - e minunat...

Jinhee întinse mâna şi bătu uşor fotografia lui Dan din ziare, bând votcă din sticlă:

- Nu mi se pare a fi cea mai bună influenţă, nu-i aşa? comentă Gold. Muzicienii... Oftă. Mă tem că ştiu exact cum sunt.

- Poftim - mă trimiţi la reabilitare fiindcă nu ies cu un contabil? protestă Petal. E atât de nedrept!

- Nu reacţionezi foarte matur, Petal, spuse Jinhee. Mă tem că nu faci decât să întăreşti hotărârea noastră.

- A voastră?

Petal simţi că nu mai putea îndura mai mult. Îi adresă o privire disperată tatălui ei, dar în zadar.

- Ai de ales, Petal, zise el. Întotdeauna avem de ales. Dar nu sunt dispus să te susţin financiar în continuare dacă nu mergi la Cascabel.

- Ooo! ţipă Petal. Mai mult decât un atac direct, ameninţarea lui era o lovitură direct în inimă, înfigând sabia în punctul ei cel mai slab. I-ar fi fost absolut imposibil să supravieţuiască fără sumele consistente depuse de către contabilii tatălui său în contul ei, în fiecare lună, şi fără ca aceştia să se ocupe de toate facturile ei.

„Dar cine ştie cât o să mă ţină la reabilitare? Uneori oamenii stau în astfel de centre cu lunile! Şi dacă nu sunt la Londra, cât va dura până o altă fată îşi va încerca norocul cu Dan?"

- Îmi distrugeţi viaţa! ţipă ea şi, aplecându-se, ridică tava dintr-un capăt şi aruncă în aer ceştile şi ceainicul, care zburară până în celălalt capăt al încăperii şi se sparseră de şemineul de marmură. Dacă tot o făcea, măcar s-o facă lată de tot. Te urăsc! Mi-aş dori să nu mă fi născut niciodată! Eşti un ipocrit nenorocit!

Gâfâind de furie, cu ochii aruncând fulgere, îşi puse mâinile pe şolduri şi îi înfruntă pe Jinhee şi Gold. Spre groaza ei, văzu un zâmbet discret întinzându-se pe buzele palide ale lui Jinhee. Ceaiul se scurse încet pe perete, iar sunetul picăturilor căzând pe podea fu singurul zgomot din încăpere preţ de treizeci de secunde prelungi, în vreme ce Petal începu să înţeleagă cât de complet îndeplinise rolul stereotipic al fetei bogate care are nevoie disperată să fie trezită la realitate.

- Ai un bilet rezervat la cursa de la 11.15 de mâine-dimineaţă la compania Virgin, care decolează de pe Heathrow cu destinaţia L.A., spuse Jinhee pe un ton calm. La clasa întâi, desigur. Şoferul se va prezenta

la apartamentul tău la 8.15 mâine-dimineaţă. După cum spune şi tatăl tău, alegerea îţi aparţine. Dar îţi sugerez, pentru binele tău, să urci în avion. Cineva de la Cascabel te va întâmpina pe aeroportul din L.A.

În ochii lui Petal începură să se strângă lacrimi. Exilată din Londra pentru o perioadă nedeterminată. Exilată de Tas, de J.C. şi, mai presus de orice, de Dan. Alungată la un centru de tratament cu o mână de drogaţi văicărindu-se despre vieţile lor jalnice, şi cu terapeuţi care aveau să facă tot posibilul pentru a o frânge în bucăţi. Îşi privi implorator tatăl, cu toată dorinţa de a mai lupta scursă din ea, la fel de deplin cum se scursese ceaiul din ceainic, picurând pe dalele de piatră de pe podea. Nu avea cum să scape din situaţia aceea, nu avea încotro, trebuia să urce în avion.

Şi începu treptat să înţeleagă şi de ce Gold o pedepsea atât de aspru pentru o greşeală care era, după standardele lui, una relativ minoră: nenorocitul de album de muzică gregoriană. Gold urma să pornească într-un turneu de promovare a acelui album care avea să-l ducă pe patru dintre cele cinci continente. Când presa urma să-l întrebe, inevitabil, despre Petal, avea să poată răspunde, trist, dar înţelept, că făcuse ceea ce trebuia ca tată şi o trimisese direct la reabilitare. Petal dezlănţuită în Londra, generând publicitate negativă pentru Gold şi imaginea lui de păcătos pocăit, era ultimul lucru de care avea el nevoie.

- Tati? spuse ea pe o voce subţire, apelativ pe care nu-l mai folosise faţă de tatăl ei de când avea zece ani, când i se spusese că era prea mare să-l mai cheme astfel şi, în plus, nu era *cool*; din acel moment fusese nevoită să-i spună Gold, ca tot restul lumii.

Ochii tatălui ei îi susţinură privirea; aveau aceeaşi nuanţă de albastru ca ai ei, dar ai lui erau la fel de calmi pe cât de furioşi erau ai ei.

- Te rog să-mi spui Gold, Petal. Şi ţine minte - asta e pentru binele tău. Face parte din rolul meu de părinte să te împiedic să faci aceleaşi greşeli pe care le-am făcut

eu. Ai să-mi mulţumeşti pentru asta peste câţiva ani, spuse el.

Replica lui fu atât de necrezut de enervantă încât, dacă nu ar fi aruncat deja tava de ceai, ar fi luat-o pe loc şi ar fi aruncat-o direct în faţa lui de sfânt ipocrit.

Amber

- Aşadar e o tipă de treabă, Mara asta, spuse Slava pe un ton plăcut, turnând apă clocotită în ceainic.

Slava rămânea întotdeauna trează în rarele ocazii în care Amber mergea la o petrecere legată de profesia ei, aşteptând-o pentru a-i face un ceai de muşeţel când se întorcea acasă. Era înfofolită în halatul ei de casă şi papuci, cu machiajul curăţat, dar încă purtând bijuteriile masive de aur şi perle la urechi, la gât, pe încheieturile mâinilor şi pe degete; nu şi le dădea jos decât când se culca.

- Foarte de treabă, spuse Amber, scoţându-şi pantofii. Dar, *Matka*...

- Stai jos şi bea-ţi ceaiul, spuse Slava. Şi poţi să-mi povesteşti totul despre această Mara.

Amber deschise fermoarul rochiei Dolce&Gabbana şi o dezbrăcă, împăturind-o cu grijă pe spătarul unui scaun. Slava îi pregătise un halat, iar Amber îl îmbrăcă, legându-şi cordonul în jurul taliei înguste. Era plăcut să se simtă atât de confortabil. Hainele strâmte şi incomode făceau parte din munca ei; chiar şi când era în afara programului, Slava insista ca Amber să fie impecabil aranjată de fiecare dată când ieşea din casă. Când se îmbrăca într-un halat moale şi îşi strecura picioarele în papuci de casă cu interior de blană era unul dintre momentele ei preferate din zi.

Se cufundă într-unul din cele două fotolii din bucătărie. Slava închisese sonorul televizorului când sosise Amber, iar pe ecran era proiectat un film alb-negru vechi, în care o femeie cu tocă şi impermeabil urca în tren într-un nor de aburi.

– Mi-e teamă, *Matka*, spuse Amber pe negândite când Slava aşeză ceaiul pe masă, lângă cotul ei.

Vorbise mai tare decât intenţionase; forţa afirmaţiei o surprinse şi pe ea. Şampania pe care o băuse la petrecere fusese, probabil, mai puternică decât pastilele, oferindu-i curaj lichid.

– Teamă? Ochii migdalaţi ai Slavei se deschiseră largi de şoc. De ce anume ţi-ar putea fi teamă? Ai nevoie să te distrezi! Nu ieşi suficient, îţi tot spun asta! Du-te şi bucură-te de o vacanţă plăcută cu alte fete!

Amber se uită la mama ei, uluită. În toată viaţa ei, nu-şi amintea s-o fi auzit vreodată pe Slava spunând că Amber nu ieşea destul, că avea nevoie să se distreze: Slava susţinuse întotdeauna că ea şi Amber îşi erau suficiente una pentru cealaltă.

– Bărbaţii plătesc pentru a avea fete frumoase la petreceri, e normal. Se instală în celălalt fotoliu, lângă Amber, sprijinindu-şi gambele pe taburetul turcesc din faţa ei cu un mormăit de uşurare. Umflarea gleznelor îi producea mari suferinţe. Şi tu – ai apărut în ediţia americană şi cea rusească a revistei *Vogue*, şi încă pe copertă! Bineînţeles că îţi oferă bani pentru a veni la petrecerile lor! Nu se ştie niciodată, ai putea întâlni vreun bărbat bogat acolo care să vrea să te ia de soţie.

– Credeam că mergem pe principiul „tu şi cu mine e tot ce ne trebuie"? trânti Amber, complet derutată de schimbarea de atitudine a mamei sale. Nu ai pomenit niciodată până acum de ideea de a mă căsători!

Slava ridică din umeri.

– Lucrurile se mai schimbă, *láska*, spuse ea, întinzându-se după paharul de lângă cotul ei.

Un lichid transparent, ceea ce însemna votcă şi Sprite. Sucul era întotdeauna Sprite sau Lucozade, iar tăria era întotdeauna votcă. În materie de băuturi, Slava îşi păstrase spiritul de modă veche, specific Europei de Est, şi ţinea la băutură mai bine ca orice altă persoană pe care o cunoscuse vreodată Amber; indiferent cât de multă votcă dădea pe gât, Amber n-o văzuse niciodată pe mama ei afectată de băutură.

– Lucrezi de treisprezece ani deja, continuă Slava. Şi se caută modele din ce în ce mai tinere. Toate fetiţele alea din Rusia pe care le găsesc în Nizhny Novgorod la paisprezece ani, cum ai fost şi tu. Micuţe ţărăncuţe slabe pe care le pot îmbrăca după pofta inimii. Tu ai douăzeci şi şapte de ani şi nu ştii să faci nimic în afară de a fi frumoasă. Ar trebui să te căsătoreşti. Aşa că du-te la petreceri, întâlneşte un bărbat bogat, el te va lua de soţie, îţi va cumpăra o casă mare lângă Harrods cu un apartament pentru mine. Oftă. Credeam că vom pune bani deoparte. Credeam că voi cumpăra proprietăţi şi vom avea un oarecare patrimoniu până în momentul de faţă. Nu ştiu pe ce s-au dus toţi banii.

„Pe pastile", îşi spuse Amber. „Pe haine, şi bijuterii, şi votcă, şi apartamente închiriate în Mayfair. Şi pe o grămadă de pastile de la doctori particulari de pe Harley Street, care percep onorarii de sute de lire doar pentru a-ţi scrie o reţetă."

Închise ochii. Cumva, dacă nu-şi privea mama, îi fu mai uşor să spună pe o voce subţire, înspăimântată:

– *Matka*, ştii... călătoria asta la Dubai – nu m-aş duce acolo doar pentru câteva petreceri elegante.

– Poate chiar treizeci de mii de lire, ai spus! Pentru o săptămână, rosti Slava visătoare. Mai mult decât cele mai mari contracte de publicitate din cariera ta! Iar acum pentru publicitate nu se mai caută modele, nu prea. Se caută actriţe. Sau fiice ale unor celebrităţi. Se strâmbă. Unele chiar urâte. Nicidecum modele. Ai văzut-o pe fiica lui Mick Jagger, cea cu dinţi ca de iepure? Cu o strungăreaţă între fiecare dintre ei, de parcă tatăl ei ar fi atât de sărac încât nu şi-ar permite să o ducă la un dentist? Plescăi din limbă şi se întinse din nou după pahar. Îţi fură ţie pâinea. Lumea se schimbă. Dar slavă cerurilor, cineva îţi va plăti treizeci de mii de lire pe săptămână! Eram atât de îngrijorată, dar acum suntem în siguranţă din nou!

– *Matka!* exclmă Amber disperată. Te rog, nu mă asculţi. Călătoria asta exotică...

Se ridică în picioare cu o mişcare lină şi începu să se învârtă prin bucătărie, cu papucii ei moi pe gresia toscană, incapabilă să îşi privească mama în faţă. Dacă se gândea la ceea ce urma să spună nu avea să găsească niciodată curajul de a mărturisi totul, dar teama ei la gândul la ceea ce-i spusese Mara era mai puternică decât orice altceva, iar şampania încă îi mai clocotea în sânge, ajutând-o să meargă mai departe.

– E aceeaşi poveste ca despre întâlnirile la care m-am dus anul trecut, continuă ea rapid. Cu Tony, şi Stephan, şi Hans. Nu i-am cunoscut la petreceri, aşa cum ţi-am spus. Jared mi-a organizat întâlnirile cu ei.

– Foarte frumos din partea lui, spuse Slava, aprobând din cap.

– Nu! exclamă Amber frustrată, Nu, *Matka!* Bărbaţii ăştia m-au comandat – m-au dus cu ei şi s-au prefăcut că sunt prietena lor în weekendul respectiv, şi i-au dat bani lui Jared, şi mi-au dat bani şi mie, pe lângă. Au plătit un onorariu. Înţelegi la ce mă refer? Au plătit ca să fie siguri că vor face sex cu mine. Iar acum, în Dubai, e acelaşi lucru. Atâta că acum nu-i vorba de un singur tip şi nu se întâmplă într-un hotel mare, unde am oameni prin preajmă dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă. Sunt grupuri de bărbaţi şi se merge în propriul lor complex privat şi timp de o săptămână întreagă – şi cu siguranţă nu se vor preface că sunt prietena lor!

I se tăie respiraţia. Cât se învârtise prin bucătărie trecuse de mai multe ori pe lângă frigiderul Sub-Zero, pe lângă soba dublă Smeg cu cele două plite ale sale (strălucitor de curate, căci nu erau niciodată folosite de Amber sau de Slava), şi revenise în colţul confortabil al mamei sale din faţa televizorului. Sprijinindu-se cu ambele mâini pe spătarul fotoliului ei, roşind de ruşine în timp ce-i spuse Slavei adevărul în sfârşit, Amber ridică privirea spre mama ei, implorând-o mut să nu fie dezgustată de ceea ce făcuse pentru bani.

– Au fost foarte buni, spuse pe o voce subţire. Toţi bărbaţii. Era ca şi cum ar fi fost adevărat. Se purtau atât de bine cu mine. Când Jared îmi spunea că Tony se afla

în oraş chiar eram nerăbdătoare să-l întâlnesc. Era bun şi frumos, şi voia să se asigure că eram fericită...

– Ai noroc, spuse Slava, pe o voce atât de aspră încât Amber se holbă la ea şocată.

– *Matka?* întrebă, îndrăznind acum să susţină privirea ochilor verzi ai mamei sale, atât de asemănători cu ai ei.

Slava îşi privi fiica având pe chip o expresie întunecată şi cu gura strânsă într-o linie subţire. Amber s-ar fi putut aştepta la această furie din partea mamei sale la auzul veştii că fusese plătită ca escortă de lux, dar nu şi la cuvintele pe care tocmai le rostise aceasta. Creierul i-o luă la goană, încercând să înţeleagă reacţia mamei sale.

– Stai jos, continuă Slava sumbru, arătând spre fotoliul lui Amber cu mâna cu unghii date cu ojă roşu-închins pe care o folosea întotdeauna; culoarea se păstra la nesfârşit, căci munca de gospodină a Slavei nu implica deloc gătit, spălat sau curăţat. Stai jos, repetă, vorbind slovacă acum. Ceea ce însemna că situaţia era cât se poate de gravă.

Amber se aşeză ascultătoare în fotoliu, în timp ce Slava se ridică şi se târî până la frigider. Turnă Smirnoff într-un pahar mare şi i-l aduse lui Amber, care îl luă cuminte, cu ochii mari concentraţi asupra mamei sale.

– Trebuie să mă asculţi acum, spuse Slava, reinstalându-se în propriul fotoliu şi luându-şi propria băutură. Ascultă atent ceea ce am să-ţi spun. E uşor pentru tine. Eşti atât de frumoasă, *láska*. Bărbaţii care te scot la întâlniri au milioane de lire. Te duc la hoteluri de cinci stele şi te tratează ca pe o regină, iar tu te porţi frumos cu ei ca să le arăţi că îi placi şi îţi plac cadourile pe care ţi le oferă. Aşa procedează toate femeile. Şi aproape toate femeile şi-ar dori viaţa ta, ca aceşti bărbaţi bogaţi să le invite să-i însoţească în weekend şi să le cumpere geamantane Louis Vuitton, fiindcă tu le zâmbeşti, iar ei îţi cad la picioare.

Întinse mâna şi îşi ciocni paharul de al lui Amber, care se holba la mama ei nevenindu-i să creadă.

– Bea, spuse Slava, arătând spre votca pe care i-o turnase lui Amber. E bine să bei votcă atunci când auzi lucruri dure. Fiindcă vei auzi lucruri dure acum, *láska*. Ceea ce faci tu cu bărbaţii ăştia cu care ieşi e ceva ce am făcut şi eu. Dar nu a fost uşor şi plăcut, în hoteluri elegante, pe aşternuturi de mătase, având oameni care să cureţe după mine. Am făcut-o ani întregi, stând pe stradă cu alte curve ca mine, aşteptând să vină bărbaţii, făcând-o în colţuri murdare sau în maşinile lor murdare.

Amber rămase cu gura căscată. Amorţită, îşi duse cu greu paharul la buze şi bău o parte din votca ieftină; o simţi arzând când o înghiţi, dar Slava avea dreptate. Chiar ajuta.

– Tu credeai că fac pe femeia de serviciu în birouri când plecam noaptea şi te încuiam în casă, continuă neobosită vocea aspră a Slavei, consoanele guturale ale limbii sale native dând şi mai multă greutate mesajului. Dar nu, eu aveam nevoie să câştig mai mulţi bani decât putea face o biată imigrantă stând în genunchi şi pe coate pentru a freca podele şi a goli coşurile de gunoi în schimbul a două lire pe oră. Aveam nevoie să câştig bani ca să pot cumpăra haine frumoase pentru amândouă, să economisesc, ca atunci când mergeam la Londra să încercăm să te facem model să nu ni se râdă în nas. Aveam nevoie să câştig bani pe care să-i bag la bancă în caz că nu te voiau ca model, fiindcă dacă aşa stăteau lucrurile oricum trebuia să mergem la Londra, dar pentru a găsi un bărbat bogat care să-şi dorească să te cunoască fiindcă eşti atât de frumoasă. Trebuia să ai hainele potrivite, să frecventezi cele mai bune saloane de coafură, să faci totul ca la carte. Iar fetele nu au mult timp la dispoziţie. Zece ani, eventual, nu mult mai mult. Eu am fost o proastă. M-am căsătorit cu tatăl tău când eram tânără şi drăguţă. M-am irosit pe un bărbat rău, un beţiv. Dar nu am fost o frumuseţe aşa ca tine. Nu am fost un trofeu aşa ca tine. Tu valorezi o avere.

Îşi îndreptă spre fiica ei mâna cu unghiile roşii:

– Tu erai averea mea. Mi-am dat seama de asta încă de când erai mică. Aşa că m-am prostituat pentru tine.

Da, am făcut asta ca să putem pleca din Margate. Slava nu pomenea niciodată numele oraşelului în care crescuse Amber fără a-l însoţi de un gest ritualic de a scuipa peste umăr, pe care îl făcu şi acum. Ca să putem pleca şi să nu ne mai întoarcem niciodată. Am lăsat în urma mea ceea ce am făcut acolo. Nu am să-i mai văd niciodată pe bărbaţii aceia şi nu înseamnă nimic pentru mine. Erau gunoaie şi ceea ce îşi doreau era gunoi. Dar acum toate astea s-au încheiat.

Sorbi din nou prelung din băutura ei şi o îndemnă nerăbdătoare pe Amber să facă acelaşi lucru. Fără un cuvânt, Amber se supuse, terminându-şi votca, simţindu-şi capul rece şi fierbinte în acelaşi timp. Fiecare cuvânt al Slavei era incontestabil adevărat. Creierul lui Amber, înecat în şampanie şi votcă, fu năpădit de frânturi de amintiri: Slava machiindu-se pentru a pleca la muncă seara, enervându-se dacă Amber îi spunea mamei sale că era drăguţă; faptul că Slava nu părea niciodată să aibă un program fix de lucru ca femeie de serviciu, ci venea acasă spre dimineaţă, întotdeauna la o altă oră, astfel încât Amber nu putea şti niciodată la ce oră să o aştepte; şi porţia zdravănă de tărie pe care Slava şi-o turna întotdeauna când se întorcea acasă, scoţându-şi în grabă pantofii şi înjurând în slovacă, strecurându-se în pat lângă Amber, mirosind puternic şi murdar, şi masculin, mirosind, după cum înţelese Amber acum, a duhori ce nu erau ale ei.

Începu să plângă. Lacrimile i se scurgeau pe faţă, picurându-i în poală, în paharul gol pe care îl ţinea acolo.

– Îmi pare atât de rău, *Matka*, şopti ea. Îmi pare atât de rău că ai fost nevoită să faci asta pentru mine...

– S-a terminat acum, spuse Slava nerăbdătoare. Nu plânge pentru ceea ce s-a terminat, *láska*. E prea târziu pentru asta. Dar nu am fost atente, nici una dintre noi. Nu am economisit bani, cum am făcut atunci în Margate. Scuipă din nou. Am fost şi proastă. Când au început să curgă banii, am crezut că asta va dura la nesfârşit. Dar nimic nu durează la nesfârşit. Trebuie să cumpărăm acest apartament. Îmi place aici. Şi eventual

şi alte apartamente. O sursă de venit. Sau o să-ţi găsim un soţ bogat. Nu e prea târziu, dar acum trebuie să facem un plan.

Se întinse spre masa de lângă ea, deschise un flacon de Vicodin şi turnă o mână de pastile pentru fiica ei, oferindu-i lui Amber propriul pahar de votcă şi Sprite pentru le înghiţi.

– Fii calmă, *láska*. S-au întâmplat lucruri mult mai grave în lume, spuse ea, în timp ce Amber luă pastilele de la ea. Călătoria asta în Dubai – nu ţi se va întâmpla nimic rău acolo, nu aşa cum mi s-a întâmplat mie. Bărbaţii ăia nu vor spune că te plătesc, ca apoi să te înşele şi să râdă de tine. Nu-ţi vor arunca insulte. De fiecare dată când urcam într-o maşină cu un bărbat, de fiecare dată când mă îndepărtam pe alee cu el, mă întrebam: mă va ucide? Va rămâne Amber a mea singură, încuiată în apartamentul nostru, gândindu-se că mama ei se va întoarce, aşteptându-mă, în timp ce eu voi zace moartă pe pământ?

Clătină din cap

– Dar tu – pe tine nu te aşteaptă maşini murdare sau străzi murdare. Vei zbura la clasa business, vei sta în paradis. O vei avea pe fata asta, Mara, cu tine, să se asigure că eşti fericită. O prietenă! Arăţi ca o regină şi te vor trata ca pe o regină, aşa merg lucrurile în lumea asta. Îţi vor oferi daruri minunate, bărbaţii aceia. Şi în curând vom avea apartamentul ăsta, apoi poate şi altele.

Amber plângea şi mai tare acum, dar dacă cineva ar fi întrebat-o de ce, i-ar fi fost greu să explice; pastilele de Vicodin o ameţeau, începţoşându-i atât de tare mintea încât de-abia dacă reuşea să se concentreze pe chipul mamei sale. Sucul Sprite îi lăsase un gust amar în gură. Nu se putea abţine să nu plângă, şi nu putea face nimic decât să stea acolo, dând frâu liber lacrimilor; se simţea complet neajutorată, copleşită de revelaţiile mamei sale. Slava ridică din umeri şi veni lângă fiica ei, mângâindu-i coama bogată de păr castaniu.

– N-ai decât să plângi, spuse ea filosofic. Plângi, apoi dormi. E bine să plângi şi să dormi. Mâine vei vedea

că am dreptate, *láska*. Se aplecă să-şi sărute fiica pe creştetul capului. Toate astea au fost pentru tine. Pentru ca tu să fii fericită şi în siguranţă. Ştii asta, nu?

Amber nu simţise niciodată o durere atât de intensă. Revelaţia a ceea ce făcuse mama ei pentru ea, sentimentul îngrozitor de vină pe care îl trăia Amber după acea revelaţie şi vina pe care o simţea faţă de ezitarea ei atât de pronunţată de a merge în Dubai, cuvintele Marei în dormitorul din hotelul St James, conştiinţa a ceea ce o aştepta în Dubai dacă accepta să meargă, şi mama ei, îndemnând-o să ia banii, să accepte, efectiv, să devină prostituată...

„Dar ar trebui s-o fac", îşi spuse Amber frenetic, „nu-i aşa? Dacă *Matka* a făcut-o pentru mine, ar trebui s-o fac şi eu pentru ea, să-i ofer siguranţă aşa cum mi-a oferit şi ea mie când eram copil. Nu am cum să scap."

Amber îşi spuse că mintea avea să-i explodeze sub greutatea acelei dileme. Era atât de multă presiune asupra ei şi nu avea unde să se refugieze, nu exista nici un loc sigur unde să găsească adăpost.

Întinzând mâna, luă flaconul de Vicodin şi îşi mai strecură în palmă câteva pastile, înghiţindu-le cu votca Slavei.

„Uitare deplină", îşi spuse. „Este tot ce vreau acum. Uitare deplină."

În tot acel timp, Slava continuă să-i dea la o parte părul lui Amber de pe faţa mânjită de lacrimi, mângâind-o blând pe frunte, murmurându-i fiicei sale:

– Tot ce-am făcut a fost pentru tine, *láska*. Totul a fost întotdeauna doar pentru tine...

Interludiu

Amber se străduia din toate puterile să nu-şi piardă cunoştinţa. Era ironic: îşi petrecuse mai mult de jumătate din viaţă parţial sedată, într-o ceaţă creată de Percocet şi Vicodin, învăluită într-un nor moale şi pufos din care nu voia să se desprindă vreodată. Iar acum trebuia

să încerce să risipească acel nor cu fiecare fărâmă de voinţă pe care o avea. Dacă voia să rămână în viaţă.

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar de-abia dacă reuşi să-şi înalţe spatele câţiva centimetri. Însă, dacă nu reuşea să se ridice, trebuia să existe o altă cale de a se da jos din patul acela. Fiindcă patul reprezenta o mare parte din problemă: era atât de confortabil, de moale, de primitor. Nu avea să reuşească niciodată să rămână treaz dacă stătea în pat.

Împungând un cot în saltea, se folosi de această pârghie pentru a-şi răsuci corpul, rostogolindu-se greoi, împiedicată de greutatea cuverturii şi a tuturor cărţilor, revistelor şi fotografiilor împrăştiate peste ea. Nerăbdătoare, dădu din picioare şi auzi câteva cărţi căzând pe podea.

Se răsuci complet. Era întinsă din nou pe spate, mai departe de femeia care stătea în picioare, mai aproape de marginea patului. Se rostogoli din nou, de data aceasta mai uşor; aproape învăţase mişcarea. Apoi încercă să-şi coboare picioarele din pat şi totul luă o întorsătură oribil. Cămaşa de noapte din mătase îi alunecă prea uşor pe cearşaful de sub ea; intenţionase să caute pe pipăite podeaua cu tălpile, dar înainte să-şi dea seama ce se întâmplă alunecă. Întinse braţele în faţă, încercând cu disperare să se agaţe de ceva care s-o încetinească. În schimb, se ciocni de noptieră, lovindu-şi un antebraţ de colţul ascuţit al acesteia; se auzi scâncind tare de durere când se prăbuşi pe podea, cu picioarele cedându-i sub ea. Durerea din braţul stâng îşi croia drum prin ceaţa provocată de medicamente şi votcă precum un cuţit. Se tăiase în colţul noptierei; o dâră umedă de sânge i se prelingea pe braţ.

Bun. O ajuta să se trezească. Amber îşi trase picioarele, unul câte unul, ridicându-se în genunchi, sprijinindu-se pe mâini şi pe genunchi. Cu palmele lipite de covor, se târî în faţă, trăgându-şi genunchii după ea; ocoli colţul patului. Picăturile de sânge de pe braţ o gădilau şi il frecă nerăbdătoare de covor, ceea ce îi intensifică durerea; şi mai bine.

Amber încercase să evite durerea toată viaţa, iar acum chiar se străduia să o provoace. Revelaţia acestui fapt chiar o făcu să zâmbească strâmb.

Ajunsese la uşă acum, împingând-o cu mâinile, forţându-se să se ridice suficient cât să ajungă la clanţă. Trebuia să-şi recapete echilibrul înainte să poată să-şi relaxeze strânsoarea şi să învârtă clanţa, s-o tragă şi să deschidă puţin uşa...

În starea de slăbiciune în care se afla, se simţi ca şi cum cineva i-ar fi băgat o lanternă direct în ochi. Ferestrele din dormitor aveau draperiile trase; presupusese că era seară. Dar lumina soarelui din hol era clară, intensă şi ameţitoare. Amber clipi, copleşită. Încă se ţinea strâns de clanţă şi încercă să tragă de ea pentru a se ridica, dar picioarele îi erau ca de plumb. Nu avea nicidecum să reuşească.

Strângând din dinţi, Amber se lăsă în patru labe, ca un animal, şi începu să se târască prin uşa deschisă.

– Nu, nu, spuse femeia, traversând încăperea cu paşi rapizi, prinzând marginea uşii şi trântind-o, strivind degetele lui Amber.

Amber scheună de durere. Femeia se aplecă, îşi puse mâna pe spatele lui Amber şi o împinse în jos, pe covor. Amber era mult mai slabă decât îşi dăduse seama; căzu ca o jucărie răsturnată uşor de mâna unui copil.

– Poţi rămâne acolo, spuse femeia rece. Arată chiar mai bine – ţi-ai dat seama că ai luat prea mult şi ai încercat să ceri ajutor. Doar un accident foarte trist.

„Nu!" îşi spuse Amber înnebunită. „Nu!"

Dar explozia de energie ce o făcuse să ajungă în celălalt capăt al încăperii fusese ca o bulă ce se spărsese odată cu dispariţia luminii soarelui, de îndată ce fusese răsturnată înapoi pe covor. Valurile de somn provocat de Vicodin şi votcă se rostogoleau peste ea, trăgând-o la fund. Şi, oricâte eforturi ar fi făcut pentru a împiedica acest lucru, încet, încet pleoapele lui Amber se închiseră greu.

Partea a doua

Skye

Până în clipa în care dădu ochii cu Joe Jeffreys în carne și oase, Skye fusese chinuită de regrete serioase privind toată acea poveste ticnită cu reabilitarea.

Desigur, California era incredibilă. Era așa cum se vedea în filme și la televizor: palmieri, case albe scunde în stil colonial spaniol, cerul de un albastru extrem, totul scăldat în soare, toată lumea având un comportament relaxat și prietenos de parcă și ei erau scăldați în soare. Piele bronzată și zâmbete, și străzi largi și generoase, care nu semănau deloc cu oamenii din New York, cu expresiile lor sumbre și fețele cenușii. Nu erau nicăieri canioanele de zeci de metri înălțime ale clădirilor, întunecate și amenințătoare. După ani întregi petrecuți în New York, Marele Măr, încercând să nu se lase roasă de viermii ce se ascundeau în miezul lui, Skye își dădu seama, când păși pe aeroportul Burbank și inspiră prelung, fericită, din aerul cald, umed și auriu, că era mai mult decât pregătită pentru o schimbare de ritm.

Își aminti despărțirea înlăcrimată de Jada din dimineața aceea; Jada o îmbrățișase pe Skye atât de strâns încât o ridicase de pe pământ, o făcuse să promită că urmau să țină legătura cu tone de telefoane și mesaje, plângând în hohote că Skye avea să plece, dar bucuroasă pentru ea în același timp.

– N-ai să te întorci niciodată! se smiorcăise Jada, șprijinindu-și bărbia pe capul lui Skye. Simt asta în rărunchi!

Skye îi spusese să termine cu prostiile, că L.A., Joe Jeffreys și misiunea aceea nebunească erau doar ceva temporar. Dar, în timp ce-și târa geamantanele prin apartamentul părăginit, coborându-le cu hopuri preț de cinci etaje pe scările cu linoleum acoperit de mucegai și scotându-le pe trotuarul plin de gunoaie de pe 37th Street, Skye își dăduse seama că era posibil ca Jada

să o cunoască mai bine chiar decât se cunoștea ea însăși. Skye era pregătită pentru o schimbare, pentru o nouă aventură. Și era gata să lase viața din New York mult în urma ei.

„Jada e singura care îmi va lipsi din tot împuțitul ăla de oraș", își spuse Skye. „Uite ce superb e locul ăsta!"

Locuitorii din New York vorbeau întotdeauna arogant despre LA: ei bine, motivul era, evident, faptul că era mult mai bine aici, pe Coasta de Vest, iar ei erau roși de invidie. Căldura, lumina soarelui, atitudinea pozitivă; arbuștii înfloriți, palmierii, verdeața de pretutindeni erau la o lume distanță de cenușia și bătrâna metropolă New York. Chiar și șoselele largi și generoase aveau superbe flori de streliția pe spațiile despărțitoare din centru. Și era plătită pentru a se afla aici – toate cheltuielile, plus douăzeci de mii doar fiindcă acceptase misiunea, și promisiunea unui bonus de încă optzeci de mii dacă făcea rost de materialele cu Joe.

„Optzeci de mii, doar pentru a face sex cu unul dintre cei mai sexy bărbați din lume", se minună Skye. „E o nebunie. Bineînțeles, trebuie să îndur terapia de reabilitare. Iar aia nu va fi tocmai distractivă."

Reabilitarea era partea neplăcută a întregului aranjament. Reabilitarea însemna că, după ce coborâse din avionul JetBlue, nu fusese întâmpinată de o limuzină cu șofer, ci de un tip pe nume Ramon, aflat la volanul unei mici camionete albe. Și fusese dusă nu la Roosevelt Hotel sau Chateau Marmont, ci la Centrul de Recuperare Cascabel. Deși Cascabel aproape arăta ca un hotel din afară, fiind compus din clădiri lungi în stilul celor de la ranch-uri cu o alee largă ce ducea la ușile mari glisante de sticlă, înconjurat de palmieri și tufe de leandru, cu grădinile amenajate cu arbuști cu frunzele o explozie de culoare, de la un galben-verzui intens la un verde tare, aproape albăstrui. Mici flori albe scoteau capetele de printre aceste frunze. Totul era frumos și primitor.

Apoi ușile de sticlă se deschiseră, iar Skye reveni instantaneu cu picioarele pe pământ. Degeaba îi prezentase Kevin clinica drept o stațiune de lux. Nu exista

recepție ca la hotel, nici sisteme de iluminate elegante concepute de un designer, nici valeți cu zâmbetul pe buze care să-i deschidă ușile. Singurul motiv pentru care Ramon îi scotea bagajul din spatele camionetei era ca să îl poată da unui tip în uniformă albă, aruncându-i o privire cu subînțeles.

– Skye? spuse o femeie zveltă, apropiindu-se de ea.

Era îmbrăcată în blugi și o cămașă albă și nu purta machiaj; pielea ei cafenie era frumoasă, netedă și strălucitoare, dar întinsă bine peste oase. Iar ochii îi erau... Skye ezită o clipă, dorindu-și, dintr-un impuls inexplicabil, să găsească termenul potrivit pentru a descrie expresia din ochii căprui ai femeii. Arăta de parcă ar fi văzut tot ceea ce se putea vedea, dar fără ca privirea ei să trădeze dezamăgire sau cinism. Puțină oboseală, poate, dar poate că acest lucru se datora faptului că muncea de dimineață, ocupându-se de problemele altora.

„Experimentată", își spuse Skye brusc. „Pare experimentată." Nu era un cuvânt pe care Skye se așteptase vreodată să-l folosească drept compliment, dar, în mod straniu, era acum un compliment.

– Eu sunt Daniyel, spuse femeia, întinzând mâna pentru a o strânge pe cea a lui Skye, cu palma caldă și foarte uscată. Se scrie D-A-N-I-Y-E-L.

Daniyel îi zâmbi lui Skye, iar Skye recunoscu și altceva în privirea ei; o graniță de netrecut. Skye era obișnuită cu o asemenea atitudine în clubul Midnight Lounge, genul de privire pe care ți-o adresa o fată când o întâlneai prima dată și care îți spunea să stai naibii deoparte și s-o lași în pace. Dar acum era ceva diferit. Privirea lui Daniyel – ah, Skye își dădu seama acum. Era ca o profesoară de la o școală de corecție. O profesoară care urma să fie corectă și să se străduiască să te ajute cât mai mult, dar care avea să-ți arate de la bun început, fără un cuvânt, că nici nu avea să accepte nici un fel de prostii.

„Mi se pare corect", își spuse Skye. Dar înțelese al naibii de clar că nu era genul care să poată fi mituită. Dacă Daniyel găsea camera din geanta lui Skye, Skye avea să zboare din clinică înainte să apuce să se dezmeticească.

– Eu sunt tehnicianul-şef aici, spuse ea. Suntem ca nişte asistenţi pe lângă doctori, spuse Daniyel. Eu şi restul tehnicienilor suntem cei pe care îi vei vedea cel mai des, zi de zi.

O conduse pe Skye printr-o serie de uşi batante, trecând pe lângă un salon decorat cu mobilier IKEA de preţ mediu, şi traversând un coridor pe ai cărui pereţi atârnau tablouri în nuanţe de galben şi portocaliu ca un gălbenuş de ou: menite, presupuse Skye, să îi înveselească pe pacienţii suferind de simptome de sevraj. Când Daniyel se opri, deschise o altă uşă şi îi făcu semn lui Skye să intre; aceasta se trezi într-un dormitor atât de luminos graţie zugrăvelii în aceleaşi nuanţe încât fu nevoită să clipească des.

– Presupun că nu ni se va permite să ne relaxăm prea mult aici, observă pe un ton sec.

Daniyel zâmbi, dar cu o expresie discretă de atenţie; nimic din ceea ce spunea sau făcea Skye nu avea să scape vigilenţei sale.

„Sunt ţinută sub observaţie în permanenţă", îşi dădu seama Skye. „Trebuie să-mi joc rolul douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru."

Prin urmare se trânti pe cel mai apropiat pat, oftând profund. Apoi clătină din cap cu o expresie de surpriză autentică:

– Împart camera cu încă cineva? exclamă oripilată, privind celălalt pat. Nici măcar în New York nu-mi împart camera cu nimeni, iar apartamentul nostru e micuţ.

– Să sperăm că tu şi colega ta de cameră veţi construi o relaţie de susţinere reciprocă, spuse Daniyel pe un ton vesel. Ăsta e scopul de a împărţi o cameră. Soseşte mâine.

– Cred că glumeşti, spuse Skye complet întristată.

„Staţiune de lux, ce gogoşi", îşi spuse Skye furioasă. „Kevin va da urât de dracu' după ce ies de aici, Dumnezeu mi-e martor. Nimeni nu mi-a spus că va trebui să împart camera!"

O bătaie în uşă anunţă sosirea genţii lui Skye, cărată de tipul solid în alb căruia i-o dăduse Ramon în holul de la intrare.

– Dave o să-ţi desfacă geanta şi o să verifice să nu ai nici unul dintre obiectele de pe lista interzisă, în timp ce eu îţi voi explica pe scurt regulile casei, spuse Daniyel, aşezându-se pe micul fotoliu portocaliu, în timp ce Dave puse geamantanul lui Skye pe celălalt pat şi începu să scotocească prin el. Înţeleg că eşti stripteuză, Skye.

– Dansatoare exotică, replică Skye automat.

– Ai adus vreo jucărie cu tine? Jucării pentru adulţi?

Skye clătină din cap.

– Ai vreun medicament cu reţetă? Somnifere?

– Am nişte Xanax, spuse Skye, exact în clipa în care Dave scoase flaconul din geanta ei de cosmetice şi îl flutură în aer.

– Va trebui să-l confiscăm, mă tem, spuse Daniyel.

Skye se aruncă pe spate în pat, bosumflată. Nu se prefăcea doar. Iar proasta dispoziţie i se intensifică simţind salteaua şi pernele ieftine. Întreaga clădire era echipată cu mobilier de la nenorocitul de magazin IKEA.

– Cum o să reuşesc să adorm? se smiorcăi ea.

– Avem o gamă largă de ceaiuri de plante, îi spuse Daniyel calm. Şi sugerez să eviţi fumatul înainte de culcare. Majoritatea clienţilor de aici sunt fumători şi le spun tuturor acelaşi lucru – nicotina e un stimulent. Vocea i se înmuie puţin. Avem noi medicamente dacă într-adevăr vei avea nevoie, o asigură ea pe Skye. Dar cred că vei constata că eşti atât de extenuată de muncă pe care o faci aici încât nu va fi o problemă să adormi. Îi aruncă o privire lui Dave. Mai e ceva?

– E în regulă, mormăi el.

– Nu era cazul să răscoleşti totul aşa, se plânse Skye, îndreptându-şi privirea spre geamantan, al cărui conţinut părea să fi explodat; nu trebuia să pară prea relaxată privind un străin cotrobăindu-i printre lucruri.

– Îşi face doar datoria, spuse Daniyel împăciuitor, când Dave deschise larg poşeta lui Skye şi bagă mâna în ea.

Îşi ţinu respiraţia, privindu-l; oare interpretase greşit acel schimb de priviri dintre el şi Ramon? Dar dacă Dave hotărâse să ia banii oferiţi de revista *Investigator*, dar s-o dea oricum de gol?

„Deşi, sincer", îşi spuse ea, „câteva săptămâni petrecute aici fără nimic de băut şi fără Xanax, dormind într-un nenorocit de pat de o singură persoană, într-o nenorocită de cameră dublă, obligată să fac terapie – poate că dacă Dave anunţă că a găsit camera nu va fi chiar sfârşitul lumii pentru mine."

– Doar o altă doză de Xanax, anunţă Dave, aruncându-i lui Daniyel un alt flacon.

– Am emoţii în avion, spuse Skye.

– Crede-mă, spuse Daniyel cu un zâmbet strâmb, nu-i nevoie să explici. Nu am mai primit pe nimeni atât de curat de ani de zile.

– Am găsit o porţie mare de cocaină la un tip, săptămâna trecută, mormăi Dave. N-ar fi fost mare scofală, dar venise cu avionul din Hong Kong şi în tot acel timp o ţinuse în buzunarul de la blugi. Îţi vine să crezi?

– Mersi, Dave, spuse Daniyel când Dave aprobă din cap şi ieşi greoi din încăpere. Deci, Skye, regulile de la Cascabel: e interzis accesul oricărei persoane de sex opus în camera ta, indiferent de oră. Sunt interzise ţinutele sau comportamentul făţiş provocatoare. E interzis să ceri cuiva numele de familie. E interzis să atingi alţi membri ai grupului fără a le cere mai întâi permisiunea. Fumatul e permis exclusiv afară. Trebuie să fii prezentă la toate întâlnirile de grup, care încep la opt fix.

– Opt dimineaţa?

Dar Daniyel era probabil obişnuită cu această obiecţie, căci trecu fără să clipească peste ea şi continuă:

– Trebuie să rămâi în incinta clinicii, cu excepţia cazului în care participi la o excursie supravegheată. Dacă se găsesc orice fel de substanţe interzise asupra ta, ţi se va cere să pleci imediat. Şi, evident, e interzis contactul sexual, indiferent de oră. Inclusiv – îşi drese vocea – inclusiv autoerotismul.

Skye se ridică în capul oaselor şi se zgâi la Daniyel, mută de şoc.

– Te afli aici pentru dependenţa de sex, nu? întrebă Daniyel, încruntându-se, păstrându-şi privirea rece şi evaluatoare, concentrată pe reacţia lui Skye.

Skye aprobă din cap.

– Şi, mda, consum prea multă cocaină, reuşi să spună. Plus că abuzez de Xanax, după ce-am făcut-o lată cu praful.

– Dependenţele multiple sunt foarte comune, o asigură Daniyel. Tocmai de asta în grupurile noastre există persoane cu diverse dependenţe. Îşi desprinse picioarele zvelte din poziţia încrucişată şi se ridică. Ei bine, te las să despachetezi şi să te instalezi. Cina se ia la şase, urmată de o sesiune de meditaţie înainte de culcare.

– Tare îmi arde buza după o ţigară, mărturisi Skye. Pot să merg să fumez acum?

Încruntarea lui Daniyel se risipi parţial; era evident că Skye spusese ceva corect.

– Mi s-a părut că accepţi prea uşor confiscarea dozelor de Xanax! spuse Daniyel. Nu am mai văzut niciodată o persoană dependentă care să nu opună rezistenţă când îi luam somniferele.

– E doar o mască, spuse Skye repede. În fundul sufletului îmi vine să ţip.

– Ei bine, ăsta e un loc în care poţi să ţipi în siguranţă, spuse Daniyel, dar fără a părea complet convinsă.

„Trebuie să par mai dependentă", îşi spuse Skye fermă, în vreme ce Daniyel o conduse din cameră. „Trebuie să-i urmăresc pe ceilalţi şi să le copiez mai mult comportamentul. Lui Daniyel îi merge mintea brici, după cum spunea mama mea. Şi dacă nu reuşesc s-o păcălesc pe Daniyel, e al naibii de sigur că nu-i voi putea păcăli nici pe psihiatri."

– Pe aici ajungi la grădină, îi întrerupse Daniyel gândurile, arătându-i spre coridor. Te rog să foloseşti scrumierele puse la dispoziţie, bine? Voi veni să te iau pentru interviul de internare. Şi bine ai venit la Cascabel, Skye. Sperăm că vei găsi ceea ce cauţi aici.

Replica ei se dovedi bizar de clarvăzătoare. Căci, întâmplător, ceea ce căuta Skye se găsea în grădină, întins pe o dală lungă de piatră aflată pe marginea unui bazin în care se scurgea apa dintr-o construcţie acvatică elegantă din bambus. Cu capul dat pe spate şi privirea

îndreptată spre cer, părea complet absorbit de încercarea de a forma o serie perfectă de cerculeţe de fum. Auzind-o când păşi pe dalele de pavaj, îşi întoarse capul într-o parte pentru a vedea cine tocmai sosise; şi, când văzu părul blond şi silueta voluptuoasă a lui Skye, se ridică entuziast în capul oaselor.

– Hei, bună, spuse el măsurând-o din cap până în picioare. Tocmai ai devenit oaspete al staţiunii de relaxare de cinci stele Cascabel!

Lui Skye i se păru că se auzise chicotind, dar nu era sigură. Era ca şi cum ar fi pierdut controlul asupra întregului său corp în clipa în care privirea ei o întâlnise pe a lui. Desigur, nu era prima dată când întâlnea o celebritate: erau destui care frecventau Midnight Lounge: actori şi prezentatori de televiziune, celebrităţi din lumea sportului, politicieni. Dar niciodată o celebritate de o asemenea mărime: niciodată un important actor de cinema aflat pe culmile succesului şi ale celebrităţii.

Joe Jeffreys era cel mai sexy bărbat pe care îl întâlnise vreodată Skye. Actorii te dezamăgeau aproape întotdeauna în ceea ce privea înălţimea lor; era posibil ca un actor de filme de acţiune să pară de peste un metru optzeci pe ecran, dar să se dovedească a avea doar unu şaizeci şi cinci în carne şi oase. Joe Jeffreys avea probabil un metru optzeci şi cinci, umeri laţi şi muşchi puternici; era considerabil mai înalt decât ea. Şi avea atât de multă charismă încât efectiv radia din el ca o undă de căldură. Acest lucru fu primul care o izbi, chiar înainte să-şi dea seama cât de frumos era: simplul lui magnetism personal. Se trezi îndreptându-se spre el fără a conştientiza măcar ceea ce făcea, de parcă ar fi prins-o în laţ şi ar fi tras-o spre el ca un cowboy masiv, bronzat, superb, rol pe care l-ar fi putut juca uşor. Păr de aur, ochi strălucitori în nuanţa albastrului de blugi, piele aurie-închis; era ca o încarnare a luminii solare. Ar fi putut să-şi întindă mâinile în faţă şi să le încălzească în câmpul lui de forţă.

Skye căscă ochii mari spre el când Joe, privind-o cu un rânjet mai mult decât apreciativ, îi spuse, cu vocea

lui sexy, profundă şi tărăgănată, pe care o cunoştea la perfecţie din toate filmele cu el pe care le văzuse:

– Eu sunt Joe.

– Eu sunt Skye, reuşi ea să spună, uluită că putea chiar şi să-şi mişte buzele, cu atât mai mult să formeze cuvinte coerente.

– Te-aş îmbrăţişa de salut, dar regulile lor interzic atingerile, spuse Joe, dându-şi ochii peste cap, şi am fost deja prins de câteva ori.

Simplul gând de a fi îmbrăţişat de el produse valuri de căldură ce străbătură tot corpul lui Skye.

„Slavă Domnului că mi-am retuşat machiajul când ne pregăteam să aterizăm pe Burbank", îşi spuse ea cu o uşurare uriaşă. Ochii ei albaştri mari erau subliniaţi cu rimel, pometii îi erau nuanţaţi uşor cu fard de obraz, buzele îi erau roz-deschis şi strălucitoare graţie luciului de buze pentru volum de la L'Oréal. Îşi aplicase o doză proaspătă de parfum DKNY; purta blugi strâmţi şi un tricou ce se mula pe ea fără a fi atât de decoltat încât Daniyel să-i ceară să se schimbe. Şi îşi pieptănase părul într-o coadă de cal lucioasă, prinsă sus. Nu exista nici un bărbat în State căruia să nu-i placă părul prins în coadă de cal. Le amintea de majorete.

– Da, tocmai am fost şi eu informată asupra regulilor de Daniyel, spuse Skye, scoţându-şi ţigările din buzunar.

Joe se grăbi să-i ofere bricheta chiar înainte ca Skye să fi apucat să-şi ducă ţigara Merit la buze.

– Mulţumesc, spuse ea, inhalând, ridicând ochii pentru a-i oferi versiunea completă a privirii ei cochete, printre gene, orientată în sus. O, şi nici nu ai voie să mă întrebi care e numele de familie. Îi adresă cea mai sexy privire a ei; nicotina, plus rutina familiară a trasului din ţigară o ajutau să-şi recapete curajul. Deşi probabil m-ai recunoscut de cum m-ai văzut, nu? Fiindcă sunt o vedetă de cinema foarte celebră.

Joe se încruntă automat, ştiind că nu putea fi adevărat, fiindcă ar fi cunoscut-o dacă aşa ar fi stat lucrurile. Îi luă doar o clipă, nu mai mult, până înţelese că găsise

o cale simpatică de a se referi la statutul lui aproape divin fără a-l linguşi. Rânjetul lui se lăţi într-un zâmbet larg de apreciere.

– Drăguţă şi amuzantă, spuse el bucuros. Ei bine, am avut noroc, nu? Vino încoace, domnişoară Skye, şi spune-mi totul despre tine.

„Nici pe jumătate atât de norocos pe cât vei fi", îşi spuse Skye fericită, urmându-l pe Joe Jeffreys lângă fântână. Din spate era aproape la fel de atrăgător ca din faţă. Muşchii spatelui şi ai braţelor îi erau bine definiţi, chiar şi prin tricou; fundul lui, îmbrăcat în blugi albaştri decoloraţi, era la fel de ferm şi de rotund ca al unui patinator viteză, şi avea ţinuta unui atlet. Skye îşi aminti fotografii cu el pe care le văzuse în revista *People*, de când avea optsprezece ani şi era fundaş în echipa liceului, ţinându-şi casca şi rânjind spre cameră, înainte de a fi fost remarcat de un căutător de talente şi răpit pentru totdeauna din mijlocul lanurilor de porumb din Iowa.

Joe se aşeză din nou pe lespedea de piatră. Era caldă de la soare şi, când se cuibări lângă el, Skye se simţi ca o pisică instalându-se comod, torcând de plăcere. „Tot ce-mi lipseşte e să mă mângâie Joe pe blană", îşi spuse obraznică.

Îl privi şi se bucură nespus când observă că el îi studia fără jenă silueta, examinând-o, zăbovind asupra coapselor, asupra taliei înguste şi asupra curbei sânilor înainte de a se opri din nou asupra chipului ei. Ea îi răspunse cu o strălucire de recunoaştere în ochi, un zâmbet cu gropiţe care îi arătă lui Joe că ştia exact la ce anume se uitase şi nu avea nici cea mai mică obiecţie din lume.

– Ar trebui să-ţi spun de la bun început, Joe, cum îmi câştig existenţa, spuse ea, trecând la atac. Sunt dansatoare exotică.

Făcu ochii mari şi îi adresă cea mai inocentă privire a ei, ştiind că ochii ei mari şi albaştri, trăsăturile drăguţe, copilăreşti, contrastau perfect cu mărturisirea pe care i-o făcea. Întinzându-se pe la spate, îşi prinse coada în mână şi se jucă puţin cu ea, plecându-şi capul într-o parte, în timp ce continuă:

– Ei bine, stripteuză, dacă e să fiu complet sinceră.

„Chiar dacă Joe se află la Cascabel sub un pretext fals, trebuie să creadă că tu ai toate motivele să te afli acolo", o avertizase Kevin. „Nu te lăsa prostită dacă îşi joacă rolul de băiat de la ţară. E destul de deştept. Dacă îi trece prin cap chiar şi o clipă că îi întinzi o capcană, s-a zis cu tine."

– N-ai să mă priveşti de sus din cauza muncii mele, nu? încheie Skye, aruncându-i o privire seducătoare.

„Oare am exagerat?" se întrebă pentru o clipă. „L-am abordat prea pe faţă?"

Apoi chipul exagerat de frumos al lui Joe se strâmbă într-un rânjet uriaş şi îşi dădu capul pe spate, izbucnind în râs.

– Să te privesc de sus? Păpuşă, e mai probabil să... Îi aruncă o ocheadă. Ei bine, să zicem doar că mi-ar plăcea al naibii să te privesc de sus, dacă înţelegi unde bat! Dumnezeule...

Se foi pe piatră, iar privirea lui Skye coborî ca atrasă de un magnet între picioarele lui. Blugii lui erau vechi şi uzaţi, dar nu atât de largi încât să nu poată vedea efectul pe care îl produsese mărturisirea ei asupra lui.

„O, slavă Domnului – e bine proporţionat", remarcă ea cu o uşurare imensă. El îi zâmbi plin de regret, recunoscându-şi erecţia, ridicând uşor din umeri ca pentru a spune: „Ce pot să fac? Eşti o tipă superbă şi acum m-ai făcut să mi te imaginez dansând la bară în chiloţi!"

Uitând toate artificiile de cochetărie, Skye lăsă să-i apară pe chip un zâmbet larg, fericit, la fel de firesc ca al lui. Aşa trebuiau să decurgă lucrurile: uşor, amuzant, cu ambii râzând de la bun început, ştiind cât se poate de clar că aveau să sfârşească goi şi oferindu-şi reciproc cea mai bună partidă din viaţă.

– Vai, vai, spuse Joe, clătinând din cap, cu ochii strălucindu-i, şi întinzându-se după pachetul lui de Camel. Obligat să mă tratez pentru dependenţa de sex lângă

fata visurilor mele şi neavând voie s-o ating nici cu un deget.

Îşi aprinse ţigara şi suflă un cerc de fum, mare şi rotund, direct spre ea. Skye îşi strânse buzele ca pentru un sărut şi i-l trimise prin aer; timp de o clipă, înainte de a se disipa, îl privirăplutind în aer între ei. Foindu-se din nou, trăgând de blugi pentru a mai reduce din presiunea asupra zonei pubiene, Joe lăsă să-i scape un oftat prelung de frustrare infinită.

- Îţi spun, păpuşă, asta va fi cea mai lungă nenorocită de lună din toată viaţa.

Petal

- E un rahat! E aşa un rahat nenorocit! Nici măcar n-ar trebui să mă aflu aici! boci Petal. E o grămadă mare de rahat.

Furioasă, lovi patul cu piciorul, apoi gemu când îşi lovi degetul mare.

- Şi tu - scoate-ţi nasul din geanta mea, ce dracu'!

Împiedicându-se, se întinse spre Dave, care tocmai desfăcea cataramele mult iubitei sale genţi Balenciaga şi îşi îndesa în ea o mână mare şi cărnoasă.

- Acolo sunt lucrurile mele! Sunt personale!

- Trebuie să verificăm totul, Petal, spuse Daniyel din spatele ei. Asta e politica clinicii Cascabel.

Petal se întoarse furtunos spre ea, cu mâinile pe şolduri, radiind furie din tot trupul ei mărunt, ca o pisică făcând o criză de isterie.

- Îţi face plăcere, aşa-i? ţipă ea furioasă. Îţi face plăcere să deţii puterea!

Spre enervarea lui Petal, Daniyel refuză să intre în joc. În schimb îi răspunse înţelegătoare:

- Ştiu că e neplăcut să vezi pe cineva umblându-ţi printre lucruri. Dar nu putem să-ţi dăm voie să păstrezi obiecte care sunt interzise aici. Dacă ai la tine droguri, ai putea risca o supradoză, de exemplu...

- Tocmai am aterizat de la Londra! Cum dracu' crezi că aş fi putut să-mi fac rost de droguri de la aeroport până aici! strigă Petal.

- Codeină, spuse Dave pe un ton neutru, aruncând pe cuvertură două pachete mari roşii de Solpadeine pe care Petal le cumpărase din Heathrow.

- Alea sunt pastile pentru durerea de cap, se smiorcăi Petal. Ce fac dacă mă apucă durerea de cap?

- Codeina e un narcotic, remarcă Daniyel, în vreme ce Dave deschise fermoarul trusei cosmetice Tarte din piele aurie şi îi goli tot conţinutul. Putem să-ţi dăm noi medicamente pentru durerile de cap dacă vei avea vreun simptom de sevraj.

- Ritalin, Xanax... spuse Dave, dând cu mâna printre flacoanele şi foliile de plastic cu pastile. Droguri, calmante. Suspecţii obişnuiţi.

- Dumnezeule, mi le luaţi şi pe-alea? Şocată, Petal rămase cu gura căscată. Credeam că am fost trimisă aici doar pentru cocaină!

Privi îngrozită în timp ce Dave scoase o pungă subţire de plastic din buzunar şi îi strânse toate pastilele în ea, întinzându-i-o lui Daniyel. Disperată, Petal se întinse şi ea după pungă, încercând să le-o smulgă; dar Dave reuşi cumva să-şi intercaleze trupul mătăhălos între ea şi Daniyel, iar simpla lui masivitate o blocă în întregime pe Petal. Tipul cântărea probabil peste o sută douăzeci de kilograme; mâinile ei, care îl loviseră pentru scurt timp în trunchi, păreau atât de mărunte şi de inutile încât îi căzură pe lângă corp aproape imediat, recunoscându-se învinse.

- Nu poţi..., se smiorcăi ea, dar ştia deja că pierduse bătălia. Înghiţind în sec, aruncându-se pe pat, îşi luă poşeta şi scotoci prin ea, căutând micuţul buzunar interior în care se afla mobilul ei ornat cu cristale Swarovski. Înnebunită, formă o secvenţă familiară de taste şi începu să scrie un mesaj; dar înainte să se dezmeticească, mâna subţire a lui Daniyel se întinse peste umărul ei şi îi luă telefonul din palmă atât de eficient încât Petal nici nu apucă să îl strângă mai tare.

- Ăla e al meu! ţipă ea.

- Telefoanele celulare sunt interzise, rosti Daniyel blând, strecurând mobilul lui Petal în buzunar, deşi s-ar putea să-ţi permitem din nou accesul la el, pe perioade controlate, dacă răspunzi bine la tratament. Avem aici un telefon pe care poţi să-l foloseşti, afară pe hol.

- Dumnezeule!

Petal izbucni într-o criză isterică de plâns. Suferea din cauza diferenţei de fus orar, era uşor mahmură - consumase din belşug din şampania gratuită în timpul zborului companiei Virgin ce o adusese aici, ştiind că era ultima dată când se putea bucura de alcool pentru câteva săptămâni - şi era într-un sevraj teribil după Dan, de care îi era deja îngrozitor de dor. Se târâse practic până acasă după întâlnirea ei cu Gold şi Jinhee şi îşi petrecuse tot restul zilei şi ultima ei noapte, cuibărită în braţele lui, plângând şi blestemându-şi soarta.

Tas şi J.C. veniseră pe la ea, desigur. Şi o însoţiseră toţi în limuzina ce o dusese la Heathrow, bând şampanie cu nemiluita într-o încercare sortită eşecului de a o înveseli. Tas, singura cu simţ practic din tot grupul, se străduise să prezinte şederea lui Petal la clinica Cascabel ca fiind un deznodământ pozitiv.

- O luaseşi deja pe arătură cu alcoolul şi drogurile, spuse ea cu sinceritatea brutală ce îi stătea în fire. Ştii că aşa era, fată.

- Tas... dădu să spună J.C., dar Tas nu se lăsă întreruptă.

- Nu, ascultaţi! zise ea, privind în jur. Ştim toţi că Petal o luase pe arătură! A ratat absolut toate întâlnirile pe care i le-am organizat. Suntem o echipă, nu? Toţi pentru unu şi unul pentru toţi. Dar nu putem reuşi dacă Petal nu-şi face şi ea treaba.

Petal se sprijinise de Dan, plecând capul.

- Accessorize... Rimmel... nici nu vor mai vrea să audă de mine acum, murmură ea vinovată.

- Nu acum, dar când te vei întoarce curată? îi spusese Tas. Au să sară toţi pe tine! Toată lumea stă la reabilitare mai nou, e la modă! Dai câteva interviuri mari...

- „Iadul meu cu drogurile", murmură J.C..

- ... şi toată lumea va sta la coadă să-ţi ceară să apari în reclamele lor! încheiase Tas pe un ton vesel.

- Puţin scandal nu i-a stricat nimănui, pe termen lung, consimţise şi Dan, mângâind-o pe păr. Iar noi intrăm în studioul de înregistrări de săptămâna viitoare, drăguţă. Voi sta acolo toată ziua. Nu prea ai fi avut când să te vezi cu mine oricum.

- O să mă sunaţi, nu? îi implorase Petal nefericită. În fiecare zi? O să mă simt atât de singură...

Îi promiseseră toţi cu loialitate că aveau să o sune; dar ea se aşteptase, firească, să i se permită să păstreze telefonul mobil la ea. Acum, examinând camera ei dublă oribilă de la Cascabel, Petal văzu că nu exista televizor - mai grav, nu exista computer. Iar telefonul ei era îndesat în buzunarul lui Daniyel.

- Nu aş fi venit! Petal se prăbuşi pe pat, strângând în braţe o pernă pentru a-şi alina suferinţa. Nu aş fi venit în nenorocitul ăsta de loc dacă aş fi ştiut că nu mi se va da voie nici măcar să-i trimit mesaje prietenului meu... Doamne!

„Voi lipsi o lună întreagă", se gândi ea înnebunită. „Se poate întâmpla orice într-o lună! Vor fi sute de fete care vor încerca să-l agaţe - e atât de superb şi acum că am fost fotografiaţi împreună tot timpul toate fetele vor alerga după el ca să încerce să fie în locul meu. Cum ar putea vreodată să reziste în faţa tuturor acelor fete care se vor arunca asupra lui dacă nu pot nici măcar să iau legătura cu el?"

- Putem programa apeluri între tine şi prietenul tău, spuse Daniyel cu amabilitate, dar nu reuşi decât s-o facă pe Petal să plângă şi mai tare.

- Face parte dintr-o trupă! E practic o vedetă rock! ţipă ea prin pernă. Nu poţi programa apeluri telefonice cu vedete rock, ce mama dracului! Nu lucrează într-o nenorocită de bancă!

- Am să-ţi las o jumătate de oră să te descarci emoţional, spuse Daniyel, după ce Dave părăsi încăperea cu rezervele de medicamente ale lui Petal. Apoi voi veni

să te duc la interviul de internare. Vrei să-ţi aduc o cană de ceai? Eventual muşeţel? Are un efect calmant.

– Pleacă! ţipă Petal, ridicând vocea atât de mult încât ar fi putut fi cu uşurinţă auzită de orice liliac din zona Los Angeles. Pleacă, pleacă, pleacă!

Perna era deja udă leoarcă de lacrimi. O luă pe cea de-a doua, şi plapuma, strângându-le pe toate peste ea şi în jurul ei, înfofolindu-se sub straturi întregi, izolându-se cât de bine putea de lumea exterioară şi de realitatea oribilă, brutală, a acestui loc în care fusese abandonată. Nasul îi era înfundat, capul îi pulsa de durere; tânjise să primească un mesaj de la Dan, sau măcar să poată să recitească mesajele minunate pe care i le trimisese el de când începuseră să iasă împreună

Când Daniyel se întoarse, aducând un pahar mare cu apă, Petal era aproape leşinată în mijlocul unei învălmăşeli umede de cearşafuri şi de plăpumi pătate de lacrimi. Daniyel le dădu jos uşor de pe ea, îi întinse paharul de apă şi intră în baia alăturată pentru a umezi un prosop pentru faţa lui Petal. Petal era atât de extenuată de criza emoţională de mai devreme încât nu mai avea nici o picătură de energie pentru a opune rezistenţă: ca un strigoi, se ridică în capul oaselor, se şterse pe faţă cu prosopul ce îi fusese dat, bău apa şi se ridică în picioare, aşa cum i se ceruse, ieşind din cameră în urma lui Daniyel şi traversând coridorul.

Daniyel se oprise şi tocmai voia să bată la o uşă când aceasta se deschise brusc şi o fată de o frumuseţe uluitoare ieşi din încăpere. Chiar şi în starea de slăbiciune în care se afla, Petal îşi dădu seama cât era de atrăgătoare fata respectivă: blondă, subţire, dar cu rotunjimi acolo unde era cazul, şi cu un chip inocent de copil, cu ochi albaştri mari, piele netedă şi o gură roz lucioasă.

Totodată, observă Petal, fata părea peste măsură de şocată. De-abia dacă le văzu pe Petal şi Daniyel, trecând încet pe lângă ele şi străbătând coridorul într-un fel de transă, cu părul blond prins în coadă de cal, buclat drăguţ la capăt într-un inel mare, legănându-se în spatele ei în ritmul paşilor săi.

– Doctor Raf? spuse Daniyel, intrând în încăpere, urmată îndeaproape de Petal. Am venit cu Petal Gold. Vrei să iei o pauză sau să-i spun să intre acum?

Era un cabinet medical, ticsit cu rafturi de cărţi, o masă de examinare într-o parte cu o perdea pe şine trasă pe jumătate în jurul ei. Un bărbat se ridică din spatele unui birou, venind să le întâmpine, şi de îndată ce îl văzu, Petal înţelese de ce fata care tocmai plecase avusese acea expresie uluită pe chip.

„Doamne, e al dracului de arătos", îşi spuse Petal cu o exprimare prea puţin elegantă. „Arată ca un actor jucând rolul unui doctor într-o emisiune de televiziune. Sau ca unul din acele seriale americane – *General Hospital* sau ceva de genul ăsta."

– Bună, Petal, şi bine ai venit la Cascabel, spuse acesta, zâmbindu-i, luându-i mâna şi prinzându-i-o scurt între palmele sale, care erau uscate, calde şi puternice. Eu sunt dr. Rafael Green, unul dintre psihiatrii care oferă consultaţii în cadrul acestei clinici. Poţi să-mi spui dr. Raf, ca tot restul lumii. Te rog, ia loc. Mulţumesc, Daniyel, adăugă peste umărul lui Petal.

– Dă-mi un semn când termini aici şi am să mă întorc să-i ofer lui Petal un tur al clinicii, spuse Daniyel, iar Petal îşi dădu seama că până şi Daniyel cea dură şi practică îşi îndulcea tonul vocii când vorbea cu dr. Raf.

Daniyel închise uşa, iar dr. Raf se aşeză pe scaunul orientat spre Petal, în faţa biroului; stăteau faţă în faţă, iar Petal se trezi că aproape îşi dorea ca doctorul să se fi aşezat în spatele biroului, într-o poziţie mai oficială. O deruta să-l vadă atât de aproape. Deşi era destul de în vârstă după standardele lui Petal – avea probabil către treizeci şi cinci de ani, cel puţin, iar când tipii de vârsta lui se dădeau la Petal în cluburi ea nu avea scrupule în a-şi bate joc de ambiţiile lor – era atât de chipeş încât îi venea greu să se simtă firesc în preajma lui.

– Cum te simţi, Petal? o întrebă el blând, cu o expresie concentrată şi empatică în ochii întunecaţi. Probabil că eşti afectată din cauza diferenţei de fus orar, aşa-i?

Deşi purta ochelari, ochii lui erau uimitori, de un căprui atât de închis încât erau aproape negri. Părul îi era de aceeaşi culoare, des şi atât de creţ încât aproape forma cârlionţi; câteva bucle îi căzură pe frunte când se aplecă în faţă să audă răspunsul lui Petal. Avea trăsături puternice, dominate de un nas roman şi un contur al maxilarului foarte clar definit, iar pielea îi era de un măsliniu-deschis. Arăta ca şi cum familia lui provenea din zona mediteraneeană. Italian sau evreu, poate.

Jenată, simţind că se holba la trăsăturile fin sculptate ale doctorului, Petal coborî privirea, dar gestul nu o ajută prea mult. Doctorul Raf purta o cămaşă albă, cu mânecile suflecate până la coate, dezvăluind antebraţe zvelte şi puternice. Idealul lui Petal era un tip având constituţia lui Dan: cu muşchi bine definiţi, dar suficient de slab cât să încapă într-o pereche de blugi minusculi. Dr. Raf nu ar fi încăput în blugii lui Dan, în mod sigur. Pantalonii lui negri fără pense îi scoteau în evidenţă şoldurile înguste, dar după felul în care îi stăteau puţin prea întinşi peste coapse, şi după felul în care bumbacul cămăşii i se întindea peste piept şi umeri, era clar că nu se sfia să ridice greutăţi la sală.

– Petal? repetă el. Poţi să-mi spui cum te simţi?

Petal îşi îndreptă din nou atenţia spre întrebările ei. Cu toată sinceritatea, se concentrase pe fizicul lui pentru a evita să răspundă; era extenuată şi ameţită, avea o durere de cap înnebunitoare, şi chiar n-avea chef să discute despre o listă întreagă de necazuri. Voia doar să fie lăsată în pace şi, preferabil, să adoarmă.

– Sunt foarte obosită, murmură ea.

El aprobă din cap înţelegător.

– Poate am programat discuţia asta puţin prea devreme, spuse el. Uite ce îţi sugerez: ce-ar fi să te întorci în camera ta să dormi puţin? Nu prea mult, fiindcă trebuie să te obişnuieşti cu ora din L.A. Dar ai putea să tragi un pui de somn, eventual să faci un duş şi să te aranjezi, apoi ne-am putea reîntâlni aici peste câteva ore? Ce zici?

Doctorul avea o voce uşoară de tenor: cappuccino, mai degrabă decât cafea foarte neagră. Era moale şi liniştitoare şi era atât de uşor s-o asculţi încât efectul era aproape hipnotic, ca şi cum ai fi alunecat într-o baie caldă. Petal întâlni din nou privirea ochilor căprui, iar ceea ce văzu în ei fu o preocupare empatică pentru binele ei. Doctorul se încruntă uşor, încercând să-şi dea seama ce ar fi fost cel mai bine pentru ea.

Şi nu fu nevoie de mai mult. Petal nu îşi dăduse seama cât de singură se simţea până în acel moment, despărţită de toţi cei la care ţinea. Tas, J.C., Dan, rămăseseră toţi în urma ei, în Londra; îi făcuseră cu mâna în semn de adio de la porţile terminalului de decolări, apoi se întorseseră toţi împreună, în vreme ce Petal fusese nevoită să pornească singură. Viaţa ei fusese o bulă de activitate, avusese întotdeauna un grup de prieteni prin preajmă, iar de când se cuplase cu Dan fuseseră în general de nedespărţit. Era prima dată când rămânea singură, fără prietenul ei sau fără gaşcă, şi detesta sentimentul din tot sufletul.

Brusc, totul se revărsă pe dinafară. Dr. Raf, fără a-şi dezlipi privirile de pe Petal, se întinse după o cutie de şerveţele de pe biroul lui şi o împinse astfel încât să ajungă lângă ea, iar Petal luă o grămadă zdravănă cu o mână, cu lacrimile şi cuvintele şiroind din ea.

Frustrarea de a creşte cu un tată care devenise faimos în toată lumea chiar dinainte de naşterea ta; aşteptările ridicole ale oamenilor faţă de ea şi cum îi era imposibil să le realizeze, prin urmare i se părea o tâmpenie şi să încerce. Cum mama ei, Linda, i-o aruncase, practic, în braţe lui Gold şi o tăiase în State pentru a încerca să devină actriţă, ceea ce era oricum lipsit de izbândă, fiindcă mama ei nu avea nici urmă de talent la nimic altceva în afară de a se dezbrăca de majoritatea hainelor şi a zâmbi luminos. Cum mama ei îi sărea la gât – în rarele ocazii când se obosea să ia legătura cu ea – fiindcă Gold nu făcea destule ca s-o ajute să primească diverse roluri.

Cum crescuse, aruncată de la o dădacă la alta, fără a-şi vedea, practic, niciodată tatăl. Cum fusese învăţată să îi spună Gold, nu tati, practic de la bun început. Despre petreceri şi depravare, şi şirul nesfârşit de modele

şi de starlete pe care le văzuse în conacul lui Gold, fiindcă, sincer, toate dădacele ei erau profund îndrăgostite de Gold şi, deşi li se cerea s-o ţină pe Petal departe, de cele mai multe ori n-o făceau fiindcă visau ca Gold să vadă cât de fantastice erau în rolul de mamă pentru micuţa lui şi să se îndrăgostească nebuneşte de ele, aşa că în loc s-o ţină pe Petal departe de tot ceea ce se întâmpla, o lăsau să alerge direct în mijlocul petrecerii, ca să poată participa şi ele. Erau întotdeauna date afară, dar între timp Petal văzuse mult mai multe decât ar fi trebuit să vadă un copil de vârsta ei.

– Şi tocmai de asta e atât de al naibii de nedrept, hohoti ea, frecându-se cu dosul degetelor la ochi, care erau roşii şi umflaţi acum. E aşa un nenorocit de ipocrit! Adică n-am făcut altceva decât să prizez puţină cocaină! Gold a luat de toate! E o minune că încă mai trăieşte! E foarte bine să te cuminţeşti după ce ţi-ai luat porţia de distracţie şi ai făcut uitată toată depravarea, dar eu nu am decât douăzeci de ani! E normal să merg la petreceri şi să mă îmbăt puţin şi să fac tâmpenii. Asta fac oamenii de vârsta mea!

Se opri să respire, suflându-şi nasul şi privindu-l sfidător pe dr. Raf, provocându-l să-şi exprime dezacordul faţă de orice din ceea ce spusese ea.

– Chiar aşa e? întrebă dr. Raf blând.

– Cum adică? spuse Petal, derutată.

– Chiar asta fac oamenii de vârsta ta, în general? explică el, fără nici o schimbare în privirea lui prietenoasă şi deschisă.

– Păi, da! spuse Petal pe un ton defensiv. Adică toţi prietenii mei – întotdeauna ne distrăm sălbatic! Şi doar nu suntem singurii!

– Probabil o să ai impresia că am o sută de ani fiindcă spun asta, zise dr. Raf, cu un zâmbet atât de dulce, de sincer şi de modest încât Petal se trezi zâmbindu-i la rândul ei, dar printre atâtea petreceri câte îmi descrii tu, nu e foarte greu să te trezeşti dimineaţa şi să mergi la muncă? Sau să reuşeşti să înveţi ceva?

Petal tresări. Reuşise să-i găsească punctul slab.

– Noi ducem un stil de viaţă mai alternativ decât ăla, spuse ea. Adică nu avem genul de slujbe cu program fix care te obligă să te trezeşti în zori.

– Norocul vostru!

– Păi, da, clar. Adică, Tas e stilistă, deci chiar munceşte din greu, doar că pe cont propriu, iar J.C. – cel care îmi aranjează părul – şi el lucrează pe cont propriu, dar e solicitat frecvent pentru o grămadă de şedinţe foto şi tot felul fiindcă toate pozele cu mine care apar în ziare sunt o sursă foarte bună de publicitate pentru el..., spuse Petal, jucându-se cu degetul în părul ei de culoarea lămâii, tuns bob. Iar Dan, el e prietenul meu – ochii i se umplură din nou de lacrimi şi se întinse să mai ia şerveţele – trupa lui începe să aibă mare succes acum, aşa că are tone de apariţii prin presă şi organizează un turneu prin State, cântă în deschiderea trupei Arctic Monkeys, deci au o chestie uriaşă...

– Şi tu? Expresia dr. Raf rămase la fel de prietenoasă şi de interesată. Eşti la fel de ocupată ca ei toţi?

– Eu am o rubrică, spuse Petal sfidătoare, deşi o voce din capul ei îi atrase atenţia, zgomotos: „Totuşi, nu tu eşti cea care scrie rubrica propriu-zisă. Cei de la revistă doar te sună o dată pe săptămână şi te întreabă ce părere ai despre alte celebrităţi, sau despre fustele bufante, sau ce e la televizor, apoi redactează un material din tot ce le spui şi îl publică".

Urmă o pauză prelungită. Petal îşi scotocea prin minte căutând altceva, orice altceva, ce ar fi putut fi prezentat ca o realizare sau chiar ca sursă de venit. Se trezi dorindu-şi cu disperare ca dr. Raf să aibă o părere bună despre ea, în loc să o catalogheze pur şi simplu ca o puştoaică bogată şi răsfăţată. Era ceva la el, o atitudine atât de înţelegătoare şi un refuz de a judeca oamenii, încât voia să-i facă o impresie cât mai bună posibil să-i audă vocea caldă aprobând felul în care îşi trăia ea viaţa. Dr. Raf se lăsă pe spate, trecându-şi unul peste celălalt picioarele îmbrăcate în pantaloni negri, părând mulţumit să-i lase lui Petal oricât de mult timp ar fi avut nevoie.

Bătaia în uşă, urmată de răsucirea clanţei când se deschise, îi luă pe amândoi prin surprindere.

– Lucy! Dr. Raf se întoarse cu faţa spre musafirul nepoftit. Sunt în toiul unei şedinţe.

– O!

Petal, întorcându-se şi ea, văzu o femeie zveltă într-un halat alb de laborator lung până la genunchi, ceea ce arăta că era doctor la fel de clar precum dacă ar fi avut un stetoscop în jurul gâtului. Părul îi era strâns la spate într-un coc elegant, iar cămaşa albă şi pantalonii înguşti de culoare închisă stăteau atât de bine pe ea încât erau clar foarte scumpi. Înaltă şi cu o siluetă remarcabilă, femeia rămase în pragul uşii deschise, ceea ce i se păru puţin ciudat lui Petal; nu ar fi trebuit să se scuze şi să plece imediat ce văzuse că dr. Raf era cu un pacient?

– Atâta că, spuse femeia numită Lucy, credeam că avem o întâlnire acum – e notată în telefonul meu BlackBerry.

Dr. Raf, strâmbându-se, ridică din umeri, apoi îi lăsă din nou să cadă.

– Poţi să verifici asta cu Daniyel? spuse el, pe o voce tensionată, ca şi cum ar fi încercat să-şi ascundă iritarea.

– Ă, sigur! Scuze!

Femeia pe nume Lucy nici măcar n-o privise pe Petal în timpul acestui schimb; Petal era iritată la culme.

„E al naibii de nepoliticos să dai buzna astfel şi să nu-ţi ceri scuze de la mine!" îşi spuse ea furioasă. „Adică, e şedinţa mea – tatăl meu plăteşte pentru asta."

– Îmi arde buza după o ţigară, oricum, spuse Petal cu voce tare, ridicându-se în picioare pentru a-i demonstra acelei nepoliticoase Lucy că exista. Am să vă las să vă vedeţi de întâlnirea voastră.

– Petal, te rog să rămâi dacă vrei, spuse dr. Raf în grabă. Îmi pare sincer rău pentru toate astea. Lucy se poate întoarce mai târziu – ea e dr. Lucy Tennant, face parte din echipa noastră de consultanţi.

– Nu, s-a dus naibii tot acum. Petal ştia că se purta ca un copil răsfăţat, dar nu-i păsa. Şi ar trebui să-ţi ceri scuze de la mine, nu de la el, adăugă ea, adresându-i-se

tipei numite Lucy, dându-şi capul pe spate. Tu ai fost cea care ne-ai întrerupt când eu vorbeam despre chestii foarte personale. Dacă eşti doctor, ar trebui să ştii foarte clar că aşa ceva nu se face.

Spre plăcuta surpriză a lui Petal, Lucy rămase cu gura căscată.

„Şi nu e chiar atât de drăguţă, de fapt", îşi spuse Petal, privind-o mai îndeaproape. „Are ochii prea apropiaţi şi buzele foarte subţiri."

– Poţi fuma în grădină, Petal, spuse dr. Raf, zâmbindu-i pentru a-şi cere scuze. Îmi pare rău că şedinţa noastră a fost întreruptă, dar ai făcut progrese foarte bune. De-abia aştept să te văd mâine la întâlnirea cu grupul.

Era stupid, dar Petal se simţi ridicol de încurajată de cuvintele aprobatoare ale doctorului Raf. Asta pe lângă faptul că o pusese pe curva aia de Lucy la locul ei. Dar încântarea dură doar până când, luându-şi din cameră geanta Balenciaga în care avea ţigările şi bricheta, îşi surprinse reflexia în oglindă şi păli. Tot rimelul i se scursese de mult, dizolvat de lacrimi pe feţele ei de pernă. Ochii îi erau roşii şi umflaţi, iar pielea – pătată. Culoarea galben-lămâie a părului arăta bine doar când era şi machiată; fără machiaj, arăta la fel de ştearsă de parcă ar fi fost spălată complet cu înălbitor.

Timp de o clipă Petal se gândi să încerce să repare stricăciunile, apoi ridică din umeri nefericită; ce rost avea? O durea în cot de toţi cei de acolo. Trebuia doar să-şi ţină capul plecat, să se asigure că nu e dată afară şi să-şi execute sentinţa de o lună. Până atunci Dan avea să termine înregistrările în studio. Poate reuşea să vină până acolo într-o excursie. Iar între timp, cine dracu' stătea să-şi bată capul dacă o mână de drogaţi credeau că arăta ca moartea în vacanţă?

Grădina era uluitoare. Chiar dacă dormitorul ei părea desprins dintr-un motel de pe autostradă, grădina părea să fi fost amenajată de un designer excelent. Petal crescuse înconjurată de excelenţă şi o recunoscu imediat. Sunetul apei curgătoare o întâmpină de îndată ce ieşi din holul cu aer condiţionat în aerul plăcut,

ușor umed, de primăvară al Californiei. Palmierii își aruncau umbra peste o zonă de servit masa, amenajată pe o terasă și dotată cu o masă lungă din pin și oțel, înconjurată de un set de scaune asortate. Dincolo de aceasta se afla o fântână în care apa șiroia lent dintr-o serie de stâlpi înalți de bambus, vărsându-se într-o piscină largă și puțin adâncă în care pluteau nuferi. Zidurile înconjurătoare erau acoperite din abundență cu vițe de bougainvillea, iar în partea stângă, pe o pajiște al cărei verde era pătat de pâlcuri de mici margarete albe, erau împrăștiate câteva șezlonguri.

Petal fu inundată de soare când luă o scrumieră de pe masă și se îndreptă spre pajiște, intenționând să se arunce pe un șezlong și să fumeze câteva țigări una după alta pentru a compensa pentru tot ceea ce îndurase în ziua respectivă. Dar când traversă peluza auzi un râs cochet, și văzu soarele licărind și reflectându-se de pe o șuviță de păr blond; o secundă mai târziu, își dădu seama că nimerise peste o pereche instalată foarte confortabil.

Întinsă pe iarbă, cu brațele întinse la soare, era blonda pe care Petal o văzuse ieșind din cabinetul doctorului Raf. Își ținea un picior îndoit, cu talpa goală pe iarbă; era o poză sexy, bună de fotografiat, pe care fata n-ar fi adoptat-o niciodată fără un public.

Nu avea decât un singur spectator, întins pe un șezlong, privind-o pe tânăra din iarbă cu o apreciere fățișă, dar era suficient de faimos pentru a valora cât o sală de spectacol plină de anonimi. Majoritatea oamenilor ar fi tresărit șocați când și-ar fi dat seama că se aflau în prezența lui Joe Jeffreys, votat drept cel mai sexy bărbat în viață de către revista *People*, în anul respectiv, și vedetă absolută a filmelor de acțiune, câștigând câte 25 de milioane de dolari pe film. Dar Petal nu era majoritatea oamenilor. Crescuse în casa lui Gold, văzându-l pe Jude Law flirtând cu dădacele ei.

Fu nevoită însă să admită că Joe Jeffreys era destul de al naibii de uluitor în carne și oase. Jude Law era cam pămpălău în viața reală. Dar Joe Jeffreys – ei bine,

pe lângă că era foarte sexy în stilul american musculos, era înzestrat cu o charismă autentică.

Cu toate acestea, Petal nu avea de gând să-i dea voie lui Joe Jeffreys și cine știe cărei pipițe blonde să o împiedice să stea la soare. Apropiindu-se hotărâtă de șezlongul pe care și-l alesese, se trânti pe el, aruncând între timp un scurt:

– Bună, eu sunt Petal.

– Salut, eu sunt Skye, spuse fata din iarbă.

Avea curaj, fu nevoită Petal să recunoască; nu fusese câtuși de puțin tulburată de apariția bruscă a unui străin în micul ei plan confortabil. „Majoritatea fetelor ar fi tresărit, sau ceva de genul", își spuse Petal, aprinzându-și o țigară Silk Cut. „Asta nici n-a clipit. E tare."

Joe Jeffreys îi rânji lui Petal.

– Iar eu sunt Joe, rosti tărăgănat.

– Da, știu, răspunse ea, aproape fără a-l privi deloc.

După cum se așteptase în baza îndelungatei sale experiențe, atitudinea ei îi stârni interesul lui Joe.

– Te cunosc de undeva? o întrebă el.

– Tatăl meu e Gold, aruncă ea direct.

Era întotdeauna mai bine să scapi mai întâi de această povară, aflase ea.

– Grozav, spuse blonda, Skye. Îmi place muzica lui.

– L-am întâlnit la o strângere de fonduri pentru Darfur anul trecut, spuse Joe Jeffreys. Un tip de treabă.

– Probabil te gândești la altcineva, răspunse Petal rece.

Urmă o pauză, apoi Skye chicoti; Joe Jeffreys izbucni în râs.

– Dumnezeule, spuse, tare mă bucur că nu am copii.

– Dar ești logodit, spuse Skye, întorcându-se pe burta plată astfel încât fundul ei obraznic să se ridice în aer, rupând un fir de iarbă și trecându-l lent peste gura ei plină și roz, astfel încât Joe Jeffrey să își îndrepte din nou atenția, în întregime, asupra ei. Te vei căsători cu fata favorită a Americii și veți avea o mulțime de copilași tărâtori superbi, blonzi cu ochi albaștri, exact așa cum își dorește poporul, nu?

– Cum spui tu, scumpo, răspunse Joe lent, cu privirea ațintită asupra buzelor întredeschise ale lui Skye, ai cărei dinți albi mușcau mărunt firul de iarbă.

– Voi pentru ce sunteți aici? întrebă Petal.

Urmă o altă pauză. Apoi Skye spuse pe un ton lejer:

– Eu sunt dependentă de sex. Pur și simplu nu pot trăi fără.

– Și eu, spuse Joe Jeffreys pe un ton profund sincer. Și eu, păpușă.

– Dar tu, Petal? Skye își îndreptă privirea spre cealaltă fată, văzând-o cu adevărat pentru prima dată. Tu pentru ce ești aici? O, Doamne, ești doar un copil! Să nu-mi spui că ești dependentă de sex!

– Am douăzeci de ani, le aruncă Petal îmbufnată, dorindu-și să-și fi refăcut totuși machiajul. Și nu, nu sunt dependentă de sex, în regulă? Gold m-a abandonat aici fiindcă am apărut în ziarele englezești prizând puțină cocaină. O reacție a dracului de exagerată.

Joe Jeffreys își întinse brațele groase și musculoase deasupra capului; lemnul șezlongului pârâi când se mișcă, și privirile ambelor fete fură atrase involuntar spre el. Era ca un leu mare de aur, lăfăindu-se la soare.

– Cel puțin ține la tine, scumpo, spuse el amabil. Cunosc o grămadă de oameni în orașul ăsta care nu fac nici măcar atâta. Își lasă copiii să se sălbăticească.

– O, scutește-mă de rahaturi! Petal sări în picioare, luându-și geanta. Nu știi nimic despre viața mea – nu știi nimic despre mine sau Gold sau ce tată de toată jena a fost.

Străbătu furtunos peluza, fierbând de frustrare. Numai asta îi mai lipsea – să vină o vedetă de cinema și să-i țină morală despre tatăl ei în scurta pauză în care nu se holba la o pipiță blondă.

„Joe e dependent de sex? Astea-s gogoși. Nimeni nu stă atât de relaxat la reabilitare", își spuse Petal furioasă. „A venit probabil doar pentru ceva rahat publicitar. Așa funcționează lumea lor. De asta sunt aici – acum că urmează să iasă noul album al lui Gold, m-a abandonat

aici fiindcă trebuie să dea impresia că face ceva în privința mea."

Petal ajunsese la terasă. Imaginea fântânii – cu apa scurgându-se din stâlpii de bambus, umplând bazinul, revărsându-se peste buza marginii de piatră – era atât de hipnotizantă încât se opri brusc, dându-și seama că plecase ca o vijelie fără a se gândi unde voia să meargă. Camera ei nu era tocmai un refugiu, cu patul de o singură persoană și lenjeria ieftină. Nu exista nici măcar o cadă în baie – probabil fiindcă exista riscul ca pacienții nefericiți să se înece singuri. Era înnebunită de dorința de a scăpa de acolo, dar amenințarea tatălui ei de a-i suspenda finanțarea era uriașă; o ținea prizonieră la Cascabel la fel de sigur ca și cum ar fi existat bare de fier la fiecare ușă.

„Nu am unde să merg", își spuse ea disperată.

Rămase pe loc, privind fântâna, apa ce curgea în jos, atât de frumos, atât de hipnotic.

„Poate ar trebui să fac un duș. Sufăr de pe urma schimbării de fus orar și mă doare capul. Sau poate..."

Petal își aruncă geanta pe masa de pin, își descălță adidașii, trase jos fermoarul hanoracului și îl trânti pe unul dintre scaune și, țopăind în vreme ce își scoase șosetele, traversă dalele terasei, urcă pe buza de piatră a fântânii și sări în bazin. Apa era minunat de răcoritoare. Se așeză, respirând scurt sub șocul contactului cu apa, și își băgă capul direct sub stâlpii de bambus.

Apa se revărsă peste fața și părul ei într-un șuvoi constant. Era așezată printre nuferi alb și mov, cu tricoul și blugii lipindu-i-se de piele, cu brațele plutindu-i la suprafață, clipind pentru a se scutura de apa din ochi, cu razele soarelui desenând modele pestrițe pe suprafața iazului.

Senzația era absolut genială.

Amber

Amber nu-și amintea aproape nimic din ceea ce se întâmplase între momentul în care dăduse pe gât

o cantitate de aproape un litru de votcă și doar Dumnezeu știa câte pastile de Vicodin și Percocet în dormitorul ei de pe Green Street și cel în care se trezise, ametită, într-un pat îngust dintr-o încăpere întunecoasă a cărei topografie nu o putea recunoaște deloc. Complet confuză, simțindu-și capul încă greu și ca umplut cu vată, reușì să se tragă în spate și în sus până ajunse în poziție pe jumătate șezând, sprijinită de o pernă, și le lăsă răgaz ochilor ei să se obișnuiască cu lumina scăzută.

„Imposibil să fiu într-un hotel – nu cu un pat atât de mic. Sunt oare în casa cuiva?"

Lângă ea se afla o noptieră mică, pe care se aflau o lampă și un vraf de reviste. Încercând să găsească pe pipăite întrerupătorul, își plimbă degetele în sus pe baza lămpii pentru a vedea dacă era sub abajur. Când nu păru să-l găsească acolo, încercă să dea de cablu în schimb, în caz că întrerupătorul se afla pe el; dar probabil smucise prea tare cablul căci, când îl trase, se auzi o bufnitură, iar revistele căzură grele pe podea într-o cascadă de foi groase și lucioase, alunecând una de pe cealaltă cu o serie de sunete înfundate.

„O, nu..."

– Hei! Ușa se deschise și o rază de lumină tăie întunericul din încăpere când o fată băgă capul de după ea. Te-ai trezit! Cum te simți?

– Unde sunt? întrebă Amber slăbită.

– Ești la reabilitare, scumpo, spuse fata sec. Mă duc după asistentă, bine? Mi-au spus să-i anunț când te trezești.

Dispăru, lăsând ușa întredeschisă.

„La reabilitare?" Amber se chinui să se ridice puțin mai mult, până ajunse să se sprijine cu tot spatele de tăblia patului. „Iar fata părea să aibă accent american..."

„O, Doamne."

Accentul american îi declanșase frânturi de amintiri. Fusese într-un avion, nu-i așa? Cu Slava? Slava detesta să călătorească – detesta, de fapt, să iasă din apartament; dacă Amber își amintea că fusese într-un avion cu mama ei probabil acest lucru se întâmplase foarte

recent, fiindcă nu se mai întâmplase niciodată până atunci. Și accentul – fusese împinsă într-un scaun cu rotile, cineva vorbea peste umărul ei, întinzând pașaportul ei unui bărbat în uniformă așezat în spatele unei bariere de sticlă, care fusese nevoit să-și lungească gâtul pentru a o privi... Bărbatul îi pusese întrebări, dar ea nu reușise să înțeleagă, sau nu reușise să-și miște buzele cât să-i răspundă, iar bărbatul care o împingea fusese nevoit să-i ceară mamei ei să-i răspundă în schimb...

„De ce sunt în America, pentru numele lui Dumnezeu? Ce mi s-a întâmplat?"

– Amber! Ești trează! Se auzi vocea unei femei din pragul ușii, iar lumina din tavan fu aprinsă, inundând încăperea.

Amber clipi, ridicând o mână pentru a-și feri ochii.

– Unde sunt? întrebă ea din nou.

– Ești la clinica de reabilitare Cascabel. Ai ajuns azi-dimineață.

Netezindu-și atent cutele pantalonilor gri deasupra genunchilor, femeia se așeză pe patul de lângă cel al lui Amber, aplecându-se în față pentru a-i studia chipul.

– Eu sunt Daniyel. Cum te simți? o întrebă.

– Nu știu. Amber clătină din cap, încercând să și-l limpezească. Nu știu unde sunt sau cum am ajuns aici!

Daniyel aprobă din cap înțelegătoare. Era zveltă, îmbrăcată cu un sacou gri ce se asorta cu pantalonii, cu pielea cafenie întinsă și cearcăne întunecate sub ochi.

– Erai încă sedată cu ceva substanță când ai ajuns la noi, spuse ea. Ți-am făcut un control și păreai a fi într-o stare stabilă, așa că doctorul a decis să te lăsăm să dormi până îți trece. Te-am ținut sub observație, desigur, dar nu ai avut probleme de respirație. Nu mă surprinde că nu-ți amintești cum ai ajuns aici.

– Dar nu știu nici măcar... Amber de-abia reuși să articuleze cuvintele, erau atâtea întrebări de pus. Unde este Cascabel?

– Suntem în California, chiar lângă Los Angeles. Prietenul tău a vrut să vii aici după ce ai luat o supradoză.

– Prietenul meu?

Tonul vocii lui Amber se ridicase periculos, iar Daniyel începea să pară îngrijorată.

– Nu-ți amintești prea multe, nu-i așa, scumpo? spuse ea, încruntându-se.

– Unde e mama mea? ceru să afle Amber. A fost în avion cu mine, nu-i așa? Și îmi amintesc când a fost verificată de pază – unde e? E aici?

– E în L.A., da. Te-a internat, apoi a plecat. Dar va veni în curând doctorul – trebuie doar să-și termine o consultație, apoi va veni la tine. El îți poate răspunde mai în detaliu la toate întrebările.

– Nu, vreau să vorbesc cu mama! Amber aproape plângea acum. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat! Credeam că mă îndrept spre Dubai, adăugă pe o voce mai slabă. Credeam, când am fost în avionul ăla...

Își amintea acum acel episod, momentele de panică atunci când își recăpătase cunoștința în avion, când crezuse că se îndrepta spre Dubai cu Mara.

„M-am speriat", își aminti. „M-am speriat urât de tot. Am început să plâng și să spun că nu vreau să merg în Dubai – apoi am văzut-o pe *Matka* și am crezut că vine cu mine ca să se asigure că ajung totuși în Dubai, și am intrat în panică, iar ea m-a pus să iau pastile ca să mă calmez. Nici nu-i de mirare că eram pe altă lume când m-au adus aici. *Matka* mi-a dat probabil un pumn întreg..."

– Dubai? Daniyel părea foarte îngrijorată acum. Ascultă, am un număr de telefon de la locul în care este cazată mama ta, bine? Dacă ai vrea s-o suni...

Amber aprobă frenetic din cap.

– Aduc un telefon chiar acum. Daniyel se ridică și porni spre ușă. Dar trebuie să rămâi calmă, bine?

Se întoarse aproape imediat cu un telefon de modă veche al cărui receptor era conectat printr-un cablu. Aplecându-se, îl băgă într-o priză din spatele noptierei.

– Am să formez eu numărul în locul tău, îi spuse lui Amber. Și trebuie să rămân aici în timpul conversației voastre, ca să mă asigur că nu te agită prea tare...

Amber aproape că nici n-o ascultă. Smulse practic receptorul de la Daniyel, cuprinsă de spaimă când tonul

de apel sună la nesfârșit, apoi oftând de ușurare când, într-un sfârșit, apelul fu preluat, iar Slava spuse scurt:

– Da?

– *Matka!* Amber înghiți lacom aer. *Matka*, ce s-a întâmplat? Mi-au spus ceva despre un prieten. *Matka*, de ce sunt aici? De ce suntem în California?

Slava oftă:

– Nu-ți amintești, *láska*, spuse pe un ton obosit. Ți-a fost foarte rău. Mi-a fost teamă pentru tine. Nu te mai trezeai, nici măcar când te-am scuturat și te-am strigat pe nume. L-am sunat pe Jared, el a spus să chem ambulanța. Au venit să te ducă la spital, dar mai întâi ți-au pus un tub în tine și ți-au golit stomacul.

– Au fost nevoiți să-mi facă spălături stomacale?

– Apoi te-au dus la spital. M-am dus cu tine. Doctorul a spus că o să fii bine, dar că nu sunt fericiți. Au vrut să te țină acolo o zi, dar am spus nu, o să am eu grijă de tine, sunt mama ta.

Amber își mușcă buza. Începea să-și amintească acum, noi bucăți și fragmente – cum simțise tubul intrându-i pe gât, cum se zbătuse, fusese imobilizată...

– Te-am adus înapoi acasă, dar nu erai bine, continuă Slava. M-am gândit să-l sun pe doctorul la care mergi ca să-ți iei pastilele. Dar apoi a venit cineva. Un bărbat atât de bun! L-a sunat pe Jared să te vadă, iar Jared i-a spus că ești bolnavă, așa că a venit cu flori. Tony. L-am dus să te vadă și a fost foarte – căutã cuvântul potrivit – trist, spuse într-un final. A spus că vrea să te ajute. Un om pe care îl cunoaște el a fost la spitalul la care ești tu, în America, și e foarte bine acum. Nu mai e bolnav. Așa că Tony a spus că trebuie să vii aici. Plătește el pentru tot, adăugă ea triumfătoare. Să vin cu tine, plătește el pentru asta. La clasa business, foarte drăguț. El are o casă – firma lui are o casă – aici în Los Angeles. Voi sta aici până te faci bine.

Amber găsi că îi era imposibil să absoarbă torentul de informații ce se revărsa din gura mamei sale.

– Tony...? repetă derutată de această turnură complet neașteptată pe care o luaseră evenimentele.

– E un bărbat bun, *láska!* spuse mama ei bucuroasă. Şi casa de aici e foarte frumoasă şi ea. Nu-ţi face griji pentru mine, mi-e foarte bine aici.

O imagine cu Tony îşi croi drum în mintea lui Amber: Tony cel zdravăn, musculos, în permanenţă zâmbitor, cu pielea lui bronzată şi dinţii albi perfecţi. Tony, cu pasiunea lui copilărească pentru înregistrarea şedinţei foto pentru *Sports Illustrated* în care apărea ea, cu bucuria lui de a o vedea frumos îmbrăcată şi aranjată. „Fata visurilor mele", aşa o numise.

Nici într-un milion de ani nu i-ar fi trecut prin cap că Tony ar fi fost dispus să facă atâtea eforturi pentru a avea grijă de ea. Dar Amber nu avea nici cea mai vagă idee despre cum funcţiona mintea bărbaţilor. Nu avea, de fapt, experienţă decât cu trupurile lor.

– Amber? rosti o voce masculină.

Confuză, complet derutată de tot ceea ce îi spunea mama ei, Amber îşi îndreptă privirea, dincolo de Daniyel aşezată pe pat, spre bărbatul din pragul uşii.

Şi de îndată ce ochii i se opriră asupra lui, se îndrăgosti.

Era ridicol: nu era de fapt posibil să te îndrăgosteşti la prima vedere. Doar că era atât de stresată, de confuză şi de neliniştită, iar capul îi bubuia şi corpul îi tresărea dureros şi greoi de fiecare dată când se mişca, şi era ceva în aerul acelui bărbat din prag care era atât de calm, de echilibrat şi de real încât simplul fapt de a-l privi o făcu pe Amber să se simtă şi ea calmă, echilibrată şi reală, calităţi cu care nu fusese înzestrată absolut niciodată în viaţa ei de până atunci.

Inspiră prelung, mulţumindu-se să-l privească, de parcă ar fi fost o versiune umană a unui DVD de relaxare. Un foc aprins, cu buştenii părâind sub flăcările aurii. Sau valuri coborând şi urcând blând pe o plajă nisipoasă albă. Ochii îi erau atât de întunecaţi şi calzi; era complet hipnotizată de el.

În receptor, Slava sporovăia în continuare, pe un ton strident şi grăbit.

– Trebuie să închid acum, *Matka*, spuse Amber distrată, şi puse jos, bâjbâind, telefonul.

Nimic nu ar fi putut s-o facă să-şi dezlipească privirea de la bărbatul din pragul uşii, de la structura lui osoasă elegantă, de la trupul zvelt şi părul negru cu bucle neaşteptate, un contrast apropape feminin cu nasul lui puternic şi bărbia bine definită. Se pierdu atât de mult în conştiinţa intensă a prezenţei lui încât nu-şi dădu seama de cât timp se priveau reciproc.

Nu înţelese de ce Daniyel se răsuci acum pentru a se zgâi la el, strângându-şi sprâncenele laolaltă când îl interpelă:

– Doctor Raf? Zise, smulgându-l cu o tresărire din transa în care căzuseră el şi Amber.

– Oh! Pomeţii de un măsliniu palid i se colorară uşor când roşi. Da, mulţumesc, Daniyel.

Intră în cameră, iar Amber nu reuşi să se gândească decât la un singur lucru: „Vine mai aproape. Poate mă va atinge".

Îşi simţi tot trupul înfierbântându-se la acest gând. Îşi coborî rapid privirea spre mâinile ei; manichiura îi era încă în regulă, din fericire.

„Ei bine, am fost practic în comă în ultimele douăzeci şi patru de ore, aproximativ", îşi spuse cu un umor care era neobişnuit de amar pentru ea. „Nu prea am avut când să-mi zgârii oja, nu-i aşa?"

– Amber tocmai a discutat cu mama ei, îi spuse Daniyel doctorului Raf, scoţând din nou telefonul din priză. Era dezorientată şi voia să audă ce s-a întâmplat şi de ce se află aici.

– Foarte bine, spuse dr. Raf, dând din cap aprobator spre Daniyel. Amber, cum te simţi acum? Te-a ajutat faptul că ai vorbit cu mama ta?

Nesimţindu-se suficient de sigură pe vocea ei dacă încerca să i se adreseze direct, Amber confirmă din cap, cu ochii mari aţintiţi pe chipul lui.

– Îmi pare rău, ar trebui să mă prezint, spuse el, aşezându-se pe celălalt pat în locul unde stătuse Daniyel. Sunt dr. Rafael Green, unul dintre consultanţii de aici

de la Cascabel. Poţi să-mi spui dr. Raf, toată lumea aşa îmi spune.

Îi zâmbi, un zâmbet dulce, sincer, ce atenuă din asprimea contururilor de o frumuseţe austeră a chipului său şi îl făcu să arate, pe moment, mult mai tânăr.

– Ei bine, Amber, ai ajuns târziu azi-noapte, după cum ţi-a spus probabil mama ta. Şi ai dormit până acum fără a fi sedată, ceea ce e un început foarte bun.

– Ce oră e? reuşi Amber să întrebe.

„Uau", îşi spuse, din nou cu acelaşi umor amar ce îi era complet străin. „Bine lucrat, Amber. Eşti îndrăgostită până peste cap de tipul ăsta, iar primele cuvinte pe care i le adresezi sunt: «Ce oră e?»"

Dr. Raf îşi răsuci braţul, consultându-şi ceasul, iar privirea lui Amber fu atrasă ca un magnet la vederea mâinii sale, cu cei câţiva centimetri de piele vizibilă când îşi ridică manşeta. Mâna lui era elegantă, cu degete lungi, pielea netedă şi în aceeaşi nuanţă de măsliniu mediteraneean ca faţa lui, dar pe încheietura ei se vedeau câteva fire de păr închis la culoare, unul dintre ele buclându-se în jurul inoxului curelei de ceas. Felul în care manşeta cămăşii îi dezvelea o mică parte din braţ i se păru extraordinar de erotică şi de intimă, ca şi cum şi-ar fi dezgolit pielea doar pentru ei. Amber înghiţi un nod.

– E aproape douăsprezece, spuse el, iar ea îşi îndreptă imediat privirea spre gura lui, urmărindu-i mişcarea buzelor pline în timp ce vorbea, remarcând şi că roşeaţa îi reapăruse în obraji când îşi dăduse seama cât de intens îl privea.

„Îl fac să se jeneze", se gândi ea nefericită. „Trebuie să încetez."

Dar ştia că nu putea să o facă.

– Ai dormit foarte mult, observă dr. Raf, evitându-i privirea acum. Asta e excelent.

– Mama mi-a dat pastile în avion, recunoscu Amber. Probabil de asta.

– Serios? Se întoarse spre Daniyel, care stătea sprijinită de uşa de la baie, cu telefonul în mână. Ştiam asta? o întrebă alarmat.

– Nici vorbă, spuse Daniyel încruntându-se. Am întrebat-o personal pe mama ei. A spus că la spitalul din Londra nu i-au dat nimic lui Amber, şi în mod sigur nu a pomenit de nici un fel de pastile în avion. Din câte ştiam noi, Amber nu avea nimic în organism când a ajuns la noi.

– La naiba! Doctorul Raf oftă. Asta nu e o veste bună. Amber, ştii cumva ce ţi-a dat?

Amber clătină din cap.

– Probabil nici mama nu ştie, recunoscu ea. Obişnuieşte să scoată doar flacoane din poşetă şi să ia pastilele fără să citească etichetele. Vicodin sau Xanax, probabil. Eram foarte agitată. Credeam că... Credeam că mergeam într-un loc rău. Plângeam şi eram cuprinsă de panică. Sincer, eram foarte tulburată, iar ea n-a vrut decât să mă calmeze, adăugă, pentru a nu o prezenta pe Slava într-o lumină proastă.

– Aha, spuse dr. Raf, ridicându-se. Ei bine, ar fi bine s-o sun chiar acum. Amber, ar trebui să mănânci ceva. Daniyel o să aranjeze ceva. Şi dacă nu ţi se face mult mai rău în următoarele ore, ne vedem la terapia de grup de după-amiază.

– De ce mi s-ar face mai rău? întrebă Amber speriată. Mă simt deja destul de rău –, mă doare capul foarte tare.

El confirmă. Un cârlionţ întunecat îi căzu pe frunte; Amber simţi impulsul să întindă mâna şi să-şi treacă degetul prin el, să se înfăşoare strâns în buclele lui.

– O să-ţi dăm nişte medicamente pentru durerea de cap. În principiu – ezită –, vestea proastă e că dacă mama ta ţi-a dat în avion ceea ce crezi că ţi-a dat, încă mai trebuie să treci prin toată perioada de dezobişnuire de narcotice. Părea gray, cu o expresie atât de serioasă în ochii săi căprui profunzi încât Amber se topi complet. Sevrajul poate fi destul de neplăcut. Dar îţi vom fi alături pe tot parcursul procesului, Amber.

Fără un cuvânt, Amber îi întinse o mână. Doctorul păru complet luat prin surprindere. Apoi se aplecă şi îi strânse mâna într-a lui.

Era de parcă s-ar fi cuplat două cabluri sub tensiune. Sângele lui Amber clocoti sub şocul atingerii, fu inundată de căldură, de forţa mâinii lui peste a ei. Se holbă la mâinile lor, lipite, împletindu-şi degetele printre ale lui cum şi-ar fi dorit să-şi încolăcească întregul trup peste al lui. Unghiile lui erau ovale mici, netede, de un roz-deschis. Fiecare detaliu ce ţinea de el era complet fascinant pentru ea; ar fi putut să-l privească ore întregi, până ar fi învăţat pe de rost fiecare linie a încheieturilor de pe mâna lui, fiecare aluniţă minusculă de pe pielea lui, fiecare os din trupul lui.

De la mare distanţă din celălalt capăt al încăperii uşa se deschise larg, trântindu-se de perete.

– O, scuze! Nu mi-am dat seama că eşti încă aici.

Era blonda de mai devreme, fata care intrase când Amber răsturnase vraful de reviste.

– E în regulă, Skye, eram pe punctul de a termina, spuse dr. Raf în grabă, dând drumul mâinii lui Amber. Amber... ăă, Daniyel o să-ţi ofere un tur pe aici şi o să se asigure că ai tot ceea ce îţi trebuie. Am să vă văd pe amândouă la terapia de grup.

O salută din cap pe Skye şi plecă; Amber îl urmări cu privirea până ieşi pe uşă, fără a se întoarce spre fata numită Skye decât după ce acesta dispăruse de mult.

– Amber, ea e colega ta de cameră, Skye. Nu ţi-o aminteşti de loc de azi-noapte? spuse Daniyel pe un ton vioi.

Amber clătină din cap.

– Erai destul de îndopată cu medicamente, spuse Skye, zâmbindu-i.

– Amber, poţi să umbli? o întrebă Daniyel. Aş putea să te conduc până la bucătărie dacă te simţi în stare. Să-ţi pregătesc pâine prăjită cu ceva, eventual. Sau un bol de cereale. Ar trebui să bagi ceva în stomac.

– Pot să fac eu asta, spuse Skye veselă.

„E foarte drăguţă", îşi spuse Amber, incapabilă să-şi ţină în frâu invidia: frumuseţea lui Skye, născută din combinaţia de păr blond şi ochi albaştri, era atât de perfectă, atât de exact ceea ce-şi doreau bărbaţii în general. Prea scundă pentru a fi model, cu sânii prea mari pentru modă, dar o reproducere a păpuşii Barbie ce reprezenta prietena ideală, adorabilă şi cu trăsături delicate. Cu ochii ei mari şi nasul uşor în vânt, semăna cu un pechinez simpatic.

Trecându-şi picioarele peste marginea patului şi ridicându-se prudent, Amber, care avea aproape un metru optzeci, se înălţă peste capul colegei ei de cameră.

– Îmi vine să-mi smulg părul de plictiseală, sincer, o asigură Skye pe Daniyel. O să am cu ce să-mi ocup timpul dacă îi ofer lui Amber un tur.

Dar Amber tocmai îşi surprinsese imaginea în oglindă şi lăsă să-i scape un ţipăt slab. Părul îi era ciufulit şi încâlcit, nu era deloc machiată, şi avea o urmă pe obraz în locul în care, probabil, îşi sprijinise faţa pe un colţ al pernei. Pielea îi era veştejită şi avea pungi sub ochi.

„O, nu – prima mea întâlnire cu dr. Raf şi uite cum arăt. Nici nu-i de mirare că se holba la mine – a fost fără îndoială şocat de cât de groaznic arăt..."

– Trebuie să fac un duş, spuse ea ferm. Şi să-mi usuc părul şi să mă machiez. Doamne, sper că mama mi-a pus în bagaj placa de întins părul. Şi ondulatorul!

„Când mă va vedea din nou", îşi spuse, „voi arăta fantastic. Voi arăta ca şi cum tocmai m-aş fi desprins din fotografiile din acel număr al *Sports Illustrated*. Am să miros minunat şi – o, la naiba, oare *Matka* mi-a pus vreun parfum în bagaje?"

Era în genunchi, scotocind frenetic prin geamantan. Skye rânji.

– Ei bine, e clar că avem ceva în comun! spuse. Poţi oricând să împrumuţi placa mea de întins părul, bine? Ştiu cât este de important pentru o fată...

Placa de întins părul a lui Skye nu era marca GHD de care Amber era dependentă – Slavei nu-i trecuse prin minte să-i pună în bagaj nici placa, nici ondulatorul pe care Amber îl folosea pentru a-şi bucla vârfurile părului. Însă Amber avea peste zece ani de experienţă în a se aranja singură pentru a obţine strălucirea luxoasă obligatorie pentru un model de top, iar atunci când călătoreai prin toată lumea nu aveai întotdeauna la îndemână

aparatele preferate. O oră mai târziu ieşi din baia alăturată atât de transformată încât Skye, întinsă pe pat cu o revistă *InStyle*, rămase cu gura căscată când îşi văzu colega de cameră.

– Uau, spuse. Te-ai aranjat frumos.

– Mulţumesc, spuse Amber, uşor neîncrezătoare. Nu era obişnuită să fie ţinta complimentelor sincere din partea unor fete; viaţa ei izolată cu Slava, adăugată concurenţei acerbe din lumea modelelor, o făcuseră prudentă când era vorba de a avea încredere în oricine. În special într-o fată atât de drăguţă precum Skye.

Însă Skye fusese sinceră. Amber se studie în oglinda din dormitor. O pereche de blugi Citizens of Humanity stătea mulată pe picioarele ei zvelte, croiala uşor evazată în partea de jos făcându-le să pară imposibil de lungi. Maioul ei strâmt era verde smarald, pentru a se asorta cu ochii ei, în vreme ce jerseul larg din caşmir gri-deschis, uşor ca fulgul, îi cădea pe umeri, iar cordonul legat în faţă îi atârna elegant şi materialul transparent îi dezvăluia şi îi acoperea totodată rotunjimile trupului în funcţie de cum se mişca.

Era învăluită într-un nor de parfum: liliac, cedru alb şi bujor. Din fericire, Slava îi împachetase parfumul ei favorit de zi, Éclat d'Arpège. Părul îi era o coamă mătăsoasă, arămie, sprâncenele pensate perfect şi conturate, genele lungi date cu rimel maro-închis, pomeţii şi buzele colorate discret cu aceeaşi nuanţă de roz-închis. Amber optase pentru un machiaj cât mai natural posibil; instinctul îi spunea că doctorul Raf prefera femeile fără prea multe artificii vizibile.

– Ţi-e foame? întrebă Skye, punând jos revista.

Era o întrebare la care Amber nu ştia niciodată cum să răspundă sincer. Îi era în permanenţă foame, dar foamea fusese starea ei normală pentru atât de mult timp încât abia dacă o mai observa.

– Cred că aş putea mânca ceva, spuse ea. Ideea cu cerealele părea bună.

– Nu-ţi face griji, spuse Skye strâmbându-se. Au lapte degresat aici.

Amber pluti ca într-o ceaţă în tot răstimpul cât Skye o conduse într-un tur al clinicii. Interesul ei aproape obsesiv faţă de dr. Raf făcu să-i fie aproape imposibil să reţină orice din ceea ce-i spunea Skye; grădina, bucătăria, sala de sport, salonul de zi comun, oamenii pe care i-i prezentă, totul rămase vag. Mâncă cerealele Cheerios pe care Skye i le turnase într-un bol fără a le simţi gustul – ar fi putut la fel de bine să fie din carton. Singurul lucru la care se putea gândi era că, în scurt timp, avea să-l vadă pe dr. Raf din nou şi să-i audă vocea. Era ceva extraordinar şi fără precedent; mai făcuse pasiuni şi faţă de alţi bărbaţi, desigur, dar nu simţise niciodată nimic atât de intens, atât de atotcuprinzător.

Până în clipa în care Skye, uitându-se la ceas, anunţă că sosise momentul terapiei de grup de după-amiază, nerăbdarea lui Amber devenise aproape insuportabilă. Deşi nimic din emoţiile ei nu i se putea citi pe chip. Era atât de obişnuită să prezinte lumii o mască frumoasă, impasibilă, încât Skye, sau oricine altcineva, nu vedea decât un model superb, sigur pe sine, îmbrăcată şi aranjată atât de desăvârşit încât ar fi fost gata să fie fotografiată în orice moment.

– Să nu-ţi fie teamă de grup, spuse Skye, conducând-o pe Amber într-o încăpere vastă şi însorită. Toată lumea e în regulă. Şi mergi în ritmul tău, ştii? Adică nu trebuie să vorbeşti despre lucruri pe care chiar nu vrei să le discuţi.

Un şir de fotolii roşii, pătrăţoase, erau aranjate în semicerc cu faţa spre un alt fotoliu roşu izolat. În afară de aranjamentul fotoliilor, încăperea era decorată ca o sufragerie ideală din macheta unui apartament pentru un proiect imobiliar de lux, de la covorul rotund, cu dungi portocalii, până la imaginile abstracte agăţate pe pereţi şi poliţele de lemn dispuse neuniform pe care se aflau vaze ornamentale de sticlă în nuanţe de auriu şi argintiu. Ferestrele ce se întindeau din podea la tavan dădeau spre grădină, dar tufele dese de hibiscus plantate în pâlcuri în apropierea geamurilor asigurau o intimitate liniştitoare.

Amber îi aruncă o privire scurtă lui Skye când se aşezară în fotolii învecinate, copleşită în cele din urmă de curiozitate.

– Deci tu pentru ce te afli aici? o întrebă.

În mod normal, Amber nu ar fi pus niciodată o întrebare atât de directă. Dar faptul că îşi pierduse cunoştinţa la Londra şi se trezise la Los Angeles, într-un mediu în care nimic nu-i era familiar, departe de tot ceea ce îi oferea curaj şi o făcea să se simtă în siguranţă, avea cumva darul de a-i induce un comportament ce nu-i stătea în fire. Iar Skye nu păru deranjată. Adresându-i un zâmbet superb, spuse relaxată:

– Dependenţă de sex. Îşi înclină capul într-o parte. Sunt dansatoare exotică. Adică eram. Unul dintre clienţii mei a făcut o pasiune uriaşă pentru mine. Nu-i plăcea că mi-o trăgeam cu tot soiul – ştii cum e.

Amber se trezi dând din cap aprobator.

– Aşa că i s-a pus pata să vin aici şi să mă vindec, concluzionă Skye. Apoi cred că îşi închipuie că mă va ridica pe armăsarul său alb şi vom fugi împreună la capătul lumii.

Îşi dădu peste cap ochii mari şi albaştri. „Grozavă poveste, nu?" îşi spuse Skye încântată. „Şi eu singură am inventat-o – Kevin nu m-a ajutat deloc. Se pare că sunt o actriţă destul de bună."

– Bună, păpuşă, se auzi vocea tărăgănată a unui bărbat.

Amber se întoarse în fotoliu, recunoscând vocea. Apoi, când îl văzu, îşi spuse că sigur îl mai întâlnise undeva; îi luă zece secunde bune până să-i pice fisa.

„Uau, Joe Jeffreys. E la fel de atrăgător în carne şi oase. Şi e foarte prins de Skye – uite cum îi rânjeşte."

– Bună şi ţie, răspunse Skye, dându-şi peste umăr părul blond lung, arcuindu-şi spatele pentru a-şi scoate în evidenţă sânii rotunzi şi fermi, zâmbindu-i hipnotizant lui Joe Jeffreys în timp ce acesta se instală într-un fotoliu din celălalt capăt al semicercului, faţă de unde se aflau ele, întinzându-şi picioarele foarte lungi. Constituţia lui era puţin prea masivă pentru fotoliul care părea

minuscul în comparaţie cu trupul lui solid, cu muşchi puternici.

„Ca s-o poată vedea bine pe Skye."

– Hei, un nou-venit! spuse Joe, remarcând prezenţa lui Amber. Eu sunt Joe. Se aplecă în faţă, pentru a-i strânge mâna. Îmi pari oarecum cunoscută. Eşti actriţă, scumpo?

– Am fost model, spuse Amber, surprinzându-se singură prin faptul că vorbea la trecut.

– O, aşa. O măsură din cap până în picioare cu o privire apreciativă. Ei bine, e o plăcere să te cunosc.

Lângă ea, Amber o auzi pe Skye foindu-se în fotoliu. Dar chiar în clipa acea izbucni o forfotă ce anunţă sosirea altor persoane: un tânăr slab, cu un aer nefericit, având două inele în nas, un tip mai în vârstă cu pantaloni chino şi cămaşă cu nasturi, şi o fată de-abia ieşită din adolescenţă cu părul de un galben intens tuns bob, cu mult machiaj mânjit în jurul ochilor şi o expresie îmbufnată a gurii. Se aruncă în fotoliul aflat cel mai aproape de uşă, încruntându-se furioasă în jur în timp ce se înveli ca un cocon sub pătura în carouri pe care o adusese cu ea.

– Bună, Petal, îi spuse Joe.

– Du-te dracului, îi aruncă fata pe nume Petal.

– Şi eu mă bucur să te văd, spuse Joe, căutându-şi de puţin tulburat, lăsându-se pe spate şi încrucişându-şi picioarele în dreptul gleznelor. Îi aruncă o privire scurtă şi amuzată lui Skye, care îi răspunse ridicând din sprâncene.

Uşa se închise.

– Bine v-am găsit pe toţi, spuse dr. Raf, iar Amber îşi simţi inima tresărindu-i atât de puternic încât o împiedică să respire; timp de o clipă îndelungată, se sufocă. Am să mai aduc un fotoliu, continuă el, căci astăzi ne va fi alături şi dr. Lucy Tennant. Unii dintre voi aţi întâlnit-o deja pe dr. Lucy, ştiu.

– Bună, rosti dr. Lucy, făcându-şi apariţia şi ocolind cu paşi mari marginea semicercului, cu bărbia mult ridicată şi mâinile în buzunarele halatului alb ce atârna larg peste cămaşa strâmtă şi pantalonii bej.

„O urăsc", îşi spuse Amber imediat. „Arată ca genul de femeie care crede că ea are întotdeauna dreptate şi toţi ceilalţi se înşală mereu. Şi de ce poartă halatul ăla? Ca să ne arate că e doctor? Adică dr. Raf nu are nevoie să poarte un halat alb pentru a-şi impune autoritatea..."

Dar în clipa aceea Amber observă că mânecile cămăşii dr. Raf erau suflecate, dezvelindu-i antebraţele, şi îşi pierdu complet şirul gândurilor, holbându-se la el, urmărindu-l ridicând un fotoliu ca şi cum n-ar fi fost deloc greu, întorcându-l şi aşezându-l lângă al lui, făcându-i semn politicos lui Lucy să se aşeze înaintea lui.

„Pot să-l privesc cât de mult vreau şi nimeni nu va considera că e ciudat", îşi dădu seama Amber, cuprinsă de un val de încântare. „E doctorul nostru – e normal să ne concentrăm asupra lui, ăsta e rostul acestor întâlniri, nu?"

Chiar în acel moment, când dr. Raf studie grupul, privirea lui calmă o întâlni pe cea a lui Amber. Dorinţa pură din ochii ei era imposibil de ascuns; cumva, în prezenţa lui, simţea că nu avea absolut nici un control asupra reacţiilor ei. Amber nu era nicidecum genul care să flirteze; nu învăţase niciodată cum să cocheteze. Toate trucurile drăgălaşe pe care o văzuse pe Skye folosindu-le cu Joe îi erau complet străine. Îl privi doar pe dr. Raf cum nu mai privise niciodată un alt bărbat, cu tot sufletul expus în profunzime în ochii ei verzi.

Şi ar fi putut jura că între ei se formase o legătură totală în momentul acela. Că el o văzuse, în întregime, şi îi fusese cu adevărat greu să-şi smulgă privirea de pe ea şi să se întoarcă asupra următoarei persoane din cerc.

– Ăă, haideţi să începem ca de obicei, bine? spuse dr. Raf răguşit, cu vocea lui de tenor ceva mai aspră decât de obicei. Vom parcurge tot cercul şi ne vom spune numele. Şi dacă vă simţiţi în stare, ce-ar fi să ne spuneţi şi de ce vă aflaţi aici?

Îndreptă o privire de încurajare spre capătul cercului, în partea opusă faţă de Amber, spre bărbatul îmbrăcat ca un director executiv de nivel mediu aflat într-o

staţiune a companiei. Sprijinindu-şi mâinile pe genunchii îmbrăcaţi în pantaloni chino, cu privirea fixată în podea, acesta spuse:

– Eu sunt Mitch. Dependent de cocaină. La a treia încercare.

– Eu sunt Brian, zise băiatul cu inele în nas. Doar că îmi detest naibii numele, aşa că o să-l schimb când o să găsesc ceva mai bun. Sunt dependent de droguri. Metamfetamină cristalizată, în special.

Dr. Raf şi dr. Lucy urmăreau din priviri trecerea de la un pacient la altul, iar acum atenţia ambilor era aţintită asupra lui Petal, ghemuită sub pătură, căci era rândul ei.

– Petal? o interpelă dr. Lucy într-un final. Vrei să te prezinţi?

„Scârbos, are o voce oribilă", observă Amber. „Scârţâitoare şi nazală." Amber cunoscuse destule americance – editori la reviste de modă sau modele – cu o astfel de voce, şi toate se dovediseră snoabe şi îngâmfate.

– Eu sunt Petal, bombăni fata într-un final, scuturându-şi părul bob blond intens peste faţă. De parcă n-aţi şti toţi deja al naibii de bine. Şi sunt aici fiindcă nenorocitul de ticălos ipocrit care e tatăl meu consideră că bag prea multă cocaină. Detest locul ăsta, mi-e dor de iubitul meu şi de prietenii mei, iar mâncarea de aici este de tot rahatul.

Brian îşi înăbuşi un chicot.

– Mulţumesc, Petal, spuse dr. Lucy cu seriozitate, în vreme ce Joe, următorul la rând, spuse pe un ton cât se poate de vesel, trecându-şi mâna mare şi bronzată prin părul lui blond:

– Salutare, oameni buni. Eu sunt Joe şi sunt dependent de sex, dar am venit aici să mă fac bine!

– Să dea Domnul! adăugă Skye fără a se putea abţine, când Joe îi adresă un rânjet larg atât de sexy încât chiar şi Amber clipi surprinsă de simpla energie pe care putea s-o proiecteze doar zâmbindu-i unei fete.

– Skye, o mustră dr. Lucy. Te rog.

Sprâncenele ei întunecate, perfect pensate, se adunară laolaltă, dar fruntea netedă îi rămase neclintită.

„Botox", recunoscu Amber instant, dispreţuitoare; ea se mândrea cu faptul că nu apelase niciodată la intervenţii chirurgicale.

– Scuze. Skye îşi plecă puţin capul drăgălaş, aruncându-i rapid din ochii albaştri o privire conspirativă lui Joe, pe sub gene. Eu sunt Skye şi sunt dependentă de sex. O, şi am băgat clar cam prea multă cocaină, de câteva ori.

Sosi rândul lui Amber. Stătu acolo, complet paralizată, cu inima bătându-i nebuneşte: detesta gândul de a fi nevoită să vorbească în faţa oamenilor, cu atât mai mult de a le mărturisi lucruri personale. Unul dintre motivele pentru care avusese atât de mult succes ca model era, paradoxal, timiditatea ei. Prefera mai mult să-şi lase trupul să vorbească în locul ei. Expresiile chipului ei şi pozele pe care le adopta erau cu atât mai elocvente fiindcă trupul ei spunea ceea ce buzele nu reuşeau să articuleze.

Dr. Lucy dădu să vorbească, dar dr. Raf ridică uşor mâna, împiedicând-o:

– Amber? rosti el foarte blând. Te simţi în stare să spui ceva?

Amber îşi aţinti privirea asupra lui, iar restul persoanelor de faţă, tot ceea ce îi înconjura păli aproape complet, ca într-un efect cinematografic, ochii ei concentrându-se atât de puternic asupra doctorului Raf încât orice altceva păru vag şi neînsemnat. Nu vedea nimic în afară de dr. Raf, în tonuri puternice şi clare: atât de clare încât îi observă barba ce începea să-i crească pe bărbie, buzele uşor despărţite, dinţii albi. Aproape i se păru că îi putea auzi respiraţia.

– Eu sunt Amber, se auzi spunând. Sunt dependentă de analgezice. Medicamente pentru relaxarea muşchilor, calmante... – îşi aminti cum le descrisese dr. Raf – narcotice. Încă de când eram adolescentă. Am luat prea multe şi am ajuns la o supradoză. Nu am vrut s-o fac. Sau – nu putea minţi când îl privea pe dr. Raf – nu cred că am vrut s-o fac. Nu-mi doream de fapt decât ca durerea să înceteze.

Urmă o pauză îndelungată în cursul căreia Amber şi dr. Raf nu îşi desprinseră privirile unul de la celălalt. Cea care îi puse capăt fu dr. Lucy spunând, în cele din urmă, pe un ton clar şi ascuţit:

– Foarte bine, Amber! Bravo! Excelent exemplu de mărturisire!

Când concentrarea lui Amber asupra dr. Raf fu întreruptă, îşi dădu seama şocată că faţa îi era udă. Din ochi i se scurgeau lacrimi; nici măcar nu le simţise. Skye îi împinse ceva – o cutie de şerveţele.

– Skye, ştiu că încerci să ajuţi, spuse dr. Lucy veselă, dar care e regula noastră privind oferitul de şerveţele?

– Doamne, observă sarcastic fata pe nume Petal, uneori vorbeşti exact ca educatoarea mea de la grădiniţă.

Atât Joe, cât şi Brian, tânărul cu inele în nas, pufniră amuzaţi la această intervenţie neaşteptată.

Lucy îşi roti brusc capul pe un ton şi mai vioi şi spuse:

– Petal, ai putea să ne împărtăşeşti regula despre şerveţele, te rog?

Petal îşi dădu ochii peste cap.

– Nu oferi nimănui şerveţele fiindcă e ca şi cum le-ai cere să se oprească din plâns, recită ea.

– Corect. Dr. Lucy se întoarse spre Amber. Vrem ca toţi cei de aici să se simtă liberi să-şi trăiască emoţiile, spuse dr. Lucy cu un zâmbet de compasiune.

– Mi s-a părut că Skye a fost drăguţă, se auzi Amber spunând. Adică faţa mea era complet udă.

– Chiar aşa a fost, spuse Brian, aplecându-se în faţă entuziast. Ştii ce tocmai ai experimentat? Lacrimile lui Buddha. Daniyel ne-a spus despre ele la ora de meditaţie de săptămâna trecută. Apar atunci când nu-ţi vine de fapt să plângi, dar e ca şi cum cineva ar deschide un robinet în tine pentru a spăla totul pe dinăuntru.

– Mulţumesc, Brian, spuse dr. Raf. Foarte empatic.

Dr. Lucy îşi drese vocea.

– Intenţionam ca, în cursul şedinţei de azi, să lucrăm puţin la capitolul imagine corporală, spuse ea, ridicând

mâna cu o manichiură perfectă şi netezindu-şi pe spate părul negru deja impecabil aranjat. Skye, oare am putea vorbi pe scurt despre tricoul tău? Mă gândeam că l-am putea folosi pentru a iniţia o discuţie despre cum ne percep oamenii.

Skye îşi coborî privirea spre tricoul strâmt, roz intens. În dreptul sânilor ei stătea scris cu linii ondulate: „Trupul meu nu e un templu – e un parc de distracţii".

– Ce fel de mesaj crezi că transmiţi prin acel tricou? întrebă dr. Lucy. Şi crezi că respectă regulile impuse aici, la Cascabel?

„Doamne, femeia asta pune vreodată întrebări la care nu ştie răspunsul?" îşi spuse Amber. Skye căscă ochii mari şi albaştri şi spuse pe cea mai pură voce a ei de fetiţă:

– O! Adică vrei să spui că e ca şi cum le-aş spune oamenilor că pot să se distreze cu mine! Ups!

Joe izbucni într-un hohot de râs.

– Totuşi, eu cred că am o imagine corporală pozitivă, continuă Skye, contractându-şi pectoralii astfel încât sânii îi ieşiră în afară. Adică dacă aş fi o distracţie, aş fi una din cadrul Disneyland. Adică una dintre cele mai bune care există. Nu aş fi vreo improvizaţie veche şi naşpa făcută din lemn care să se prăbuşească la fiecare două secunde.

Chiar şi Mitch, care rămăsese complet cufundat în tăcere pe tot parcursul sesiunii, cu excepţia momentului în care se prezentase, pufni uşor în râs auzind acestea. Dr. Lucy strânse buzele şi-i aruncă o privire insistentă lui Skye, care îi răspunse cu un zâmbet discret şi inocent.

– Cred că dr. Lucy spune că tricoul tău nu e potrivit, Skye, spuse dr. Raf, intervenind. Aici sunt interzise ţinutele provocatoare, pentru binele grupului.

„Nimeni nu poate să-i reziste", observă Amber visătoare, când chiar şi Skye renunţă la masca ei cochetă şi îi răspunse doctorului Raf aprobând cuminte din cap.

– Eventual am putea să comentăm tricoul lui Skye, sugeră dr. Lucy. Ne va ajuta să înţelegem cum facem faţă unor astfel de probleme în lumea din afară.

– Ei bine, pe mine mă face să mă gândesc la sex, spuse Joe vesel. Deci da, cred că nu e potrivit. Se încruntă cu o expresie comică spre Skye. Adică, având în vedere că sunt dependent de sex şi toate alea.

– Nu ştiu dacă tricoul contează prea mult, spuse Brian pe o voce scârţâită. Ăă, eu mă gândesc tot timpul la sex când mă uit la Skye, oricum.

– O, mulţumesc, Brian, spuse Skye, zâmbindu-i cald şi aruncându-şi coada pe spate. Ce drăguţ.

Dr. Lucy se smuci în faţă furioasă, dar dr. Raf apucă să vorbească înaintea ei:

– Din nou, e o interacţiune utilă privind felul în care ne vom gestiona problemele în afara clinicii de reabilitare, spuse el blând. Evident, toată lumea se va gândi la sex, mai ales când acesta este subiectul discuţiei. Sexul e unul dintre cei mai puternici agenţi declanşatori. Aici, la reabilitare, ne dorim să ne ajutăm unii pe ceilalţi, ceea ce înseamnă că nu vom declanşa în ceilalţi o recădere. Dar ţin să subliniez că nimeni nu ar trebui să se simtă vinovat pentru gândurile sale. Important este dacă le punem sau nu în aplicare.

Mitch, dependentul de cocaină, aprobă din cap viguros.

– Eu am tot soiul de gânduri, spuse el sumbru, cu privirea fixată asupra genunchilor săi.

Toată lumea tăcu o vreme, până deveni clar că Mitch îşi epuizase toată energia.

– Amber. Dr. Lucy se întoarse spre ea. Tu ai lucrat ca model multă vreme, nu-i aşa?

„Frumos", îşi spuse Amber amar. „Pune problema de parcă aş avea o sută de ani."

– E ceva ce ai vrea să ne împărtăşeşti despre imaginea ta corporală? o interpelă dr. Lucy. Este un aspect ce poate fi adesea foarte problematic pentru femeile din lumea modelelor.

– Şi eu am fost model, murmură Petal, din spirit de concurenţă.

Amber deschise gura, dar nu avea absolut nici cea mai vagă idee ce să răspundă. Nu vedea în mintea ei decât

ultima ei sesiune fotografică, un eşec: Jared deschizând imaginile în care apărea în diverse costume de baie minuscule, cu aur atârnându-i la urechi şi tocuri înalte ce-i făceau picioarele să pară nesfârşite, cu părul o coamă bogată de păr arămiu; dar ochii ei verzi erau goi şi pierduţi. Absolut nimic în ei.

Nimic în afară de Xanax.

Apoi o amintire şi mai intensă o lovi, cea a ultimului ei weekend petrecut în excursie cu Tony. DVD-ul cu ea pozând pentru *Sports Illustrated*. Ea însăşi ieşind din mare, strălucitoare şi superbă, râzând spre cameră, înainte să cadă atât de tare în patima medicamentelor încât să nu mai reuşească să ia legătura nici măcar cu lentila unei camere, cu atât mai puţin cu persoana din spatele ei.

Imagini ce o vânduseră ca pe o marfă tuturor bărbaţilor care o scoseseră la „întâlniri".

Amber se aşteptase să se simtă mai bine după ce-i încetaseră lacrimile, dar acum capul i se învârtea şi mai tare. Toată lumea o privea, iar expresiile lor erau atât de binevoitoare încât se simţi pe deplin copleşită. Chiar şi chipul arătos al lui Joe era strâmbat într-o expresie de simpatie, privind-o blând.

Amber ridică mâinile spre cap, apăsându-şi palmele din ambele părţi, simţindu-se ca şi cum capul i-ar fi fost pe punctul de a exploda de confuzie şi stres. „Trebuie să mă întind", îşi spuse, începând să intre în panică. „Trebuie să ajung în pat înainte să se întâmple ceva foarte rău."

Încercă să se ridice, dar deşi reuşi să ajungă în picioare, genunchii îi cedară aproape imediat. Se clătină, vederea înceţoşându-i-se, genele coborându-i fâlfâind spre obraji. Ultimul lucru pe care îl văzu fu Joe, întinzându-se în faţă pentru a încerca să o prindă înainte să se lovească de podea.

Dar dr. Raf fu cel în ale cărui braţe se prăbuşi. Chiar şi cu ochii închişi, îl recunoscu imediat. Cămaşa îi era aspră şi scrobită, mirosind a balsam de rufe, iar pielea lui avea un parfum de ferigi verzi, proaspăt, curat şi bogat.

O prinse din jurul taliei, iar Amber se trezi ridicată la pieptul lui, cu capul sprijinindu-i-se de el, cu părul căzându-i peste umărul lui.

– O duc în camera ei, îl auzi spunând, simţindu-i respiraţia pe capul ei. A fost prea mult pentru prima ei zi. Am judecat eu greşit. Vă rog, continuaţi sesiunea.

Apoi îl simţi mergând, cu paşi mari şi siguri, ţinând-o ferm în braţe, iar ea se legăna cu fiecare pas, tot mai aproape de el, inhalându-i parfumul. De îndată ce dr. Raf o atinsese, o răcoare delicioasă i se răspândise în tot corpul, calmând-o şi alungând panica. Şi totuşi, el era atât de cald, ca pâinea proaspăt coaptă...

Întoarse şi mai mult capul spre pieptul lui. Nu ar fi putut să vorbească, şi chiar dacă ar fi putut, nu ştia ce ar fi spus, dar buzele i se mişcară pe pieptul cămăşii lui, apăsându-se pe muşchii fermi de dedesubt.

„Nu pot să mă fac de râs", îşi spuse vag. „Nu pot să-l sărut."

După ce ajunse la camera ei şi o întinse pe pat, Amber ar fi fost în stare să strige de frustrare când pielea lui se dezlipi de a ei. Deschise cu greu pleoapele, hotărâtă măcar să-l vadă. Faţa lui era în continuare aproape când se aplecă deasupra ei, şi un val de culoare îi inundă obrajii când o privi, răsuflând cald peste faţa ei.

– Am s-o chem pe Daniyel să te consulte, spuse el, cu degetele în jurul încheieturii ei, luându-i pulsul. Mă tem că perioada asta de sevraj o să fie dificilă, Amber.

Amber îşi mişcă buzele, dar nu reuşi să articuleze nici un cuvânt.

– Pulsul tău e înnebunit, îi spuse el cu seriozitate. Nu-ţi face griji. Toţi suntem alături de tine. Următoarele patruzeci şi opt de ore vor fi grele, dar vei reuşi să treci cu bine de ele.

Mâna ce îi ţinea încheietura îşi desfăcu strânsoarea; se îndepărtă. Apoi Amber îi simţi degetele pe frunte, îndepărtând blând o şuviţă de păr.

– Nu-ţi mai fie teamă, spuse încet. Eşti în siguranţă acum.

Petal

– Cum se simte? întrebă Joe de îndată ce Skye apăru pe terasă.

Sări în picioare, iar Petal, ghemuită pe unul dintre scaune, îşi dădu seama imediat că nerăbdarea lui nu se datora prezenţei lui Skye, ci faptului că era îngrijorat în privinţa lui Amber. Skye se strâmbă:

– Vomită o grămadă, spuse ea sincer. Se pare că e un simptom al sevrajului. Şi are frisoane.

– E ca atunci când te laşi de heroină, spuse Brian de la capătul îndepărtat al mesei lungi, unde era ocupat cu un joc incredibil de complicat de pasienţe, implicând două pachete întregi de cărţi.

– Biata fată, spuse Joe cu o emoţie sinceră, oftând. E ca un superb înger căzut.

– De acord, consimţi Brian cu convingere.

– Ca un superb înger căzut cu aripile frânte, continuă Joe, traversând cu paşi mari terasa, brusc neliniştit cu gândul la Amber. Are ceva atât de al naibii de pur, ştii ce zic? Ca o prinţesă într-un castel, care trebuie salvată. Un fel de Frumoasa Adormită. Izbucni în râs la auzul propriilor cuvinte. Dumnezeule, m-a făcut să mă ambalez, ei? Hei – se întoarse la masă şi se întinse după pachetul de ţigări Camel – nu degeaba nu sunt lăsat să-mi scriu singur dialogurile! Îşi aprinse o ţigară, tuşind. Tratament de odihnă pe naiba, adăugă, suflând un cerc de fum. Chiar dacă nu beau nimic, fumez ca o nenorocită de locomotivă.

– Şi eu, spuse Skye, aşezându-se pe un scaun şi întinzându-şi picioarele pe masă, aruncându-şi şlapii pentru a-şi expune picioarele drăguţe, cu unghiile lăcuite şi o brăţară de argint la gleznă. Şi beau atât de multă Cola încât sunt agitată întruna.

– Te înţeleg. Joe îi aruncă o ocheadă. E din cauză că ne ieşim din minţi de plictiseală.

– Aţi putea să jucaţi cărţi cu mine, spuse Brian visător.

– Puştiule, ţi-am mai zis, răspuse Joe peste umăr. Nu joc cărţi decât dacă e pe bani.

– Deci cât va mai dura până va ieşi de sub supravegherea medicală? întrebă Joe.

Petal o observă pe Skye strângând din buze frustrată, când Joe readuse conversaţia la subiectul Amber.

– Se va întoarce în camera noastră mâine, spuse Skye scurt. Vor doar s-o ţină sub observaţie la noapte. Şi, adăugă, vor să se asigure că nu voi fi deranjată când îşi va vărsa maţele toată noaptea.

Îşi întinse braţele deasupra capului, ceea ce atrase atenţia asupra sânilor ei; îşi schimbase tricoul după terapia de grup, dar, deşi cel pe care îl purta acum nu avea sloganuri sexy, era la fel de mulat ca şi cel de dinaintea lui.

– O să-mi petrec o noapte întreagă singură, spuse ea, aruncându-i lui Joe o privire obraznică. M-aş fi aşteptat să mă bucur de asta, dar, de fapt, mă simt destul de singură...

„Bine jucat", spuse Petal, acordându-i câteva puncte de apreciere lui Skye. „Mai întâi îi aminteşte lui Joe că Amber e, în prezent, o sursă nesfârşită de vomă, apoi îl face pe Joe să şi-o imagineze singură în pat. Lucrează din greu, fata asta."

Petal nu fusese o elevă strălucită la şcoală, dar dacă ar fi trebuit să dea examene despre diversele tehnici folosite de femei pentru a câştiga atenţia bărbaţilor, le-ar fi luat pe toate cu notă maximă. Petal văzuse nenumărate femei defilând prin viaţa tatălui ei, prietene, potenţiale prietene şi dame de companie, devenite pentru scurt timp regine în conacul din Primrose Hill, pe domeniul din Toscana, în vilele din Capri, pe insulele private din Marea Caraibilor, în apartamentele luxoase din New York: până să apară Jinhee, existaseră atât de multe femei în viaţa lui Gold încât aceasta semănase cu o nesfârşită probă de modele pentru cataloagele *La Perla*.

Cu picioare până în gât, păr până la talie, dinţi imposibil de albi, piele superbă de toate nuanţele existente în cadrul rasei umane şi sâni perfecţi, toate dădeau

probe pentru o oportunitate unică în viață – rolul de soție a lui Gold, sau cel puțin de prietenă oficială, locuind cu el și având dreptul la pensie alimentară. Se folosea de oamenii pe care îi cunoștea pentru a ajunge în anturajul lui Gold, apoi se descotoroseau rapid de aceștia. Erau în stare să treacă peste surorile sau mamele lor, încălțate cu tocuri cui, dacă astfel ar fi avut o șansă cât de mică de a deveni o parte din viața lui Gold.

Petal văzuse fete îmbătându-și intenționat prietenele sau punându-le diverse substanțe în băutură pentru a le face să-și piardă cunoștința. Și urmărise acele practici grotești cu un amuzament fascinat. Adesea fusese răsfățata lor, o versiune miniaturală a lor, îmbrăcată în hainele lor, umblând nesigur pe tocurile lor înalte, cu unghiile lăcuite în culori intense, aflând secrete pe care nu știau că le împărtășesc.

Desigur, nu ar fi trebuit să stea deloc în compania unor astfel de fete. Dar situația dădacelor lui Petal fusese la fel de haotică precum tot restul educației sale. Cele responsabile, șocate de ceea ce se petrecea, nu rezistau niciodată mai mult de câteva luni, epuizate de încercarea de a disciplina o fetiță răsfățată. Iar cele mai puțin responsabile... ei bine, ele fuseseră la fel de ocupate încercând să obțină și să mențină atenția lui Gold ca toate modelele și femeile de societate și damele de companie. Robin Williams se căsătorise cu guvernanta care îi crește tea copiii; Jude Law avusese o aventură cu cea a copiilor săi. Cine putea spune că nu exista șansa să le lovească norocul când Gold vedea cât de iubitoare, dulci și mămoase erau cu adorabila lui fiică?

Așadar dacă Petal, cu experiența ei, admira tehnica lui Skye, acest lucru însemna că Skye se descurca într-adevăr bine în a-l seduce pe Joe.

– Dar paturile sunt atât de înguste, o auzi acum pe Skye plângându-se. Paturi de o singură persoană, îți vine să crezi? Îi aruncă lui Joe o privire pe sub gene. Acasă tu probabil ai un pat uriaș, nu? Ești atât de mare!

Joe rânji larg drept răspuns.

– Păpușă, am pat dublu și aici, o informă pe Skye. Nu e tocmai uriaș, dar e mai bun decât un nenorocit de pat de o singură persoană. Și nu trebuie să-mi împart camera cu nimeni.

– Cum ai reușit să-ți rezolvi asta? Skye se ridică în șezut. Aș ucide ca să nu fiu nevoită să-mi împart camera cu nimeni!

– Modestia mă împiedică să-ți răspund, spuse el plin de sine.

– E din cauză că e atât de celebru, o informă Petal pe Skye. Și ea, și Joe tresăriră ușor; fuseseră atât de prinși de atracția lor reciprocă încât uitaseră de prezența lui Petal. Un coleg de cameră ar putea vinde o poveste despre ce înseamnă să locuiești cu Joe.

– Am putea oricum face asta, interveni Brian. Roși puternic. Nu că am face asta! Bineînțeles că n-am face-o! Dar ziceam doar că...

– Nu-ți face griji, puștiule, spuse Joe amabil. Am o cameră doar pentru mine fiindcă agentul meu a insistat. Nimeni nu vrea să vadă un titlu mare „AM FOST COLEG DE CAMERĂ CU JOE, DEPENDENTUL DE SEX" în *Investigator*. Cum ar fi ca vreun tip să pretindă că m-am dat la el?

Hohoti vesel, gândindu-se cât de puțin probabil era un astfel de scenariu. Scaunul lui Skye se clătină când râse și ea și fu nevoită să se prindă de masă pentru a nu cădea pe spate. Joe se întinse și o prinse de o gleznă subțire pentru a o echilibra, în vreme ce Brian spuse sumbru:

– Eu trebuie să-mi împart camera cu Mitch.

– Și cum este? întrebă Petal curioasă. E un tip așa de ciudat.

– De acord, consimți Brian. Nu spune niciodată nimic. Mi se pare complet aiurea. Stă în cameră chiar acum, citind *Catalogul Narcomanilor Anonimi* din scoarță în scoarță. Asta e tot ce face când nu e la terapie.

– Eu sunt cu o femeie pe nume Sujata, spuse Petal, dar ea face parte dintr-un program de terapie prin mundă. Cred că e voluntar la un adăpost pentru oamenii

străzii sau ceva de genul ăsta. Nu se întoarce niciodată mai devreme de zece, iar atunci merge direct la culcare. Și se trezește cu ore întregi înaintea mea, așa că nu o văd aproape niciodată. Și asta e ciudat. Adică, mă trezesc în toiul nopții din cauza diferenței de fus orar și mă trezesc că mai e cineva în cameră, care respiră, dar pe care n-o cunosc aproape deloc.

– Toată nenorocita asta de treabă e ciudată, spuse Brian, oftând zgomotos.

– Nici măcar n-ar trebui să fiu aici, se plânse Petal. Eu nu sunt deloc dependentă de droguri.

– Nu te supăra, zise Brian jucându-se cu cercelul din sprânceană, așa cum avea tendința să facă atunci când era stresat, dar, știi, toată lumea așa spune la început.

– Amber a recunoscut că e dependentă, remarcă Petal, sincer ofensată.

– Da, dar Amber a ajuns aici după o nenorocită de supradoză, spuse Brian. Ce ar fi putut să spună?

– Iar Joe și Skye pretind că sunt dependenți de sex, îi răspunse Petal.

Brian își îndreptă privirea spre Joe și Skye, care se apropiaseră mai mult unul de celălalt la capătul îndepărtat al mesei. Mâna lui Joe era în continuare pe gleznа lui Skye, înfășurată intim în jurul ei; o trăgea mai aproape de el, iar ea chicotea și se prefăcea că opune rezistență. Părul îi era prins în două codițe cu funde albastre-închis și răsuci una dintre ele între degete, jucându-se cu șuvițele ei blonde și lungi. Degetele de la picioare, atent lăcuite, erau îndreptate spre Joe, capul îi era dat pe spate ca pentru a se îndepărta de el; fiecare linie a corpului ei era centrată pe mâna lui Joe, agățată de glezna ei.

„Se vede că e dansatoare", își spuse Petal. „Este foarte grațioasă."

– Joe și Skye... Brian vorbi pe o voce joasă. Frate, pur și simplu nu înțeleg deloc treaba asta cu dependența de sex. Adică, amândoi par a fi perfect relaxați în privința asta! Și uită-te la ei. E clar că și-ar pune-o dacă ar putea.

– Și dacă pe Skye nu o deranjează faptul că Joe o consideră pe Amber un superb înger căzut, spuse Petal sec. N-a spus nimic nici pe jumătate atât de frumos despre *ea*.

– Este o piesă foarte tare despre îngeri căzuți, spuse Brian, începând să fredoneze.

– O știu!

Petal începu să fredoneze cu el.

– Vrei să jucăm cărți? O întrebă Brian când ajunseră la sfârșitul refrenului.

– Fiți atenți, mai sunt doar treizeci de minute până la ora stingerii, în regulă? anunță vocea răgușită a unui bărbat din pragul terasei.

Petal ridică privirea; era Dave, infirmierul; stătea acolo cu mâinile în buzunarele salopetei și bărbia în piept:

– Avertizarea de jumătate de oră până la închidere, spuse el. Apoi toată lumea în camerele lor.

Skye se aplecă în față și îi șopti ceva lui Joe, lăsându-și degetele să-i alunece într-o mângâiere rapidă pe mâna care îi ținea glezna înainte de a-și desprinde piciorul, lăsându-se pe spate pe spătarul scaunului.

– Dave, omule. Joe își împinse scaunul și se ridică, sucindu-și capul ca un atlet care își face încălzirea. Trebuie să-mi întind picioarele înainte să mă culc. Hai la o plimbare cu mine, ce zici? Fumezi, nu? Îi întinse pachetul său lui Dave. Ce-au făcut Dodgers aseară? Ai văzut meciul?

Joe își aruncă un braț mare și musculos peste umerii cărnoși ai lui Dave și se îndepărtară pe peluză. Ar fi trebuit să fie o imagine imposibil de siropoasă, dar, în schimb, cu fiecare gest, Joe părea a fi o culme a masculinității relaxate, plină de încredere. Brian îl urmări din priviri visător, remarcă Petal: putea pune pariu că bărbații întotdeauna îl priveau pe Joe astfel, cu invidie și admirație în egală măsură. Joe era expresia supremă a masculinității: un bărbat solid, ridicol de chipeș, care era atât de sigur de sine încât nu simțea nevoia să demonstreze nimic nimănui. Era irezistibil.

– Bărbații, le spuse Skye lui Petal și Brian, dându-și ochii peste cap. Până la urmă totul se reduce la sport.

– Nu şi pentru mine, zise Brian. Nu dau doi bani pe sport.

– Serios? replică Skye, tachinându-l. Pun pariu că te joci pe calculator, nu? Sau pe X-Box? Nintendo? Te joci online şi te întreci cu alţi tipi? Şi joci cărţi, nu-i aşa?

– Da, dar... Brian roşi, făcând o pauză pentru a separa cele două pachete. În regulă, astea sunt jocuri. Presupun că e o activitate oarecum sportivă.

– Te-am prins! Skye îşi îndoi degetul şi se prefăcu a-l împuşca. El se foi fericit, încântat că era tachinat de o fată atât de drăguţă care, în lumea de afară, nu ar fi băgat câtuşi de puţin în seamă un tip pricăjit ca el.

„Iar Skye e ca Joe", îşi dădu seama Petal. „Versiunea feminină. E complet încrezătoare în ea ca femeie. Ştie exact cum să le vorbească bărbaţilor. Joe şi Brian sunt complet diferiţi, dar poate să-i farmece pe amândoi."

În faţa încrederii de sine a lui Skye, Petal simţi resentimentele cuprinzând-o ca un val de bilă; spuse pe un ton răutăcios:

– Deci, cum e să împarţi camera cu un supermodel, Skye? Pun pariu că Amber e una dintre acele fete care arată superb tot timpul.

Skye nu petrecuse degeaba ani de zile lucrând în cluburi de striptease şi îşi dădea seama când o fată încerca s-o atace. Complet netulburată, îi răspunse:

– Probabil că da, atunci când nu se simte ca naiba. Şi o să-i fie mai rău înainte să-i fie mai bine, din câte spune dr. Raf.

– Uau, dar ce ziceţi când a leşinat, iar el a scos-o de la terapia de grup? spuse Brian. A fost ca într-un film!

– Sau un roman de dragoste, rosti Skye visătoare, aprinzându-şi o altă ţigară şi lăsându-se pe spate în scaun. Îmi plac la nebunie romanele de dragoste. Era ca o imagine de pe coperta unui astfel de roman, nu? Cu ea în braţele lui. Ar fi trebuit doar ca el să-şi fi dat jos cămaşa. Şi să aibă un corp de nota zece, adăugă obraznică. Pun pariu că dr. Raf arată bine dezbrăcat, dar e mai degrabă genul subţire şi bine conturat.

– Ai putea s-o întrebi pe dr. Lucy cum arată fără cămaşă, sugeră Brian, ceea ce atrase atenţia ambelor fete.

– Dr. Lucy? exclamă Petal.

– Nuuu, spuse Skye în acelaşi timp, cu ochii strălucindu-i de încântarea unei bârfe savuroase. Doar nu se tăvăleşte cu dr. Lucy pe ascuns, nu? Serios! Se îndreptă în scaun. Bine că ei ne ţin morală că suntem dependenţi de sex, iar ei şi-o trag ca iepurii pe la spatele nostru! Asta e aşa de...

– Sunt împreună, spuse Brian plin de sine, ştiind ce senzaţie avea să stârnească. Mi-a spus Daniyel.

– Ca să vezi, se minună Skye. Adică, înţeleg că este convenabil şi toate alea, dar aş fi crezut că-şi poate găsi ceva mai bun. Dr. Raf e un bunoc.

– Asta înseamnă că e foarte sexy? întrebă Petal.

– O, da, îi spuse Skye, rânjind. Uau. Pun pariu că dr. Lucy n-a fost prea încântată de dr. Raf când a făcut gestul ăla de erou romantic faţă de Amber azi.

– E o căţea, spuse Petal pe un ton de sinceritate profundă. Tot ceea ce spune e atât de răutăcios.

– Da, nu mă agreează deloc, consimţi Skye.

Pe o voce subţire, Brian spuse curajos:

– De fapt, eu fac şedinţe de consiliere unu la unu cu ea, de câteva săptămâni, şi este foarte tare. M-a ajutat foarte mult.

– Să-i recunoaştem acest merit, spuse Skye.

– Nu, a fost grozavă, insistă Brian. Are doar nevoie de puţin timp pentru a se apropia de oameni.

– Pun pariu că nu se va apropia niciodată de mine, zise Skye, ridicând din umeri. Nu prea îi plac alte femei. Cunosc genul.

– Eu urăsc al naibii şedinţele unu la unu, chiar şi cele cu dr. Raf, spuse Petal bosumflată, lovind piciorul mesei. Mă tot bate la cap să recunosc că sunt dependentă de cocaină, iar eu clar nu sunt.

Brian o privi cu seriozitate.

– În regulă, să zicem că nu simţi nevoia s-o prizezi zilnic, spuse el, dar întreabă-te asta: Îţi afectează viaţa? Ţi s-a întâmplat vreodată să faci sex cu cineva cu care

nu prea voiai doar fiindcă erai drogată? Ai cheltui prea mulţi bani pe droguri? Sau îţi afectează deciziile profesionale?

Petal clătină din cap vehement până când Brian ajunse la ultima întrebare. Atunci înlemni, gândindu-se la toate acele întâlniri pe care le ratase fiindcă se simţea rău după cocaină sau era mahmură şi nu putea să se dea jos din pat.

– Adică, să fii dependent nu-i neapărat obligatoriu să trăieşti pe străzi cu gura lipită de o pipă de cocaină, spuse Brian.

Petal sări în picioare.

– N-am nevoie să-mi ţii tu morală, spuse furioasă. Ai şterpelit o grămadă de chestii de la mama ta ca să strici banii pe metamfetamină! I-ai amanetat bijuteriile!

Brian păru devastat.

– Ceea ce se împărtăşeşte la terapia de grup rămâne acolo, Petal, tună Dave mustrător, întorcându-se cu paşi greoi pe terasă. Ar trebui să te ducă mintea.

– Sunteţi toţi împotriva mea! hohoti Petal. Urăsc locul ăsta!

Se întoarse alergând în clădire, împiedicându-se de treapta din faţa uşilor de sticlă din grabă, fugind în cameră şi trântind uşa. Aruncându-se pe pat, izbucni în hohote furtunoase de plâns, nefericită, lovind pernele cu pumnii, epuizându-şi fizic furia şi frustrarea. Se rupse de lume timp îndelungat, până i se termină energia, şi, cu hohotele lăsând loc sughiţurilor ocazionale, rămase întinsă în pat, suflându-şi nasul şi plângându-şi de milă din tot sufletul.

În cele din urmă auzi din nou sunet de paşi pe coridor, mersul greoi al lui Dave şi mormăitul vocii sale, vorbind cu cineva; era sigură că îşi auzise numele pomenit. Dorindu-şi să audă ce se spunea despre ea, se apropie tiptil de uşă, crăpând-o încet. Cum, de mică, fusese un copil curios înconjurat de o adunătură numeroasă de persoane foarte celebre, ocupate cu tot soiul de activităţi interesante, îşi şlefuise la perfecţie talentul de a trage cu urechea.

– Pur şi simplu trebuie să te ridici deasupra lor, îl auzi pe Dave spunând. Nu poţi să le dai altor oameni puterea de a te afecta. Aşa ajungi la recăderi.

– Dar a fost aşa o lovitură sub centură! se smiorcăi Brian nefericit.

– Răbufnirea lui Petal nu are nici o legătură cu tine, îl sfătui Dave.

Trecură pe lângă uşa lui Petal acum, paşii grei ai lui Dave făcând cadrul să vibreze uşor când ajunseră în dreptul uşii.

– Este vorba despre încredere, spuse vocea lui Brian, începând să pălească acum că se afla cu spatele spre camera lui Petal. Nu ştiu dacă pot să am încredere în ea acum...

„O, nu e corect!"

Dar în secunda următoare, când cuvintele lui Brian îi pătrunseră în minte, Petal începu să se simtă vinovată.

„Poate să aibă încredere în mine", îşi spuse ea sfidător. „N-am vorbit serios. Am să-i spun mâine că-mi pare rău."

– Mmm, pare o idee grozavă, toarse vocea lui Skye, atât de aproape încât Petal tresări – distrasă de vocea conştiinţei, nu îi auzise pe Skye şi Joe apropiindu-se.

– Unsprezece şi jumătate, în regulă? spuse Joe cu glas scăzut. Am rezolvat cu Dave.

– Grozav! Vocea lui Skye era şoptită. Dar...

– Gura mică, voi doi! strigă Dave dintr-un capăt al coridorului. E trecut de ora stingerii! Nu se mai vorbeşte!

Camera pe care Skye o împărţea cu Amber se învecina cu cea a lui Petal. Petal o auzi intrând şi închizând uşa. Camerele bărbaţilor erau mult spre celălalt capăt al clinicii, astfel încât să nu fie prea uşor pentru cele două sexe să fie tentate să intre în contact; Skye chicotise ieri, în raza auditivă a dr. Lucy, vorbind despre faptul că lesbienele şi homosexualii aveau toate şansele la o tăvăleală, ceea ce n-o amuzase câtuşi de puţin pe dr. Lucy.

Petal se abandonă speculaţiilor – despre ce vorbiseră Skye şi Joe? Era zece acum, o oră de stingere ce i se păruse imposibil de timpurie când sosise la Cascabel.

Dar când erai trezit la șapte și jumătate dimineața pentru a lua micul dejun la opt, urmat de meditație și terapia matinală de grup, erai neobișnuit de extenuat la prima-le ore ale serii. Până la unsprezece și jumătate, toată lumea dormea dusă. Terapia era foarte obositoare. Chiar și atunci când îi opuneai rezistență din răsputeri.

„Dar nu se pune problema să ratez ce se va întâmpla la unsprezece și jumătate."

Ușa se deschise larg, iar Petal sări în spate exact la timp. Uitase complet de Sujata, colega ei de cameră, și de faptul că trebuia să se întoarcă de la munca ei de voluntar.

– Bună, spuse Sujata pe un ton neutru. Părea ruptă de oboseală; avea cercuri întunecate în jurul orbitelor, iar pielea ei avea o nuanță cenușie. Pot să folosesc baia?

Ieși cinci minute mai târziu, îmbrăcată în pijama, se îndreptă spre patul ei și se ghemui în el, cu spatele spre Petal, spunând:

– Va trebui să stingem lumina în curând, bine? Trebuie să încep foarte devreme mâine.

„Și cum ți-a mers azi?" își spuse Petal sarcastic, deși atitudinea ei nu era, de fapt, prea corectă. Nu o deranja câtuși de puțin faptul că Sujata nu era genul vorbăreț; cu hainele ei din fibră de bambus, ce promovau o industrie durabilă, cu tunsoarea ei neglijentă și sandalele cu talpă ortopedică, Sujata era în mod evident o adeptă a stilului *nouveau hippie*, iar Petal și stilul hippie aveau la fel de multe în comun pe cât aveau ea și... ei bine, oamenii care făceau voluntariat în adăposturile pentru oamenii străzii.

Din fericire, Sujata adormea întotdeauna aproape imediat. La doar câteva minute după ce stinsese lampa de pe noptieră, Petal își dădu seama după felul greoi și lent în care expira Sujata că era complet ruptă de lume. Petal descoperi că îi era surprinzător de greu să stea întinsă în întuneric fără să adoarmă; ritmul hipnotic al respirației Sujatei ar fi reușit să cufunde și un insomniac într-un somn profund. Petal se străduia să-și țină ochii deschiși, aruncând din când în când câte o privire

spre afișajul portocaliu al ceasului cu alarmă de lângă patul ei.

Însă toropeala o cuprinse pe nesimțite. Plutea în acea ceață de dinainte de somn în care totul părea să se miște mai încet, când un sunet slab din afara camerei îi atrase atenția. Clipind, se concentră pe ceas, care arăta 23:38.

„Rahat!" Brusc trezită, se strecură de sub plapumă cât mai încet posibil, străbătând tiptil camera în picioarele goale, răsucind clanța și trăgând ușa spre ea încet și atent. Fiecare sunet minuscul răsuna oribil de puternic în liniștea clădirii adormite; pe când reuși să deschidă ușa suficient cât să riște să scoată discret capul afară, se temea că pierduse toată distracția.

Petal avu nevoie de întregul ei autocontrol pentru a nu sări în spate, trădându-și prezența, când o văzu pe Skye. Îmbrăcată într-un halat catifelat, cu părul încă prins în codițele de mai devreme, Skye privea – din fericire pentru Petal – în direcția opusă, spre capătul coridorului înspre ramificația ce ducea la dormitoarele bărbaților. Era atât de aproape încât Petal îi auzi respirația și îi simți parfumul care fusese, evident, aplicat recent. Părul ei blond lucea pe fondul albastru al halatului, legat strâns în talie pentru a-i scoate în evidență silueta zveltă. În picioare purta o pereche de papuci mici albaștri.

„Toată aranjată și sexy pentru Joe".

– Psst! se auzi din direcția în care privea Skye.

Petal putea vedea prea puțin atât de departe prin crăpătura ușii, doar o feliuță; dar chiar și așa recunoscu piciorul lung al lui Joe, îmbrăcat în blugi, și brațul lui făcându-i semn lui Skye, care imediat închise în liniște ușa propriului dormitor și se strecură fără un sunet pe coridor pentru a se întâlni cu el.

Bazându-se pe faptul că aveau să fie complet distrași, Petal risca să-și lungească gâtul mai tare în afară, suficient cât s-o vadă pe Skye alergând cu pași mărunți spre Joe, cu halatul fluturându-i în spate. Ridică privirea spre el și îi șopti ceva, iar el își puse brațul în jurul ei, prinzând-o într-o strânsoare posesivă. Mâna lui îi coborî mult pe spate, până la baza coloanei, cu degetele

desfăcute spre curba fundului ei, și sub privirile lui Petal o apăsă mai tare, trăgând-o după el și făcând-o să dispară după colț în direcția camerei lui.

„O, Doamne!" Petal nu fusese sigură până în acel moment cât de exact era scopul acestei întâlniri. „E clar că se duc în camera lor să și-o tragă!"

„Dacă vor fi prinși, vor avea o grămadă de necazuri!"

Apoi, în mod destul de surprinzător, încântarea de a ști un secret fu copleșită de senzații și mai puternice. Invidie violentă și frustrare intensă.

„Îl vreau pe Dan. Vreau să mă strecor să fac sex cu el chiar acum. Vreau să scap din groapa asta nenorocită, să ajung într-un pat normal, cu nenorocitul de prieten al meu!"

Depresia o lovi în forță. Închise ușa și se târî înapoi în pat, fără a se mai obosi măcar să se învelească. Nu se putea abține să nu-și imagineze tot ceea ce își ofereau reciproc Joe și Skye în acel moment. Poate era doar o tăvăleală disperată și stupidă între doi oameni dependenți de sex pe care nu-i ducea mintea mai mult, dar nu se putea abține să nu se simtă oribil și disperat de geloasă pe ei...

Skye

– Credeam că vii tu la mine! îi șuieră Skye lui Joe când brațul lui se închise în jurul ei, cu mâna sprijinindu-i-se pe fesele ei.

– Ți-am spus, păpușă, eu am pat dublu! îi răspunse el tot șoptit, trăgând-o după colț, pe coridor.

„Nu ești foarte cavaler, însă", își spuse Skye îmbufnată, tropăind lângă el. „Eu sunt cea care riscă să fie prinsă dacă vin la tine." Apoi oftă. „ Pe cine încerc să păcălesc? Sunt o stripteuză care și-o trage cu o vedetă de cinema pentru o revistă de scandal! De ce dracu' m-aș aștepta să se poarte ca și cum m-ar scoate la o întâlnire?"

Îi luă câteva secunde până să se prindă și de restul.

„O, la naiba. Camera e în dormitorul meu, pregătită pe masă în interiorul poșetei, cu setările de filmare pe timpul nopții, gata de înregistrare – dar cum aș putea să-mi aduc nenorocita de poșetă dacă el vrea s-o facem în camera lui?"

Mâna lui Joe alunecă în jos pe fundul ei, strângând-o de fese într-un mod atât de sexy încât Skye se zvârcoli de excitare.

„O, la dracu'. Va trebui doar să îl lucrez atât de bine încât să fie disperat și să mai vrea și altă dată. Iar data viitoare voi găsi eu o cale să aduc nenorocita de poșetă cu mine..."

O ușă se trânti, atât de aproape încât amândoi tresăriră șocați.

– Credeam că ai rezolvat cu Dave! șuieră ea.

– Am rezolvat! Joe păru în agonie. La dracu'! A spus că nu va fi nimeni în afară de el în rondul de noapte!

Dar cu siguranță nu era vorba de Dave. Dinspre parchetul din salonul comun se auzi tăcănitul rapid al unor tocuri înalte, venind rapid în direcția lor. Dormitoarele bărbaților erau de cealaltă parte a salonului comun; le era imposibil să ajungă în camera lui Joe, iar până la cea a lui Skye se întindea un coridor lung și deschis. Dacă femeia cotea pe acel coridor, aveau să fie observați imediat.

Skye se uită frenetic dintr-o parte în cealaltă.

– Aici!

Îl prinse pe Joe de braț cu o mână. Cu cealaltă deschise larg ușa aflată cel mai aproape de ei, a cărei plăcuță reprezentând un scaun cu rotile indica destinația sa de toaletă pentru persoanele cu handicap. Târându-l pe Joe după ea, îl trase înăuntru. Pașii se auzeau atât de aproape acum încât nu îndrăzni să închidă ușa complet, ca nu cumva sunetul închiderii zăvorului metalic să atragă atenția; ținând ușa aproape închisă, văzu pentru o clipă o bucată de halat alb, apoi o coadă de păr întunecat, legănându-se în față și în spate ca și cum i-ar fi aparținut unui cal nărăvaș.

„Dr. Lucy. Tropăind pe coridor spre ușa de la intrare ca lovită de streche. Sau foarte furioasă de ceva..."

Lumina din toaletă se aprinsese automat odată cu deschiderea ușii. Skye privi în jur și un întreg scenariu îi încolți imediat în minte, perfect format, și atât de distractiv încât gura ei drăgălașă se lăți într-un zâmbet când închise ușa, trase zăvorul, și se întoarse cu fața spre Joe, cu mâinile pe șolduri.

- A trecut pericolul? întrebă el.

- Habar n-am, spuse Skye dulce. Va trebui să stăm aici o vreme. Stai jos.

Se apăsă pe umerii lui, împingându-l în jos până când se așeză pe toaletă. Din fericire capacul era coborât.

- Păpușă, dădu el să spună, nu-i chiar locația la care mă gândeam...

Skye își lipi gura de a lui și spuse, mișcându-și buzele seducător și lăsându-l să-i simtă respirația caldă pe piele.

- Numele meu e Skye, bine? Folosește-l.

Joe gemu, simțind-o aproape, întinzând mâinile după ea, sărutând-o înainte ca ea să se dea în spate, să-și dezlege cordonul halatului și să-l lase să se deschidă. Sub el purta cea mai subțire cămășuță de noapte pe care considerase c-o putea aduce într-o clinică de reabilitare: cea mai fină cămașă Victoria's Secret, crem-deschis, suficient de mulată și de transparentă pentru a i se vedea sfârcurile prin dantela din dreptul sânilor.

Își lăsă halatul să cadă pe podea și se apropie din nou de Joe. Acesta își ținea picioarele depărtate, iar ochii îi străluceau de nerăbdare; Skye se strecură între picioarele lui, luându-i mâinile și ridicându-i-le pentru a-i acoperi sânii. Oftând de simplă plăcere, Joe trase în jos de cămașă, lăsându-și mâinile mari și calde pe pielea ei goală, strângând-o și mângâind-o atât de expert încât Skye își simți jumătatea inferioară a corpului topindu-se spre el.

„Uau, chiar știe ce face..."

Tipii care arătau bine, din experiența lui Skye, pur și simplu nu se străduiau la fel de mult. Aceștia presupuneau de obicei că singurul preludiu de care aveai

nevoie era un zâmbet de-al lor și vederea abdomenului bine lucrat, înainte de a și-o îndesa în tine, începând să pompeze. Iar celebritățile - ei bine, jucătorii de baseball și politicienii și actorii pe care Skye îi întâlnise la clubul Midnight Lounge avuseseră toți o atitudine de relaxare satisfăcută, lăsând-o pe ea să pună osul la treabă.

Dar Joe era cât se poate de clar excepția de la regulă. Începu acum să-i lingă sfârcurile, sărutându-i fiecare sân în parte, jucându-se cu limba în jurul lor într-un mod care-o făcu să geamă tare și să se frece de el, uitând complet, preț de o clipă, de planul pe care îl pusese la cale cu doar câteva minute în urmă...

„Concentrează-te, Skye, pentru numele lui Dumnezeu!", se mustră singură, nerăbdătoare. „Trebuie să fie o primă tăvăleală pe care să și-o amintească pentru totdeauna!"

Se dezbrăcase de halat, dar nu înainte de a fi scos cordonul de satin din găicile acestuia; îl ținea în mână, făcut ghem. Iar acum îl strecură în jurul încheieturii stângi a lui Joe, înnodându-l rapid și trecându-l prin balustrada albă fixată pe partea stângă a peretelui îngust de baie. După cum se așteptase, Joe era atât de distras de sânii ei încât nu își dădu seama ce făcea decât când ea reușise deja să treacă restul cordonului prin spatele lui, băgându-l prin balustrada din partea dreaptă și înfășurându-l în jurul încheieturii de la mâna lui dreaptă, trăgându-l strâns. Brusc, Joe se trezi că brațele îi erau trase spre exterior, cu încheieturile legate strâns de barele ce fuseseră instalate pentru ca utilizatorii cu handicap să se poată ridica de pe toaletă trăgându-se de ele.

Skye fu nevoită să-i recunoască acest merit lui Joe: nu îi lua mult să se prindă. Un rânjet larg, superb, i se lăți pe chip când privi dintr-o parte în cealaltă, examinând ceea ce tocmai realizase Skye.

- Ei bine, Skye, păpușă, spuse el tărăgănat pe un ton de apreciere, ești o tânără domniță foarte ingenioasă...

Skye își prinse degetele mari sub cămașa de noapte minuscula, ce-i coborâse acum până la talie, și, zvârcolindu-se, o făcu să-i cadă la picioare dintr-o singură

legănare a șoldurilor, rămânând complet goală în fața lui. Lumina din sala de baie era brutală, emisă de un neon aflat exact deasupra capului: ar fi scos la iveală orice defect imediat. Dar trupul lui Skye era tânăr și fin, și perfect, iar zâmbetul ei satisfăcut arăta că era conștientă de acest lucru. Rămase acolo timp de un moment îndelungat, lăsându-l pe Joe să o studieze din cap până în picioare ca și cum ea ar fi fost o bucată de tort, iar el ar fi fost flămând, lăsându-l să se holbeze pe îndelete la tot ceea ce avea să primească în scurt timp; apoi se întoarse cu o răsucire prelungă, lentă, și-l auzi gemând din nou când îi văzu sânii din profil, fundul ferm și obraznic, abdomenul plat.

- Mă ucizi, gemu el, cu vocea îngroșată de dorință. Păpușă, nu vrei te rog să-mi tragi fermoarul de la prohab înainte să-mi iasă scula prin el? Am o erecție cât toată Omaha care te așteaptă aici...

Nu exagerase prea mult. Skye evaluase deja înainte forma și mărimea penisului lui Joe, văzut prin blugi; dar când îi deschise fermoarul și îi scoase ușor scula umflată prin prohabul boxerilor, înghiți în sec, savurând fericită gândul la ceea ce o aștepta.

- Uau, iubitule, ești mare, spuse ea, aplecându-se pentru a o linge pe cap, în timp ce scula lui se întinse nerăbdătoare spre ea.

- Pun pariu că le spui asta tuturor băieților, reuși Joe să îngaime, dar vocea îi era tremurătoare acum, începând să-și piardă controlul, iar când gura ei se închise peste capul penisului, strâmtă și umedă și caldă, Joe lăsă să-i scape un geamăt prelung de ușurare, atât de fervent și de sincer încât Skye știu că tactica ei se potrivea exact pentru ceea ce voia.

„Trebuie să-l tachinez în continuare", plănui ea, mușcându-l mărunt de sculă cu buzele moi, trecându-și limba în jurul lui în cercuri mărunte, coborându-și o mână pe baza penisului și trăgându-l ferm, rapid și încet, violent și blând, asigurând în permanență un contrast între gură și mâini, variind mișcările, găsind un ritm doar pentru a trece la un altul, jucându-se cu el fără

a se da înapoi de la nimic, până când, într-un final, când se dădu în spate pentru a ridica privirea spre chipul lui, ochii îi erau închiși și buzele strânse laolaltă, expresia unui bărbat ajuns în culmea fericirii, dar hotărât să reziste cât mai mult posibil...

„Perfect." Buzele lui Skye se curbară într-un zâmbet de triumf când Joe deschise din nou ochii.

- Păpușă! De ce te-ai oprit? o rugă el.

Skye își plecă fruntea și îl ciupi cu dinții, foarte ușor, dar suficient ca el să priceapă mesajul.

- Păpușă! Nu te opri! o imploră el. Ești fantastică...

- Ai prezervative? întrebă Skye, ridicându-se din genunchi.

Chipul lui se contorsionă într-o expresie de frustrare. „Uau, credeam că am văzut deja toate expresiile din repertoriul lui Joe pe marele ecran. Se pare că nu este așa." Rânji. „De-abia aștept să văd cum arată când se termină..."

- Dave a spus c-o să-mi facă rost, gâfâi Joe. Dar n-a reușit astă-seară.

- Va trebui atunci să improvizez, spuse Skye, întorcându-i spatele și zâmbindu-i diavolește peste umăr.

- O, Doamne. Pun pariu că ești al naibii de bună la asta, spuse Joe fierbinte, când Skye se apropie cu spatele de el, își ridică fundul, se așeză peste vârful sculei sale, cu mâinile sprijinite pe coapsele lui, căutând pe pipăite poziția și încercând să-și găsească echilibrul. Pun pariu că ești expertă la un nenorocit de nivel olimpic în materie de improvizații.

Skye îi zâmbi, cu o licărire de încântare dansând în ochii ei albaștri.

- Poziția mea favorită - spuse ea pe un ton de conversație, rotindu-și șoldurile în cercuri mici în jurul capului sculei lui - e călare cu spatele. Îți place să fi călărit cu spatele, Joe?

Joe de-abia mai putea vorbi în acel moment. Nu reuși decât să geamă prelung aprobator.

- Pe de altă parte, mie îmi place foarte mult să le dansez bărbaților în poală. Și, știi, e un exercițiu foarte bun

pentru mine. Așa că asta, după cum îmi place să cred, e o combinație între cele două.

Cu gura lipită de spatele ei gol, Joe gemu ceva ce aducea a „Mă ucizi naibii" când ea cedă în sfârșit și se lăsă cu totul pe el cu o penetrare profundă, lăsându-i penisul mare să intre complet în ea. Era udă leoarcă deja; tânjea să i-o tragă de foarte mult timp, ore întregi i se păru, dar fusese hotărâtă să se abțină până îl simțea pe punctul de a exploda de frustrare; oftară amândoi cu un „Aaa!" prelung de pură satisfacție deplină când trupurile li se uniră, Skye frecându-și fundul în jurul lui cu o răsucire ca de tirbușon înainte de a se ridica și a se așeza până jos peste el, din nou, și din nou, și din nou.

Nu era nimic blând, nimic reținut în ceea ce îi făcea. Aveau să se trezească amândoi cu dureri a doua zi, și savurau fiecare clipă a experienței. Skye i-o trăgea într-un stil care îl înnebunea, ridicându-se aproape complet până când vârful penisului lui gros și tare ieșea aproape complet din ea, ținându-l acolo pentru o fracțiune de secundă, apoi coborând în forță peste el, călărindu-l, folosindu-se de el pentru a-și provoca propriul orgasm într-un mod care era, în același timp, complet egoist și ceva ce știa că bărbaților le plăcea la nebunie. Nimic nu le plăcea mai mult decât să își imagineze că te foloseai de scula lor ca de un vibrator mare și suculent, tratându-i ca și cum ar fi fost exclusiv un obiect sexual.

Iar penisul lui Joe era un miracol al naturii. Se temuse că Joe avea să se termine imediat ce începea să-l călărească, descărcându-se fără să-i pese dacă era și ea sau nu pe aceeași lungime de undă; dar nu, el putea să se abțină mult timp, suficient cât să-i permită să ajungă unde avea de ajuns. În plus, sexele lor se potriveau perfect, de parcă el ar fi fost făcut pentru ea. Penisul lui era ușor curbat, astfel încât îi ajungea direct la punctul G când obținea exact poziția corectă; cu fiecare mișcare, își freca clitorisul de el, apropiindu-se tot mai mult, tachinându-se acum și pe ea, și pe el, forțându-se să aștepte cât de mult, până nu mai reuși să se abțină, coapsele

începură să-i tremure, spatele i se arcui, strânse buzele pentru a nu dărâma încăperea cu strigătele ei...

„O, Doamne, Dumnezeule, Doamne, Dumnezeule, e un orgasm atât de intens..."

Simți focuri de artificii explodându-i între picioare. Sexul începu să i se contracte în jurul lui, iar când o simți ajungând la orgasm Joe se prinse cu mâinile de balustradă, pentru a avea un punct de sprijin, și își împinse șoldurile în sus, penetrând-o și mai adânc, provocându-i o serie de noi orgasme ce se revărsară peste primul într-o succesiune atât de rapidă încât văzu stele verzi.

În următoarele câteva minute aproape leșină de plăcere. Se strădui din răsputeri să nu se prăbușească pe podea. Își înfășă pumnul în gură, mușcându-l, ca să nu țipe; întregul ei trup era o masă de senzații, tremurând după cele mai intense orgasme pe care le avusese vreodată. Joe era absolut fantastic la pat. Iar sentimentul de putere născut din gândul de a fi penetrată de Joe Jeffreys, de a-l ști pe Joe Jeffreys înnebunit de ea, fusese incredibil.

„Sunt genială", își spuse amețită, în vreme ce creierul ei începu încet să asimileze senzațiile ce-i inundau tot corpul. „Adică cine ar fi în stare să și-o tragă cu o vedetă de cinema de prima mână, celebră în lumea întreagă, pentru prima dată și, în mod intenționat, să nici nu-l privească? Ce tare e asta?"

Se aplecă în față, dar picioarele îi erau atât de slăbite încât cedară sub ea.

– Nu-ți face griji, te-am prins, îi șopti Joe la ureche, cu vocea caldă de amuzament, iar Skye își dădu seama că mâinile lui erau în jurul taliei ei, ținând-o ferm. O, și, păpușă – Skye? Îl simți rânjind. Îți rămân dator cu un halat nou, bine? I-am cam rupt cordonul la ăsta.

Se retrăsese din ea exact la timp; îi simți penisul dezumflându-se încet, lipit de partea de jos a spatelui ei, cu mirosul amețitor al sexului în jurul lor. Joe își sprijini capul pe umărul ei, inspirând adânc, în vreme ce se reobișnuiră cu un nivel normal de senzații. Erau amândoi

lac de sudoare, iar părul de pe pieptul lui era aspru pe pielea ei.

Dar chiar și așa, era ciudat de confortabil, ceea ce era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Skye după o partidă de sex într-o toaletă pentru persoane cu handicap.

„Să nu cazi în sentimentalism", își spuse imediat.

– Ei bine, n-a fost tocmai grozav, reuși să murmure.

– Nu, a fost destul de nașpa, consimți Joe, rânjind și mai puternic. O sărută pe umăr. Dar, hei, trebuie să exersezi ca să ajungi la perfecțiune, nu? Mă gândesc că dacă ne ținem de treabă s-ar putea să devenim ceva mai buni la asta.

– Crezi?

– Hei, Joe o linse pe lobul urechii, ceea ce îi provocă lui Skye un val de frisoane în tot corpul, merită să încercăm, nu?

Aflați finalul acestei extraordinare povești în partea a doua a romanului *Fete rele*.